PATRÍCIA

MELO

Ucigașul

PATRÍCIA MELO

UCIGAŞUL

Original: *O Matador* [*The Killer*] (1995)

Traducere din limba portugheză de:
ANCA FERRO

virtual-project.eu

2014

Homo sum: nihil a me alienum puto

TERENȚIU

Tânjind
Nu să fiu un zeu sau un erou
Doar să devin un copac, să cresc ani în șir,
să nu rănesc pe nimeni

CZESLAW MILOSZ

PARTEA ÎNTÂI

1.

Totul a început când am pierdut un pariu.

M-am așezat pe scaun, Arlete, patroana coaforului, mi-a pus o mantie peste cămașă, mă uitam la afișe, femei frumoase lipite pe perete. Voiam un ton discret, nimeni nu ar fi observat. La început, Arlete nu m-a luat în serios când i-am spus că voiam să-mi vopsesc părul în șaten auriu. A râs, credea că era o glumă. Era pariul, São Paulo pierduse cu doi la zero în meciul cu Palmeiras.

Pe urmă, Arlete mi-a întins pe păr o pastă urât mirositoare și a spus că trebuie să stau cu ea douăzeci de minute. Boneta de plastic m-a făcut să mă simt și mai nasol. Mă simțeam ridicol, cred că bărbații care fac asta sunt ridicoli. Eu adusesem un brici, pariul includea și mustața. M-am uitat în oglindă, descurajat. Purtam mustață de cinci ani, de când văzusem un film cu Charles Bronson la televizor. Mi-am amintit că viața mea înainte de a avea mustață fusese un rahat, îngerii, Dumnezeu, spiritele protectoare, toți erau acolo, în mustața mea. Arlete, văzându-mă nehotărât, mi-a luat briciul din mână și a început să mă bărbierească. Era bronzată, corp frumos, picioare cu mușchi fermi. Mă atingea cu sânii pe braț, pe față, îi simțeam respirația pe gură, dată naibii. Mi-am amintit de vremurile când ne futeam pe sofa, la ea acasă, după ce taică-său, paralitic, adormea. Mi s-a făcut iar poftă de ea. Arlete s-a dat înapoi, cu o mutră prostită, dar eu am înșfăcat-o, mi-am lipit gura de a ei, ne-am sărutat. M-am lăsat prea tare pe spate, scaunul s-a dezechilibrat, am căzut înlănțuiți. Am îngenuncheat, i-am ridicat rochia galbenă și am simțit forța care vibra în jurul nostru, Arlete, iapa, urma de la bikini, păsărică umedă, eu, cavalerul călare, pe trunchiul meu ridicându-se un mare arbore lichid, plin de frunze și flori. Am avut impresia că totul a durat puțin, cinci secunde, că s-a petrecut repede, dar, deodată, Arlete a deschis ochii, a început să gesticuleze și să țipe ca o coțofană, m-a înșfăcat de braț, mi-a băgat capul în chiuvetă, mi-a spălat părul, înjurând, văicărindu-se, zbierând ca o țicnită. M-am așezat iar pe scaun, Arlete mi-a cerut să stau cu spatele la oglindă. Când în sfârșit mi-a dat voie să văd rezultatul, am rămas uimit: părul meu era de-a dreptul blond. Cu adevărat blond, ca al cântăreților ăia de rock din Anglia.

Întotdeauna m-am considerat un bărbat urât. Am o faţă cu prea multe linii curbe și prea cărnoasă. Ochi de broască, nas rotund, mereu am evitat să mă uit în oglindă. Acum admiram imaginea acelui ins care nu eram eu, un blond, un necunoscut, un străin. Nu doar părul era deschis la culoare. Pielea, ochii, toată faţa radia lumină, era înconjurată de o aură de lumină. Deodată, toate trăsăturile mele deveniseră armonioase, gura cu colțurile lăsate era tot așa, nasul era tot rotund, pleoapele umflate, și totuși nimic nu mai conta, fiindcă apăruse ceva mai puternic, mai important, aura. Aveam lumină pe faţă și nu era o lumină artificială, ca de reflector. Era lumina aceea pe care o vedem pe imaginile religioase, lumina celui iluminat de Dumnezeu. Așa m-am simțit, aproape de Dumnezeu.

Arlete era neliniștită de tăcerea mea, eu nu-mi mai luam ochii de la oglindă.

A ieșit bine, am spus. Îmi place.

Îți place rahatul ăsta?

Nu era un rahat.

E chiar un rahat. Arăți oribil. N-o să ieși de aici în halul ăsta.

Nu mințeam și evident că aveam să ies de acolo așa cum arătam. În culoarea aia se vopsise ceva mult mai profund dinăuntrul meu. Se vopsise încrederea mea în mine, amorul meu propriu. Pentru prima dată în douăzeci și doi de ani m-am privit în oglindă și nu am simțit nevoia să o sparg cu un pumn. Am sărutat-o pe Arlete, cu gândul că petrecusem cea mai mare parte a vieții mele dorind să fiu altcineva.

Mappin
veniți acum
Mappin
acum e momentul
Mappin,
lichidare de stoc!

Când eram copil, îmi plăcea la nebunie cântecelul de la Mappin. Videocasetofon marca Gradiente, patru capete, cu telecomandă. Garanţie Gradiente de un an. Curăţare automată a capetelor. Preţ pentru plata integrală o sută șaizeci sau două la optzeci. Produse pentru familie, jucării, rate, credit. Profită acum! Îmi place să merg la Mappin. Ultimele zile de reduceri. Mobilă pentru aparatură audio-video. Lenjerie de pat. Promoţie. Totul pentru mașina dumneavoastră, veniți acum. Promoţie. Mappin.

M-am uitat în jur, căutând o vânzătoare frumoasă. Toate erau frumoase în uniforma aceea asemănătoare cu a stewardeselor. Am ales o brunetă.

Sunt sigur că ai bun-gust.

Ea a surâs, avea un dințișor cu vârful puțin spart, fermecătoare.

Cum îți place să se îmbrace soțul tău?

Nu sunt căsătorită, a spus ea. Lumină verde.

Dar ai un iubit, acum mă uitam la chiloți.

Nu. Era foarte tânără, o piersicuță.

Atunci spune-mi, dacă eu aș fi iubitul tău, ea a râs, m-am prefăcut că nu pricep, dacă eu aș fi iubitul tău, cum ți-ar plăcea să mă îmbrac?

Ești comerciant?

Lucram la un magazin de mașini second-hand, urma să fiu concediat în curând, îndată ce aveau să descopere că în fiecare seară ieșeam în oraș, de fiecare dată cu altă mașină din stoc.

Sunt.

Atunci ar trebui să porți o cămașă elegantă.

O chema Cledir și lucra la Mappin de două luni. Studia dactilografia, avea o mamă bolnavă, tatăl îi murise într-un accident de mașină. Toate astea le-am aflat în timp ce intram și ieșeam din cabina de probă, cu Cledir după mine, care îmi făcea sugestii.

Am ales două cămăși în culori deschise, ca să se potrivească la orice, două maiouri, o curea neagră și pantaloni Lee. Cledir a râs când am spus pantaloni Lee, nu erau pantaloni Lee, erau jeans. Eu le spun pantaloni Lee fiindcă, atunci când eram mic, pantalonii de doc erau numai pantalonii Lee. Nu existau decât pantaloni Lee, care se aduceau ilegal din Argentina. Mereu mi-am dorit să am o pereche, dar nu aveam bani, niciodată nu am avut pantaloni Lee, dar asta nu i-am spus-o lui Cledir. Ea s-a prăpădit de râs de povestea mea și eu m-am gândit că uneori am talentul ăsta de a-i face pe oameni să râdă, asta e bine.

Am ales o cravată, doar la vrăjeală. Mă înveți să fac nod? am întrebat. Eram într-o cabină. Am luat-o de talie și am simțit că gura îmi mirosea a păsărică Arletei. Cum de am uitat să mă spăl? Oare Cledir o să-și dea seama?

E simplu, trebuie doar să unești capetele, pe urmă faci așa, petreci partea mai îngustă pe dedesubt, pe urmă prin față. Ochișorii ei erau triști, tatăl, lipsa tatălui. Mi-a fost milă.

E foarte complicat de făcut, am spus, mai bine mergem undeva și-mi explici mai bine. Am încercat să o sărut, mirosul, enzimele și bacteriile din păsărică Arletei m-au ațâțat, sexul meu, un cal sălbatic priponit.

Vrei să-mi pierd slujba?

Îți place carnea la grătar?

Am deschis un carnet de cecuri, i-am dat un cec fără acoperire (în ziua următoare aveam să cer un avans la magazinul unde lucram) și am plecat, nerăbdător ca timpul să treacă mai repede.

La ora zece noaptea, Cledir, într-o rochie albă, cu broderie din dantelă pe șolduri, a ieșit de la Mappin și a intrat în mașina mea de culoare albastru metalizat.

Eu aș fi vrut să o duc la un motel și să ne futem toată noaptea, dar promisesem să trec pe la barul lui Gonzaga, să-i arăt vărului meu, Robinson, că respectasem pariul. La drept vorbind, aș fi putut să fac asta la orice oră, în altă zi, dar adevărul este că îmi doream să trec pe acolo, mă simțeam chipeș cu părul ăla, cămașa elegantă, pantalonii jeans și acea mașină care nu era a mea, dar care se potrivea cu toate celelalte. Pe lângă asta, eram însoțit de Cledir, o brunetă senzațională, care, luasem deja hotărârea, urma să fie iubita mea. Poate chiar m-aș fi însurat cu ea. Am spus: Cledir, trebuie să trec pe la Gonzaga și pe urmă te duc undeva, să petrecem o noapte de neuitat. Poate Robinson ar fi putut să-mi împrumute niște bani pentru restaurant și motel.

Am parcat, am coborât din mașină, i-am deschis portiera brunetei spectaculare și am intrat în bar. Am intrat cu iubita mea în barul lui Gonzaga. Marcão, Galego, Suel, toți bând bere, fără Robinson, care încă nu ajunsese. Toți au rămas muți. Toți ne priveau, eu, blond, cu o cămașă elegantă, cu bruneta aceea senzațională, nimeni nu-și putea desprinde privirea de noi.

Care-i treaba? am întrebat.

Nimeni nu mi-a răspuns. Toți stăteau cu gura căscată, inclusiv Gonzaga, patronul barului. Trei băieți la masa de biliard. Se opriseră și se uitau la noi.

Ea este Cledir, iubita mea.

Am tras un scaun pentru Cledir, ea deja se simțea jenată. Atunci Suel a început să râdă. Se uita la mine și râdea. Nu eram prieten cu Suel, din când în când îmi cerea câte o bere, eu plăteam și cu asta basta. Tot cartierul știa ce-i putea pielea, eu nu știam nimic, ducă-se-n pizda mă-sii, asta a fost mereu filosofia mea de viață.

Ce s-a întâmplat? Cine e clovnul? am întrebat.

La naiba, te-ai făcut blond, a spus el. Arăți nostim.

Ți se pare de râs, Suel?

E nostim, ce naiba. Arăți ca un gringo.

Mai e puțin și o să-mi spui că arăt ca un poponar.

Ce naiba, apari aici împopoțonat ca un gringo, normal că mi s-a părut nostim, ce naiba. Care-i problema, ce naiba?

Problema e că m-ai făcut poponar.

El a râs, nu te-am făcut deloc.

Mă scoți din sărite cu râsul ăsta. Asta i-am răspuns.

Mâine, la ora șase, în fața barului lui Tonhão. Să vedem care trage mai bine.

Suel s-a albit.

Ce discuție de rahat mai e și asta?

Am tras-o de braț pe Cledir, m-am îndreptat spre ieșire.

Ai înțeles foarte bine despre ce e vorba, am spus.

Am dus-o pe Cledir acasă, am trecut pe la magazin ca să las mașina și m-am dus la culcare. Îmi trecuse cheful de futut în noaptea aia.

•

În ziua următoare m-am trezit cu durere de dinți și nu m-am dus la muncă. Îmi părea rău că propusesem un duel, fusese o tâmpenie, o prostie fără margini. Am vrut să fac pe nebunul ca s-o impresionez pe Cledir și mi-am luat-o singur în freză. Suel era un negru dat dracului. În cartier spuneau că se ocupa cu furtul de casetofoane. Putea să aibă prieteni de calibru mare, știa cu siguranță să tragă cu arma. Am început să mă tem. Eu nu mai pusesem mâna pe o armă. Dacă Suel învingea, trebuia să-i cer scuze. Nu mă deranjează să cer scuze, mai tot timpul fac rahaturi și sunt nevoit să cer scuze. Alternativă era să nu apar la barul lui Tonhão. Consecința: Suel putea să se șucărească și să se ia de mine pe stradă, pe neașteptate. Era mai bine să încerc o negociere. Am luat o jumătate de flacon de Novalgină și am plecat să-l caut. Mama lui, prietenii, fratele, nimeni nu știa unde este, i-am lăsat vorbă la toți. La ora cinci după-amiaza, dintele îmi zvâcnea de durere, iar eu nu-l găsisem încă pe negru. Am trecut pe la unchiul meu pe-acasă, am făcut rost de o armă de calibrul 28, am pus-o într-o cutie goală de tuburi fluorescente pe care am găsit-o acolo, a încăput numai bine și m-am dus la Tonhão. Planul era următorul: eu aș fi încercat o negociere, aș fi jucat scena băi, eram băut, hai s-o lăsăm baltă, dar, pentru orice eventualitate, aș fi avut arma la îndemână. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

În autobuz, pe drum spre barul lui Tonhão, mai că am vomat pe ceafa pasagerului de pe locul din față. Blestemata de Novalgină. Mă tot gândeam dacă nu era vreun mijloc să rezolv problema fără să mă duc acolo. Nu era. Am coborât din autobuz, dintele mă durea de înnebuneam, am mers pe jos câteva străzi până la barul lui Tonhão. De la bun început totul a luat-o razna. Cledir stătea pe un scaun la bar și, de când m-a văzut, s-a repezit la mine, smiorcăindu-se, implorându-mă să renunț la prostia aceea. Și eu care crezusem că n-o s-o mai văd pe Cledir. Era o bună ocazie, m-am gândit. Cledir suspina, mă implora, nu face asta, nu-ți nenoroci viața. Foarte bine, Cledir, nu-i nevoie să plângi, ai dreptate. Apartament cu două dormitoare,

fără avans, profită. Nu o să mă încaier. Mobilă pentru bucătărie. O să mă însor cu tine. Totul pentru căminul tău. O să muncesc cinstit la magazinul ăla de mașini second-hand, o să avansez. Schimbă-ți viața în bine. Prin minte îmi treceau tot felul de lucruri bune, dar nu i-am spus nimic despre asta lui Cledir. I-am spus: nu renunț nici de-al dracului. Este într-adevăr imposibil de înțeles cum poate cineva să facă o asemenea prostie. Nu există decât o singură explicație: Destinul. Înainte să ne naștem, cineva, habar n-am cine, poate Dumnezeu, Dumnezeu definește cu precizie cum să-ți fută viața. Asta e. E teoria mea. Dumnezeu nu se gândește la om decât când trebuie să hotărască în ce fel o să-l distrugă. Când nu are timp, face un război, un uragan și omoară cu grămada, fără să trebuiască să se gândească la nimic. La mine s-a gândit.

O să-l învăț minte să mai facă pe cineva poponar, am spus.

Nu te-a făcut poponar, te-a făcut gringo.

E același lucru. Gringo împopoțonat și poponar sunt același lucru.

Nici eu nu știu de unde am mai scos-o și pe asta. M-am dus în piața din fața barului, cu pușca în cutie. Suel a ajuns și el curând. Nu avea nicio armă, mergea de mână cu iubita lui. Asta m-a umplut de curaj. Am scos pușca. Am îngenuncheat, în poziție de tragere. Scoate arma, Suel. El a spus poate glumești, suntem prieteni. Eram prieteni pe dracu', dar aș fi putut să mă agăț de ce a spus și s-o las baltă.

Scoate-ți arma.

El râdea, nu știa dacă să mă ia în serios sau nu. Suel chiar nu voia niciun duel și asta m-a umplut de curaj. M-am uitat la oamenii care ieșiseră în ușa barului lui Tonhão, toți mă priveau, asta m-a umplut de curaj. Am dus pușca la ochi.

Dacă vrei să mă omori, Máiquel, o să trebuiască să mă omori pe la spate, a spus el.

Suel s-a întors cu spatele la mine și mergea, legănându-se, de mână cu iubita lui.

Poți să tragi, a strigat, omoară-mă pe la spate.

Am tras primul foc, Suel s-a ridicat în aer, probabil a murit pe loc. Iubita lui țipa și încerca să-l târască pe negru spre mașină. Am tras alt foc, fără să mai ochesc, și l-am nimerit pe Suel în cap. Așa a fost, așa s-au petrecut lucrurile. El a fost primul om pe care l-am omorât. Înainte să se întâmple asta, eram numai un băiat care vindea mașini la mâna a doua și era suporter al echipei de fotbal São Paulo.

2.

Bancuri cu negri, cu portughezi, cu japonezi. Urăsc bancurile. Nu-mi place să mi se spună bancuri, nu mă fac să râd, nu mi se par amuzante. Cu bancul cu cricul, pe care mi i-a spus un unchi italian, când aveam cinci ani, s-a întâmplat invers. Am făcut un fix pentru el.

O stradă de pământ, pustie. Un bărbat coboară din mașină ca să-și schimbe un pneu, dar constată că nu are cric. Un punct luminos în depărtare, pe vârful unui munte, îi dă o speranță, acolo e cineva, unde e cineva trebuie să fie și un cric. Omul merge în direcția luminii. Localnicul o să aibă cu siguranță un cric. O să i-l împrumute? Sigur că da. Cricul ar putea fi defect. N-o să fie defect. Poate că cineva l-a furat. Nu l-a furat nimeni, dar localnicul singuratic ar putea să nu i-l împrumute. Sigur că n-o să i-l împrumute, localnicul singuratic e un ticălos. N-o să vrea cu niciun chip să i-l împrumute, idiotul. N-o să i-l împrumute. Imbecilul chiar n-o să vrea să i-l împrumute, e un tip pe care îl doare în cur de toată lumea. Tot felul de gânduri dușmănoase îi umblă prin minte, ficatul i se umple de enzimele urii. Asta îl face să nici nu-și dea seama că a mers opt kilometri. În cele din urmă ajunge în fața unei case. Bate la ușă. Un domn îi deschide, surâzând amabil. Da, vă rog, spune el. N-ai decât să ți-l bagi în cur, spune drumețul.

Am visat de multe ori bancul ăsta. Am inventat un chip pentru localnicul singuratic și i-am dat propriul meu chip drumețului. Eu sunt drumețul care are pneul găurit. Totul în viața mea funcționează așa, am un pneu găurit și nimeni nu vrea să-mi împrumute cricul. Mă aștept la tot ce-i mai rău de la viață, de la destin, de la oameni, de la natură, de la dracu'. De câte ori mă gândesc să fac ceva, renunț, fiindcă știu că n-o să reușesc. Și, dacă încep să fac, mă înec la mal. Orice fac, mă înec la mal.

Oamenii ucid și fug. Ori sunt prinși și absolviți. Sunt judecați fără dovezi și sunt eliberați. Sunt condamnați și fug. Cu mine n-o să se petreacă nimic din toate astea.

Ai pielea catifelată, o să spună un bărbat cu față de indian. Ceilalți doi o să mă țină și indianul o să vrea să mă fută, eu țip după gardieni să vină să mă scoată din celula aia.

Cledir spunându-mi să fug. Eu nu reușeam să-mi mișc picioarele, Suel întins pe jos, iubita lui sărutând cadavrul, plângând, Tonhão în ușa barului, mașinile, autobuzul, toate încetinind ca să vadă scena crimei. Ziarul expus la chioșc, a fost prinsă banda care jefuia mașini blindate. Fugi, spunea Cledir. Cheamă poliția, o să mă predau. Dispari de aici, fugi din oraș. Cred că Cledir m-a împins într-un taxi.

Strada era plină de lume. Oamenii se întorceau de la lucru, ei nu omorâseră pe nimeni. Neveste și fii așteptând, cină, telenovele, cuibul. Fără vini. Fără durere de dinți. Iar eu tocmai omorâsem un om și eram praf. Și mă durea măseaua. Și lipsisem de la serviciu. Nu-mi ieșea din cap imaginea fetei sărutând cadavrul. De ce îl omorâsem pe Suel? Voiam să știu, voiam să-mi explice cineva de ce îl omorâsem pe Suel. M-am dus la Robinson, complet distrus. Voiam să fiu prins, judecat și condamnat. Voiam ca Suel să aibă un frate care să mă omoare acolo, pe loc, chiar în timp ce Robinson plătea taxiul și mă ducea în casă. Tremuram, măseaua mă durea, Robinson m-a așezat pe sofa și mi-a dat o ceașcă de cafea tare.

În familia mea, bărbații nu obișnuiesc să plângă. Nu fiindcă am fi maciști, deși suntem maciști. Nu plângem fiindcă nici nu râdem, nu ne îmbrățișăm, nu ne sărutăm și nu spunem cuvinte delicate. Nu arătăm nimic din ce simțim înăuntrul nostru. Asta este educația. Bunicul meu era așa, tatăl meu era așa, iar copiii mei vor fi educați în același fel. Niciodată nu am plâns în fața nimănui, în afară de ziua aceea. Am plâns, am suspinat, am omorât un om, cheamă poliția, o să mă predau.

Robinson a spus nu, n-o să te predai. Mi-a dat bani, cheia mașinii, mi-a spus să mă duc la São José dos Campos. Lasă mașina în parcarea din fața autogării și ia un autobuz până la Goiânia. La Goiânia ia alt autobuz până la orice orășel care are un hotel unde să poți să te ascunzi o lună.

Am plecat, după ce am mers numai câteva străzi, mașina s-a oprit și nu mai voia să pornească. Robinson era încă pe balcon, urmărindu-mă cu privirea, a venit fuga, am încercat s-o facem să pornească împingând-o, n-am reușit. Marcão, mecanicul, a remorcat mașina și ne-am dus la atelier, nu durează decât cinci minute, a spus Marcão. Robinson avea niște cocaină, pentru prima dată în viață am prizat. Nu-mi plac drogurile, voiam doar să văd cum e. Ei se ocupau de mașină și eu m-am dus la baie. Praful nu-și făcea efectul, fața mea arăta la fel. M-am gândit: o să stau cincisprezece minute să mă uit în oglindă, ca să văd dacă se întâmplă ceva. Voiam să văd efectul cocainei, dar nu s-a întâmplat nimic în cele cincisprezece minute. O să fac o sută de genuflexiuni. Am făcut, și nimic, cocaina nu și-a făcut efectul. Cinci sute de genuflexiuni. Am făcut cinci sute de genuflexiuni și nimic, cocaina nu e pentru mine. O să stau cincisprezece minute în cap. Am stat cincisprezece minute în cap, niciun efect. M-am întors în atelier, ei reparau în continuare mașina. Am mai tras pe nas două linii. Eram încordat, am ieșit la aer. Voiam să văd dacă acum cocaina își făcea efectul. O să alerg șaisprezece ture în jurul atelierului. Am alergat șaisprezece ture și nimic, nu am simțit nimic. Mă duc până la biserică sărind într-un picior. M-am dus, nu s-a întâmplat nimic. O să mă întorc în vârful picioarelor. M-am întors, nu s-a întâmplat

nimic, absolut nimic. Mașina era gata și Robinson mi-a tras o săpuneală: pe unde ai întârziat până acum? Nu am întârziat. Ai întârziat două ore, ce se întâmplă, vrei să te aresteze? Ne-am luat rămas-bun, deja mă simţeam mai bine, încă îmi aminteam de fata care săruta cadavrul, dar era ceva în mine care îmi spunea că era ceva natural, că, în anumite momente din viață, trebuie să facem asta, să sărutăm cadavre.

Era ora patru dimineaţa, tocmai ieșeam din São Paulo. Urma să stau undeva o lună, două, timpul necesar până când lucrurile aveau să se calmeze. Aveam un gust rău în gură, un gust de medicament, porcăria pe care o amestecă în cocaină, m-am gândit să trec pe la Gonzaga să beau o cafea. De acolo, o apucam spre șosea.

Gonzaga, îndată ce m-a văzut, mi-a întins mâna udă, acea mână obiectivă și umedă mi-a strâns mâna, el mi-a zâmbit spunând să cer orice, că era din partea casei, că de acum înainte totul o să fie din partea casei, oricând, eu meritam, eram curajos, spunea el, și de acum o să fie așa, tot ce-o să vrei. Era fericit că îl omorâsem pe Suel. Suel e un ticălos mizerabil, a furat casetofonul din mașina surorii mele, toată lumea îl urăște pe Suel, eu îl urăsc pe Suel, a spus. Am rămas surprins, eu nu voiam decât o cafea, voiam să o plătesc, începând de acum, aici nu mai plătești nimic.

O mașină s-a oprit în fața barului și abia atunci cocaina a început să-și facă efectul. Mi-am simțit corpul transformându-se într-un aisberg. O ambuscadă, m-am gândit, polițistul militar se îndrepta spre mine, era cu adevărat un polițist militar, uniforma, bocancii, armele erau de polițist militar, iar Gonzaga a spus în gura mare, privindu-l pe polițist, el l-a omorât pe Suel. Timp de o secundă am văzut negru în fața ochilor, mare ticălos Gonzaga ăsta, un adevărat imbecil, dar picioarele nu mă ascultau, însă, înainte ca aceste fraze să se fi format în capul meu, înainte să mă fi gândit ce ticălos era Gonzaga, polițistul deja mă bătea prietenos pe spate și îmi spunea că admiră bărbații curajoși. Îndată ce a spus asta, m-am muiat. Aisbergul. Polițistul a luat pateuri cu carne și câteva cutii de Coca-Cola și a ieșit cu pas apăsat, bocanci, arme, uniforme, s-a îndepărtat și a urcat în mașină, unde alți cinci polițiști așteptau, toți mi-au făcut cu mâna, fără să-mi facă de fapt cu mâna, făcând doar semn din ochi, așa cum fac de obicei bărbații ca să se salute atunci când nu se cunosc, dar se admiră. Am mâncat și eu pateuri cu carne și am băut Coca-Cola, totul gratis. Am urcat în mașină și mi-am spus: sunt puternic. Sunt bun. Sunt nevinovat. Nu am motive să fug.

3.

Amiază. Voiam să dorm în continuare, să dorm zile în șir, dar cineva bătea insistent la ușa de la bucătărie. Durerea de măsea, nu-mi aminteam să mă fi durut noaptea trecută. De ce nu am fugit? Eram curajos în barul lui Gonzaga, mă simțeam puternic, măseaua nu mă durea, poate datorită Novalginei, luam multă Novalgină. Sau poate fusese cocaina. Nu, nu fusese cocaina, cocaina nu a făcut decât să-mi provoace o senzație de frică, multă frică, aceeași frică pe care o simt acum, apă înghețată curgându-mi prin vene. Iar bătăi la ușă, cu mai mare putere. Poliția, sunteți arestat. De ce nu am fugit noaptea trecută? M-am păcălit, crezându-mă în siguranță numai fiindcă un polițist mă bătuse pe spate și-mi spusese: e în regulă, l-ai omorât pe Suel, cui îi pasă? Cui îi pasă de un negru? Cui îi pasă de tine? Nimănui nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă de nimeni, omul nu-i decât o bucată de carne, nu-i așa? Carne de porc, carne de vacă, cui îi pasă? Dar poate că totul fusese un bluf. Capcană. Ticălosul ăla o să fie sigur martor al acuzării, o să spună că am recunoscut crima la barul lui Gonzaga. Robinson m-ar fi omorât dacă ar fi știut că nu am mai fugit. Acum aș fi putut să fiu pe drum spre Goiânia, liber, într-un hotel ieftin, într-un pat curat, mâncare acceptabilă. De ce naiba am rămas?

Am dus pușca la baie, dacă era poliția, aș fi spus e în regulă, l-am omorât pe Suel, puteți să mă arestați, dar, înainte, am nevoie să merg la baie. Aveam gloanțe, mi-aș fi tras un glonț în cap. Puteam să mă și spânzur. Viața mea era un rahat, nenorocita aia de durere de măsea, nu ar fi chiar atât de rău să mor chiar azi.

Ușa, bătăile, măseaua zvâcnind, m-am dus să deschid. Era un băiat slăbuț, care ținea în brațe un purcel. Bună! Domnu' Baldani m-a trimis să ți-l dau. Habar n-aveam cine era Baldani, mi-a fost rușine să întreb. Mi-a spus să-ți transmit și felicitări, a spus băiatul. Mi-a pus purcelul în brațe și a plecat.

Am primit cadou un porc. Un porc fraged și rozaliu, ca să-l mănânc cu cartofi și orez. Sau cu broccoli, ador broccoli. Porcul avea ochișorii triști, că ai lui Cledir. Am hotărât că nu o să-l omor, mă durea măseaua și n-aș fi reușit să mestec nimic. Mi s-a părut ciudat să primesc cadou un porc.

Am petrecut ziua în casă, fără să mănânc, luând doar Novalgină. Purcelul prin casă, jucându-se cu tenișii mei. Eu adormeam, mă trezeam, luam Novalgină, visam, Beatleșii cântând, am un vecin care-i adoră. Am visat că eram la volan și conduceam cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, lângă mine John Lennon cu o chitară, eu nu știam că el era John Lennon, pe unde ai umblat, l-am întrebat. Am stat la o coadă, a răspuns el. Ca să vezi ce-i în

capul omului. John Lennon, niciodată nu m-am omorât după Beatleși, nu-mi place rockul, vecinul meu pune mereu același disc.

Oare de ce mi-au dat un porc? Oare Baldani o fi vreun polițist? Și dacă e rudă cu Suel? Să fi vrut cineva să mă facă porc? Nu, asta nu. Am făcut baie, m-am bărbierit, cădere de tensiune, a trebuit să mă sprijin de perete ca să nu mă prăbușesc. A fost o prostie că nu am fugit noaptea trecută, de ce nu m-a arestat poliția? Nu e datoria poliției să aresteze criminalii? Eu eram un criminal, un ticălos, am omorât un om fără niciun motiv, am lăsat-o pe fata aia singură, plângând pe cadavrul iubitului ei.

Inima mea părea un viespar, numai viespi. Nu mai suportam să stau în casă. Când am deschis ușa, am găsit o grămadă de pachete pe prag: țigări, carne tocată, bere, rachiu și flori. Mai erau și bilete, unul cu un scris de copil: Mulțumesc, Máiquel. Altul: Așa-i trebuia lui Suel, scris de femeie. Banditii trebuie să moară, scris de bărbat. A murit fiindcă nu era bun de nimic pentru societate, scris la mașină. Sigur, porcul. Am căpătat un porc drept răsplată pentru uciderea lui Suel. Și țigări. Carne. Rachiu și bere. Oamenilor le-a plăcut. Mi-au plăcut cadourile.

Am ieșit din casă intrigat, încă nu înțelesesem totul. Numai o parte. Începeam însă să înțeleg. Vecinii îmi zâmbeau. Copii, mame, femei cu slujbe modeste, prostituate, zilieri, cetățeni. Toți îmi zâmbeau. La brutărie, o doamnă m-a sărutat pe obraz și a zis: contează pe mine. O femeie cumsecade ca mama mea: contează pe mine.

La Gonzaga a fost sărbătoare. Toți îmi strângeau mâna, cereau să le povestesc cum reușisem să-l omor pe Suel. Nu eram mincinos, dar îmi venea să înfloresc. Cum l-am omorât pe Suel? Bun, el a căscat ochii la mine și eu am tras. Au izbucnit în hohote de râs, am râs și eu, deși imaginea fetei sărutând cadavrul mă întrista încă. Pot să mănânc ce vreau eu, Gonzaga? Orice vrei. Nu reușeam să mănânc nimic, din cauza măselei, am cerut Coca-Cola.

A apărut și Robinson, m-a tras spre masa de biliard, tot cartierul vorbește numai despre asta, toți sunt mândri de tine, a spus el. Poliția era deja cu ochii pe Suel. Urma să fie arestat, jigodia. Era un hoț. Era un violator, știai că Suel a violat o fetiță? Comisarul de la secția cincisprezece e prieten cu Marcão, i-a spus lui Marcão să te îmbrățișeze din partea lui, jur pe ce am mai sfânt. Robinson nu se oprea din trăncăneală, eu aveam nevoie să mai iau Novalgină. L-am întrebat dacă știa ceva de fată, iubita lui Suel. Ducă-se-n pizda mă-sii, a spus el. Chiar așa, ducă-se-n pizda mă-sii.

M-am întors acasă, am mai luat Novalgină, m-am întins în pat. Pe seară, Robinson a venit cu prietenii noștri, am băut bere, eram trist. Nu știu de ce. Totul era în regulă, dar eu eram trist ca naiba. M-am culcat pe sofa, ascultând ce vorbeau. Fotbal. Era frig și purcelul a adormit la picioarele

mele. Am adormit și eu, cu toată durerea de măsea, în hăhăielile prietenilor mei.

•

După ce l-am omorât pe Suel, multe s-au schimbat în viața mea. Logica a dispărut. Pășeam pe margine, în întuneric, mergeam pe contrasens și totul era margine și contrasens. Făceam totul greșit, nimeni nu vedea și, dacă vedea, nimănui nu-i păsa și, dacă-i păsa, uita, pentru că așa e viața, după cum s-a mai spus, totul sfârșește prin a se scurge în șanțul uitării.

Polițiștii nu m-au căutat în ziua următoare și nici mai târziu. Când mă vedeau, îmi zâmbeau. Ce faci, măi? Bine, răspundeam eu. Bravo. Am prins un traficant. Am prins o prostituată. Am prins niște puștani care-și făceau de cap pe-aici. Și plecau. Continuam să primesc cadouri. Oameni care înainte nu mă salutau au început să-mi spună bună ziua, Máiquel. Noapte bună, Máiquel. Ce mai faci? Mă descurc, sunt bine, doar că durerea asta de măsea mă termină.

Nu ieșeam mult, stăteam în casă, luam Novalgină, încercând să înțeleg cealaltă parte a vieții. Încă mai credeam că omorul va avea consecințe, mă gândeam că era prea devreme ca să mă simt cu adevărat în siguranță. O săptămână mai târziu m-am liniștit, am simțit că nu mai era niciun pericol și am hotărât să trec pe la serviciu. Poate reușeam să inventez o minciună suficient de bună pentru ca șeful meu, domnul Paulo, să nu mă concedieze.

•

Totul era în regulă la Novocar, multe mașini noi în parcare, un Opala maro metalizat super frumos. Mai era și un Maverick galben, de mult timp nu mai apăruse un Maverick. E o mașină sport, m-am gândit s-o iau pe Cledir să ne plimbăm cu ea, dar Cledir nu mai era iubita mea. Șeful nu a venit încă, a spus Janete, secretara lui. Mi-am scos o măsea. Da? Da. Nu i-a păsat câtuși de puțin. A apărut o tipă bogată, voia să cumpere o motocicletă pentru amantul ei, un tip cu zece ani mai tânăr decât ea. Genul de cuplu dă-mi-tinerețea-ta, ia-în-schimb-banii-mei. Janete s-a uitat la mine cu fața aia a cuiva pe care nu-l dor dinții, n-o ajuți pe doamna? Ba da. Cumpărătoarea era frumoasă, părul îi mirosea a flori, unghiile roșii, femeile astea știu să se îngrijească. Și știu și să mă facă să par un idiot. Persoanele ca femeia asta mă fac să-mi fie rușine de pantofii mei, iubitul ei avea pantofi așa frumoși, cu un lănțișor aurit, iar eu cu pantofii mei bleumarin scâlciați. Vreau alt vânzător, a spus ea, domnul acesta este foarte prost dispus. Așteptați un minut, vă chem alt vânzător. Eu nu eram prost dispus. Mă durea numai măseaua. Am plecat definitiv de la magazin. Și așa m-ar fi concediat. M-am gândit să mă întorc și să spun: domnule Paulo, am venit să vă spun două lucruri: primul e că-mi dau demisia. Al doilea, că mă doare în cur de magazinele de mașini la mâna a

doua. Dar de ce s-o fi făcut? Nici nu m-ar fi lăsat să deschid gura, ar fi spus el primul: ești concediat. Doar dacă aș fi ajuns și, fără să mai spun nici bună ziua, aș fi vărsat imediat ce aveam de vărsat: îmi dau demisia. Dar, de fapt, de ce suferеam atât? Niciodată nu-mi plăcuse să lucrez acolo, cât costă, cum funcționează motorul, e foarte scumpă, pot să fac o tură cu ea, dar aia de acolo? Adevărul este că, de câte ori intru într-un magazin din astea, îmi scade tensiunea. Până în ziua de azi. Mă apucă o lene, un chef de a sta liniștit în colțul meu! Niciodată nu am avut talent la chestii din astea tehnice: magazine de chei, de materiale de construcții, de lustre, toate locurile astea mă lasă rece.

Se caută om de serviciu. Angajăm portar. Contabil cu experiență. Căutăm funcționar pentru birou de contabilitate, Doamne ferește. Ești tânăr și vrei să câștigi bani? Da. Vrei să ai propria ta afacere? Săpun. Știu cum e asta, te recrutează ca să vinzi săpun. Te duci acolo, faci un curs de două zile, te catehizează, te pun să cumperi o tonă de săpun și să-ți deschizi afacerea. Te entuziasmezi și, când te trezești la realitate, te pomenești fără slujbă și cu o tonă de săpun acasă. Mi s-a întâmplat și mie, am citit anunțul în ziar și am făcut cursul de bla-bla-uri. Am cumpărat chiar și săpunul. Servicii Profesioniste. Strâmtă. Semivirgină are nevoie să capete experiență. De la zece seara la șase dimineața. Să capete experiență, asta e bună. Exotic girls, ăștia cred că în engleză sună mai bine. Fete de companie agreabile pentru persoane de bun-gust și discrete. Curvele astea sunt futere. Uite ăsta: taur sălbatic. Video erotic cu animale. Student. Vreau să arăt ce am învățat. Ăsta o suge mult și bine.

Din când în când mă duceam la câte un interviu, vorbeam cu vreun tip plicticos, îmi spunea că se va gândi, nici nu mă mai întorceam după răspuns. Măseaua continua să mă doară. Câteodată mi se părea că văd gângănii pe pereți, asta de la analgezicele luate cu toptanul.

Porcii, ca și câinii, știu să-i iubească pe cei care se poartă frumos cu ei. Am început să simt o anumită tandrețe pentru Gorba, porcul meu, deși seara, când îmi era foame, îmi trecea prin cap să-l bag la cuptor cu cartofi. Jumările sunt foarte bune. Dar mie chiar îmi plăcea de el, era un porc deosebit, dat naibii de inteligent.

Într-o zi, m-am întors acasă și mi-am găsit tenișii albi făcuți zdrențe. M-am înfuriat, porc nenorocit, eu îi dădeam toată ziua mâncare, îl lăsam să doarmă în casă. Am pus mâna pe un cuțit din bucătărie, o să-l omor pe porcul ăsta. A fost greu să-l prind, dar l-am prins, îl țineam strâns între picioare, mai că-i tăiasem beregata, dar chiar atunci am auzit vocea lui Cledir, strigându-mă de la poartă. Dulcea de Cledir, nu ne mai văzuserăm din ziua duelului. Chiar mă gândeam să o caut. L-am dus pe Gorba în curte. I-am

deschis poarta lui Cledir, era super frumoasă, o fustă albastră și o bluză albă. Salut, ce faci? A intrat cu acel aer al cuiva care e pentru prima dată într-un loc, privind totul în jur. A văzut imediat tenișii.

Ce s-a întâmplat cu tenișii ăștia?

S-au rupt.

A fost cățelul?

Nu. A fost Gorba.

Cine e Gorba?

Lasă, Cledir. Stai jos aici.

E un motan?

Stai jos aici.

Spune-mi. De ce nu vrei să-mi spui?

E un porc.

Ai un porc?

Da.

Ce nostim! Unde-i?

E în curte.

Mă lași să-l văd?

De ce vrei să-l vezi?

Vreau să-l văd, care-i problema?

Asta m-a incomodat, să arăt porcul, am un porc în casă, ce chestie umilitoare. Lucrurile se schimbă, te lași, te tot lași dus de val și deodată te trezești că ai un porc în casă. Eu n-am vrut să am un porc. În general, oamenii nu țin porci în casă. Oamenilor nu le plac porcii. Doar mâncăm porc, asta e normal. Cledir se uita la Gorba cu drag, ca și cum ar fi fost fiul meu, cineva care făcea parte din familia mea. Asta m-a indispus ca dracu'.

E curățel, a spus ea.

O să-l tai.

O să tai porcul ăsta?

Sigur că da. De ce crezi că-l țin în casă?

Am tăcut amândoi, ne-am așezat, abia atunci am observat că porcul mâncase și o bucată din sofa. Nemernicul.

Credeam că o să mă cauți, a spus Cledir.

Nu eram în stare să fac nimic, inima mea, viespile. Ea s-a ridicat, și-a descheiat bluza, i-am văzut sânii frumoși. Și-a scos fusta, un corp superb, fără urme de la vreun costum de baie, albă, frumoasă. S-a așezat lângă mine, eu nu am făcut nimic, mi-a sărutat fața, eu nemișcat.

Nu mă vrei? m-a întrebat.

Nu.

De ce?

Astăzi nu se poate. Altă dată.

Mă durea măseaua, asta era. Cledir a început să plângă și abia atunci am simțit că o doresc. Plângea și încerca să se îmbrace, nu voia să mă apropii de ea, eu încercam să-i explic. N-ai înțeles, Cledir, mie îmi place de tine. Dă-mi drumul, plec. Dorința a venit dintr-un cotlon întunecat, un loc pe care nu-l cunosc și nu-l pot controla, de acolo a venit dorința mea și a explodat, a învins durerea de măsea și a explodat. Nu pleci, ba da, ba nu pleci. Am împins-o pe podea, a încercat să se ridice, am tras-o de picioare, a căzut, s-a lovit la cap, a început să plângă, iar asta m-a făcut să doresc și mai mult să pătrund caverna, abisul, pădurea, ea și-a lipit picioarele, a țipat, eu i-am acoperit gura cu perna, i-am desfăcut picioarele cu genunchii, am intrat cu arborele meu în pădure, am dat de un zid în păsărica ei, l-am dărâmat și m-am desfătat. M-am dus la baie, eram plin de sânge. La dracu', zidul, ce căcat, Cledir fusese virgină. M-am întors fuga în cameră, dar ea deja plecase.

Măseaua mă durea atât de rău că îmi venea s-o smulg cu mâna. Ce căcat. Virgină. M-am dus la oglindă, am deschis gura mare și am văzut-o, canalia de măsea. Gingia era roșie, inflamată și, când treceam cu limba peste ea, simțeam un gust rău, un gust de putred. Ditamai gaura, încăpea tot vârful limbii. M-am culcat și m-am gândit că dentiștii ar trebui să inventeze un aparat pe care să-l pui peste dinte și să absoarbă toată durerea. Am luat o doză mai mare de Novalgină, săraca Cledir, de ce am făcut asta? Am simțit o transpirație rece, privirea mi s-a întunecat, am leșinat și, când mi-am revenit, am luat o hotărâre: n-o să mai sufăr din cauza măselei. O să mă duc la dentist. Biata Cledir. O să coste scump, o să mă doară, dar pizda mă-sii, asta e, m-am gândit. Nu mai suportam durerea aia. Biata Cledir.

4.

Dr. Carvalho era șchiop, fusese împușcat în picior când locuia la Rio de Janeiro. I-am scos un dinte unui nenorocit și, ce să vezi, nu voia să plătească, m-am dus să-mi iau banii și am primit un glonț în genunchi, am avut noroc că nu m-a omorât, a spus el. Violența e din ce în ce mai mare. Nici nu mai vreau să aud de Rio de Janeiro. Și în São Paulo era mai bine înainte. Violența aici, adevărul este că aici e o junglă. M-am mutat la São Paulo crezând că aici o să fie mai bine. E la fel, banditismul e liber pe străzi.

Mi-era rușine să deschid gura, toți dinții mei futuți, doctorului Carvalho, îmbrăcat în halat alb, cu pantofi albi, cu mâinile mirosindu-i a Lux Luxo, o să-i fie greață văzând toată putreziciunea aia. Dumneata l-ai omorât pe Suel?

Întrebarea, pusă așa de direct, m-a speriat. Nu am răspuns, bine că oglinjoara doctorului îmi bloca limba. Dr. Carvalho e un om ciudat, are mâini enorme. Mi-a spus că era în favoarea pedepsei cu moartea. Sunt crime pe care numai pedeapsa cu moartea le poate rezolva, a spus el, în timp ce-mi examina dinții cu oglinjoara. Foarte stricați dinții dumitale. Sunt pentru pedeapsa cu moartea. Nu-mi pasă de cei care cred contrariul. Povestea asta cu drepturile omului e o glumă. Ei nu sunt oameni, violatorii, răpitorii, ei nu sunt oameni. Să-l fi văzut pe individul care m-a împușcat în genunchi. Ochii lui. Un animal. După ce am fost împușcat, am început să cred în teoria lombrosiană, dumneata știi cine a fost Lombroso? Lombroso a inventat teoria criminalului înnăscut. Un geniu, Lombroso. Sunt indivizi care se nasc așa, cu înclinația de a comite crime, înțelegi? Înclinație pentru pian. Pentru pictură, înțelegi? Înclinația pentru crimă e același lucru. Greu să eviți așa ceva. Imposibil de îndreptat, înțelegi? Dr. Carvalho a bătut cu capătul oglinjoarei în dintele meu din față. Cum ți-ai lăsat dinții să ajungă în halul ăsta? Mi-a fost rușine de dr. Carvalho, m-am simțit nefericit. Mi-am amintit de porcul meu. Eu nu-mi caut argumentele în știință, a spus el. Dumnezeu. Dumnezeu e cel care îmi dă răspunsurile. Am studiat Apocalipsa, Faptele Apostolilor și Epistola către Romani. Eu nu vorbesc aiurea. Apostolul Pavel, de exemplu, în capitolul XXV, versetul 10, spune: Se cuvine să fie judecat aici, în fața tribunalului lui Cezar. Foarte inteligent doctorul Carvalho. Doar măseaua din spate mă doare, am spus. Ultima? Ultima măsea e putredă. Știi ce a vrut Apostolul Pavel să spună? Nu, nu știu. A vrut să spună că judecata pe pământ este dreaptă, este acceptabilă. Este corectă. Nu doar Dumnezeu poate judeca. Omul poate, omul trebuie să judece. Dintele ăsta te doare? Nu. O să înceapă să doară în curând. O carie impresionantă. N-am mai văzut așa ceva. Și Cristos. Și Cristos admitea această posibilitate. Pilat, când îl interoga pe Cristos, iritat că Cristos nu-i răspundea la întrebări, a spus: știi că soarta ta este în mâinile mele? Răspunsul lui Cristos a fost: Dumnezeu ți-a dat puterea asta. Adică Cristos, Cristos însuși admitea că nu numai Dumnezeu, dar și omul, din voința lui Dumnezeu, și omul putea să omoare. Pilat avea această putere, a admis Cristos, iar Cristos era fiul lui Dumnezeu, după cum știi. Toate măselele sunt compromise. Niciuna nu e întreagă. Deci povestea asta cu să nu ucizi e valabilă până la un punct. Însuși sfântul Toma din Aquino a spus asta, să omori, dacă e nevoie, să omori în numele legii, a spus Toma din Aquino, mă rog, nu a spus chiar așa, a spus aproximativ așa, adaptez, înțelegi? Ceea ce a vrut să spună este că cine omoară în numele justiției nu este un criminal, fiindcă asta nu e crimă, înțelegi? Pedeapsa cu moartea, în cazul ăsta, nu este o crimă, e un drept al societății, nu e crimă, e un drept, nu e crimă, e un drept. Să fie clar, un drept dat de Dumnezeu. Te

speli pe dinți cu regularitate? Am mințit, am spus că da. Nu-mi place să mă spăl pe dinți. Nu te speli cum trebuie, de asta sângerează atât de mult gingiile. Totdeauna îmi sângerau gingiile. Jaf urmat de crimă, viol urmat de crimă și sechestrare urmată de crimă, toate astea, după părerea mea, ar trebui pedepsite cu moartea. Zilele trecute am citit într-un ziar că niște unii de la Consiliul Federal pentru Medicină au lansat un manifest împotriva pedepsei cu moartea. Am rămas trăsnit. Prostănacii spuneau că pot exista erori judiciare. Erorile medicale le acceptă. Ce se întâmplă cu nefericiții pe care îi omoară în spital? Spuneau că sărăcia generalizată din țară e cea care generează violența. Generează violența, generează poluarea, generează boli, generează draci, dar nu-i generează pe jigodiile de violatori, pe ăștia nu-i generează, nu?

Dr. Carvalho a scos oglinjoara din gură, mă privea ca un adevărat tată. Măseaua care doare poate fi tratată. Poate fi și scoasă. Tratamentul costă mult, după cum știi. Și ceilalți dinți trebuie tratați. Altfel, peste trei ani, rămâi fără niciun dinte, va trebui să porți proteză. Câți ani ai? Douăzeci și doi. Mda, ce păcat, atât de tânăr.

Măseaua mă durea de mă căcam pe mine. Cât costă ca să-mi scoateți măseaua asta?

Pot s-o tratez, a spus el.

Nu am bani pentru asta.

Nu e nevoie să-mi plătești. Îmi placi. Mi-a plăcut ce-ai făcut cu Suel. Negrul ăla de rahat merita să moară. Urăsc negrii, sunt rasist, negrii ăștia ne dau toată viața peste cap.

Am tăcut. Nu-mi place să vorbesc despre Suel. Oare unde o fi iubita lui? Ochii doctorului Carvalho luceau ca stelele. Urăște negrii. Semnal de alarmă, și ce dacă?

Să-ți spun ceva, băiete, tu ai dinții stricați, eu sunt dentist, eu am o problemă de rezolvat, iar tu ai dinți de tratat. Putem să ne ajutăm unul pe altul. Tu mă ajuți pe mine, eu te ajut pe tine. Îți tratez dinții gratuit, iar tu faci ceva pentru mine. Ești de acord?

Vreau să-mi repar dinții.

Să omori un nenorocit, asta vreau de la tine.

Am tăcut, în marea mea s-a ridicat un val. M-am uitat drept în ochii lui. Doctorul Carvalho și-a plecat privirea. Am o fiică de cincisprezece ani, o floricică, a nenorocit-o. Mi-a violat fiica, când se întorcea de la școală. Avem grijă de copii, încercăm să-i ferim de rele și vine o bestie de-asta și îi distruge.

Mi-am adus aminte de Cledir. Păsărică uscată a lui Cledir mi-a lăsat măciuca toată julită.

Nu am reclamat la poliție. Crezi că aș fi lăsat-o pe mâna bărbaților ălora s-o examineze? Nu. Fiica a mea fost umilită destul.

Biata Cledir. Nu mi se părea o idee bună să trebuiască să mai omor un tip. Dar măseaua mă durea de mă căcam pe mine.

5.

Am văzut cerul albastru, am văzut femei goale la chioșcul de ziare, Cămilă, frumusețea anului. Nu trecuse nicio oră de când ieșisem de la dentist și senzația aia plăcută de a fi scăpat de durere trecuse deja. Așa e omul, uită. Uită tot. Uită lucrurile bune. Pe cele rele le depozitează pe fundul mării dinăuntrul lui. Și eu am o mare din asta în mine. Și valuri. Omul nu este bun. Esența omului, materialul din care e făcut e o chestie neagră și puturoasă. Petrolul nostru. Lucruri fără sens. Câteodată îmi trec prin minte lucruri de-astea.

Să omor un om, asta mă incomoda. Măciuca nu voia să intre, a scuipat în păsărica ei. A scuipat-o și în față, în timp ce se desfăta cu ea. Dr. Carvalho mi-a dat o fotografie a lui. Ezequiel. Suel, iubita lui Suel, cuvintele se îmbrățișează. Nume de profet, individ banal, fără nicio expresie. Nu avea față de violator. Aș putea angaja pe cineva care să-l omoare pe Ezequiel. Poate Marcão mi-ar putea împrumuta niște mălai. După ce-mi găseam un serviciu, puteam să-i dau înapoi. E bine când simțim că ne putem controla viața.

Am băgat fotografia în buzunar și am plecat pe jos până la atelier. Robinson era acolo. Aveau zăpadă, am tras toți pe nas, am băut bere, pe urmă m-am uitat la ei cum demontau o mașină. Trăncăneala aia despre nimic m-a calmat, am simțit că totul e mai simplu, e în regulă, ce să mai fac? Ce mi-e mie dat să fac? Pot să vând pantofi, să curăț cartofi, orice. Pizda mă-sii. Pot să și omor. E ușor să omori, pui mâna pe revolver, apeși pe trăgaci și gata, un gest simplu, de murit e mai greu. Foarte bine, totul era în regulă, nu-i așa? Marcão a început să cânte ceva frumos, tu ești nu știu cum, așa, ești totu-n viața mea, mai mult decât visam, baby, cred că era Tim Maia. Robinson a început să cânte și el, ești mai mult decât visam, mai mult decât credeam, sunt fericit, acum sunt fericit, am început să cânt și eu și ne-am pomenit toți trei în jurul mașinii, cântând și dansând și bând, fumând, trăgând linii pe nas și dezmembrând mașina, mi s-a părut o scenă frumoasă, parcă-i o scenă de film, am spus. Cântau tare, nu au auzit ce am spus. Carburatorul nu voia nicicum să iasă, Marcão s-a oprit din cântat, a devenit serios, ciudat. Robinson s-a oprit și el din cântat, eu nu voiam să se oprească,

cântați, rahaților, ești totu-n viața mea, am continuat, mai mult decât visam, să cântăm, Robinson, nu voiau să cânte, voiau să scoată carburatorul, nimic nu mai avea sens, totul era trist, un atelier plin de vechituri, m-am oprit și eu din cântat și m-am întristat, asta e viața, cânți ce cânți cântecul preferat și deodată te oprești. Lasă că scot eu carburatorul, am spus. Am tras cu putere, am rupt un furtun, nu voia să iasă. Ceilalți doi stăteau și se uitau la mine. Mi-am proptit piciorul pe bara de protecție, am încercat din nou, cu mai multă forță. E greu, au spus ei. Au spus: ajunge! Au spus: oprește-te! M-am uitat la Robinson, era palid, m-a întrebat dacă mă simțeam bine, probabil că el nu se simțea bine. E-n regulă, voiam să scot carburatorul, o să-l scot, da? Pantoful mi-a alunecat, mi-am pierdut echilibrul și, când m-am ridicat de pe jos, corpul meu era altceva, pulsul și respirația o luaseră razna, gura uscată, mâinile tremurau. O să scot rahatul ăsta de aici, am spus. M-am urcat pe motor, mi-am încordat toți mușchii, toată voința. N-am reușit să-l scot. Eu am mai multă experiență, dă-te la o parte, mi-au spus. Am dat un șut în tablă, dacă e nevoie îl scot în șuturi, am spus, Marcão m-a tras de braț, n-o să scoți nimic în șuturi, mașina e a mea, uite ce-ai făcut la portieră. Am văzut un cuțit pe masă și am țipat la Robinson să mă scoată de acolo.

Vărul meu mă ținea de mâini, pe trotuar: ce-i cu tine, băi? Nu-i decât un carburator. Nu-i decât o mașină. Ăsta-i Marcão, prietenul tău. Ai înnebunit?

Ai ceva mălai să-mi împrumuți, Robinson? Să te împrumut? Ce dracu', Máiquel, n-am slujbă, abia mă descurc eu. Dar Marcão? De Marcão nu știu, m-a împrumutat deja, nu-i mai cer. Dacă vrei, du-te, vorbește cu el.

Am scos din buzunar fotografia lui Ezequiel. Îl cunoști pe tipul ăsta? Nu. Ce-i cu el? O să-l omor. O să-l omori pe tipul ăsta? Robinson mi-a pus o grămadă de întrebări, era speriat, mie nici nu mi-a păsat.

Încă nu eram hotărât să-l omor pe Ezequiel. Nu ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Am vorbit fiindcă eram furios pe Marcão, pe Robinson. Am vorbit fiindcă nu aveam altceva de spus.

Când eram pe drum spre Gonzaga, un tip într-un Opala alb m-a claxonat. Mi-a făcut semn cu mâna. Nu știu cine era. După ce-l omorâsem pe Suel, mi se tot întâmpla asta.

Îl cunoști pe tipul ăsta? Gonzaga s-a uitat la fotografia lui Ezequiel cu atenție, e ușor de descoperit, lasă-mi aici fotografia. Am jucat biliard până pe înserat, loveam gândurile cu tacul, le băgăm în găurile mesei. Erau duium.

Seara m-am băgat sub duș cu Gorba cu tot. Rozaliu, din ce în ce mai gras, ți-e foame, ticălosule? Am făcut ouă prăjite, orez, am spălat vasele, am măturat în bucătărie. Gândurile negre îmi dădeau târcoale, le-am alungat. Cledir, Cledir, Cledir. Ar fi bine dacă ar veni. Aș săruta-o peste tot, i-aș suge sânii, sucul dintre picioare. I-aș arăta cum se fac valurile, i-aș arăta caii, i-aș

arăta cum se potrivesc două piese una într-alta. Voiam mult să vorbesc cu Cledir. Voiam să-i explic. Mereu exagerez când fac sex, fiindcă femeile m-au învățat că era nevoie să exagerez. Întreabă-le ce vor și ele o să spună: Fute-mă. Fă-mă să mă doară inima. Fă-mă să țip. Fă ceva. O să spună: stoarce fructul și bea sucul. Asta e. Femeilor le plac trupele, caii, lăncile, toate lucrurile care invadează și cuceresc. Tot ce domină și aduce pace. Tot ce ocupă și lasă urme. Femeile, Cledir, iartă-mă.

Bărbatul care trebuie ucis, gândurile veneau ca oile, le lăsam să sară peste obstacole. Au sărit. Lucrurile au început să se limpezească, le-am pus în ordine. Îl voi omorî pe Ezequiel fiindcă era important pentru mine s-o fac. Dinți reparați, calul de dar. Nu trebuia să-mi fie frică. Era destul să fac totul cu calm, bine plănuit. Nu va fi greu să descopăr unde locuiește. Obiceiurile. Orarul. Ținta. Ezequiel sigur frecventa vreun bar, se întorcea singur acasă, mergea pe vreo stradă pustie. Un glonț în spate, Marcão o să-mi împrumute sigur o mașină. O să arunc arma în râul Tietê și gata. O să mă împac cu Cledir și o să mă însor cu ea. O să am copii, o viață normală. Și nu o să mai trag zăpadă pe nas. Felul în care mă face să-mi înghețe sângele în vine nu-i în regulă. Sângele omului trebuie să aibă temperatura obișnuită: treizeci și șase de grade.

•

Violator. Spirite caprine și grosolane/ Violează virgine hamadriade[1], clasa a cincea, doamna Leda, profesoara de portugheză. Cel mai frumos lucru de pe lume era doamna Leda citind poezii, ochi albăstrei. Odată am întrebat-o dacă ea scria acele lucruri și mi-a spus că nu, că le scrisese un om foarte important. Poezia e ca o catedrală și eu nu mă simt niciodată suficient de curat într-o catedrală. Am învățat câteva versuri pe dinafară ca să-i fac plăcere doamnei Leda și, câteodată, fără nicio legătură cu nimic, ele îmi apar dansând în minte. Hamadriade. Am părăsit școala și astăzi nu mă mai simt demn de a intra în acest lăcaș, dar spuneți numai un cuvânt și voi fi salvat.

Spirite caprine și grosolane/ Violează virgine hamadriade, poezia. Ezequiel era un violator, mi se spusese. Toți aveau ceva de spus despre Ezequiel. A violat o elevă. A violat o blondă. A violat o funcționară de bancă. A violat o casnică. Am violat o vânzătoare de la Mappin.

Nu a trebuit să fac niciun efort ca să strâng informații despre viața lui Ezequiel. Tot ce am făcut a fost să stau acasă, să le primesc, să le aud. Doar atât. Informațiile veneau. Adresă, loc de muncă, fișă de la poliție, victime, drame. Primeam totul mură-n gură. Gonzaga a lipit fotografia lui Ezequiel pe

---

[1] Versuri din poemul „Pierrette”, din volumul Carnaval (1919), al poetului brazilian Manuel Bandeira (1886 – 1968) (n.tr.).

tejgheaua barului și în fiecare zi primeam câte ceva. Scrisori, bani, propuneri de ajutor, alimente, prieteni. Robinson îi povestise lui Marcão că o să-l omor pe Ezequiel. Marcão povestise în tot cartierul. Toată lumea știa.

Câteodată mă duceam la Mappin. Cledir nu voia să vorbească cu mine. Prima dată când m-a văzut, a rupt-o la fugă spre stația de autobuz, eu după ea. Un polițist a pus mâna pe mine, mi-a cerut actele. Ea s-a urcat în primul autobuz și a trecut pe lângă mine fără să mă privească, în timp ce polițiștii mă percheziționau. Altă dată, m-a amenințat că o să țipe dacă nu o lăsam în pace. A început să lucreze în altă tură. A cerut transferul la alt Mappin, crezând că n-o s-o găsesc, dar eu am găsit-o. Mappin din centru, din fața Teatrului Municipal. Când nu aveam ce face, mă duceam acolo, intram în magazinele de la raionul de pantofi și mă uitam la mocasini. Doar atât.

Eu îl urmăream pe Ezequiel, aflam totul despre el. De două ori pe săptămână, mă duceam la dr. Carvalho. El mă întreba cum mergeau lucrurile, merg bine, îi spuneam eu.

Câteodată mă gândeam la iubita lui Suel. Câteodată mă duceam la cinema să văd Amantele unei canalii, Bacanale pe insula Nimfetelor. Cum să eviți despărțirea. Câteodată stăteam acasă, cu Gorba, citind ziarul, Carlos Otávio Feres, nouăzeci și șase de ani. Familia îndurerată. Crematoriul Vila Alpina.

Într-o noapte, întorcându-mă beat de la barul lui Gonzaga, mi-am dat seama că lumina era aprinsă la mine acasă. Ușa s-a deschis și a apărut ea. Am traversat strada în fugă, dar ea a fost mai rapidă, a încuiat ușa. Tocmai mă pregăteam să sparg ușa, când mi-a trecut prin cap că ar putea fi o capcană. Înăuntru puteau să fie mai mulți, prieteni de-ai lui Suel. M-am speriat îngrozitor, voiam să fug, picioarele mele făceau pași îndărăt, încet, m-am împiedicat, am căzut peste rondul de trandafiri. Nu văzusem niciodată trandafirii ăia. Ușa s-a deschis din nou, eu eram pe jos, am închis ochii și mi-a venit să spun o rugăciune. Mirosul de trandafiri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă omorî. Toți spun lucruri din astea în pragul morții. Cred că pot înmuia inimi. Nu pot. Nu au tras. Am deschis ochii, am văzut-o pe ea.

Mie îmi trebuie mult timp până înțeleg ce se întâmplă. Parcă am un văl care-mi acoperă înțelegerea. Ea tremura, tremuram și eu. Era singură. Nu era nicio capcană. Nu era nicio răzbunare, nimic. Era numai o fetișcană. Iubita lui Suel. În fine, o întâlnisem.

6.

Ea mi-a spus:

Casa mea era un camion Scania portocaliu, tatăl meu a scris pe bara de protecție: sunt urât și locuiesc departe. Pará, Bahia, Pernambuco, Minas Gerais, Paraná, nici nu-ți închipui câte locuri frumoase am văzut. Viața mea era călătoria pe șosele. El spunea că sunt ființa cea mai importantă din lume și mă lua cu el peste tot, după ce a murit mama, când aveam doi ani. Îmi aduc aminte de o biserică de culoare roz, în mijlocul unei pădurici, un loc așa de romantic. Am văzut de toate, câmpuri de floarea-soarelui, oameni murind, bivoli, indieni, aur. Mâncam la stațiile de benzină, dormeam în cabină, câteodată și la hotel, depindea de ce căra tata. Piatră, nisip, cărămizi, transporta orice și oriunde pentru bani. Dacă pe drum dădeam de vreun râu, de vreo plajă, înotam. Dacă era vreo sărbătoare într-un oraș, dansam. El m-a învățat să citesc și să scriu. Poți să-mi dictezi orice, eu scriu. Știu să și socotesc. Ți-am spus deja că mă cheamă Erica? Tuturor le place numele meu. Sunt locuri unde nu-i nimic de văzut, doar vaci și soare. Dintre toate orașele pe care le cunosc, Rio de Janeiro e cel mai frumos. Iar cel unde sunt cei mai mulți nebuni e São Paulo. Și tocmai în São Paulo mi-am găsit iubirea. Tenișii ăștia Redley mi i-a dat el, iubitul meu. Urma să mă mărit cu el, cu voal și coroniță, am fi petrecut luna de miere într-o casă de pe plajă. Mie-mi place mult plaja. Nu fixasem nimic, dar ăsta era visul meu. Soțul este cel care trebuie să muncească, Suel spunea asta. Eu nu știu să fac nimic. Am cincisprezece ani și nu am muncit niciodată, Suel avea grijă de mine. Suel mi-a spus să nu vorbesc niciodată cu polițiștii. Mie mi-e frică de polițiști. Jenifer, prietena mea, mi-a spus că ar fi trebuit să te dau pe mâna poliției. Și mama lui Suel mi-a spus. Ea m-a dat afară din casă, acolo stăteam și eu, și Suel. Acum sunt în rahat. O să stau aici, în casa ta. O să locuiesc aici. Nu are rost să-mi spui să plec, n-o să plec. Dacă mă dai afară, o să stau pe trotuar și, de câte ori o să ieși, o să fac eu cumva și o să intru. Trebuie să mă întreții. Trebuie să mă accepți. Trebuie să-mi dai mâncare, îmbrăcăminte, orice am nevoie. Dacă tu nu l-ai fi omorât pe Suel, eu aș fi fost acum cu el. Tu mi-ai transformat inima într-un munte de piatră. Suel era iubirea mea și tu m-ai nenorocit. Am venit să-ți spun asta și ți-am spus.

7.

Eu eram cu gura deschisă, doctorul Carvalho cu un motoraș în mână. Dacă te doare, spune-mi. Deja mă durea, dar era altă durere. Nu știu cum este sufletul unui bandit, dar sufletul unui om cinstit, al unui om bun este un infern, doctorul Carvalho citise fraza asta undeva, ce interesant, gândește-te

la asta, a spus. M-am gândit, sufletul oricărui om este un infern, sufletul meu este un infern, sufletul Ericăi, ea a plâns până a adormit. Un infern, a spus doctorul Carvalho. Dă o raită prin jur, știi ce o să vezi? O să vezi gratii. Ziduri. Sârmă ghimpată. Cioburi de sticlă încastrate în ciment, pe ziduri, asta o să vezi. O să vezi alarme. Porți blindate. Oțel. Asta o să vezi, tranșee. Nu ne gândim decât cum să ne apărăm. Cazemate. Așa trăim, a continuat el. Este adevărat, m-am gândit, gratii, ziduri, cioburi de sticlă, asta am în mine, piatră, noroi, tigri în inima mea. Semafor, cine vrea să oprească la semafor? Nu oprim la semafor, a spus el. Sufletul nostru este un infern. Nu dăm bacșiș. Nu deschidem geamurile de la mașină. Nu ne uităm nici la stânga, nici la dreapta. Nu ne uităm în urmă. Nu ieșim din casă. Ne este frică. Suntem în panică. Nu ne resemnăm. Inimile noastre sunt pline de ură. Sufletul nostru, un infern.

N-avea legătură cu doctorul Carvalho, dar eu nu mă simțeam în largul meu în cabinetul ăla. Albeața lucrurilor și a hainelor, mirosul de produse de curățenie, ordinea, butoanele care puneau tot felul de chestii în funcțiune, toate alea îmi erau străine. El îmi spunea ideile lui, îmi trata dinții, dar eu nu mă simțeam în largul meu. Eu înțelegeam totul, lumea e într-adevăr un rahat, sufletul nostru e un infern, e adevărat, cioburi de sticlă, dar eu ce să spun? Chiar așa era. Sau era altfel, cui îi pasă?

În afară de asta, mintea îmi era ocupată cu altceva. Erica, eu am dormit în sufragerie, iar ea în camera mea. Cincisprezece ani. Toate femeile care îmi plac au ochii ăia, ochi care țipă. Erica a plâns până a adormit, eu am auzit suspinele. Îi era probabil dor de Suel. Cred că te simți bine când o femeie plânge după tine până adoarme. Am hotărât că o să am grijă de Erica, mâna mea o să-i smulgă din suflet durerea aia, o să fac asta.

Doctorul Carvalho mi-a dat o oglindă ca să-mi arate măseaua obturată. În locul găurii era o pastă cenușie. Dacă n-ar fi fost lângă mine, eu aș fi râs în hohote ca tipul ăla din reclama la whisky. Îmi plac tipul ăla, pantalonii lui cu pense, blonda aia pe care o sărută. Îmi plac casa aia, muzica aia, petrecerea aia, oamenii care beau și se distrează, eu lefter, o grămadă de cecuri fără acoperire, numele dumneavoastră e pus sub interdicție, mi s-a spus. Am întrebat ce o să se întâmple. N-o să mai puteți folosi contul. N-o să mai cumpărați în rate, n-o să mai cumpărați imobile, n-o să mai cumpărați din magazine, nimic din toate astea. Numele dumneavoastră este pe lista neagră de la Banca Centrală.

Ne-am dus în sălița de alături. Doctorul Carvalho a zâmbit, i-am văzut bine caninii. Deci?

El voia ca eu să deschid robinetul de la apa murdară din șanț. Dar, întâmplător, pe vremea aia eu încă nu învățasem să urăsc. Toți vorbeau

despre Ezequiel ca despre un adevărat diavol și tot ce vedeam eu în fața ochilor era un biet amărât. Ezequiel arăta ca un cățel, slăbănog, trist, cu o față de maidanez flămând. Lucra într-un magazin de animale de companie, o muncă cinstită, vindea iepuri, șoareci albi, peruși. Vindea semințe pentru păsări, mâncare pentru animale, cuști. Niciodată nu am observat nimic ciudat la Ezequiel. Pleca la muncă devreme, muncea, se întorcea acasă, se uita la televizor, mătura în fața casei, doar asta. Nu l-am văzut niciodată pe Ezequiel bând, fumând sau distrându-se cu femei. Nu juca fotbal, biliard, cărți, nu dansa duminica, nici nu mergea la biserică. Stătea în casă, cu mama lui, o doamnă cumsecade și harnică. Totul era normal, mai puțin privirea, o privire îndreptată spre tot și spre nimic, ca a tipilor care se prefac că sunt orbi în piața Catedralei. Habar n-am dacă a violat o grămadă de femei. A violat o fetiță, o blondă. O doamnă cinstită. O vânzătoare de floricele. O vagabondă. Ei și? Ce legătură aveam eu cu asta? Chiar dacă Ezequiel ar fi futut femei în stânga și-n dreapta, asta nu era treaba mea. Eu nu simțeam ură. Doctorul Carvalho voia ca eu să-l urăsc pe Ezequiel, dar eu nu-l uram pe Ezequiel, inima mea era liberă.

Fiecare persoană din cartier îmi aducea câte o halcă de ură pe care s-o înghit, felul în care Ezequiel ataca femeile pe la spate, le răsucea mâna, obliga fetițele să facă pe iepele, amenințându-le cu cuțitul, cu briceagul, lovindu-le cu pumnul, rănindu-le, tăindu-le, scuipându-le în păsărică, eu înghițeam toate astea și nu simțeam nimic. Dar, când doctorul Carvalho m-a întrebat care sunt noutățile, pur și simplu m-am întors cu spatele la mine însumi, mi-am lăsat gura să vorbească fără mine și am spus: totul e pregătit, nu mai rămâne decât să cumpăr revolverul. Doctorul Carvalho mi-a dat bani, cumpără imediat ce trebuie să cumperi, rezolvă povestea asta cât mai repede posibil.

Doctorul Carvalho nu era patronul meu, dar îl ascultam, fiindcă el era un om bun, onest, și-și respecta partea lui de înțelegere, obtura dinți putrezi.

•

Am intrat în casă și am auzit vocea Ericăi în curte. Stătea pe prag și-i dădea miez de pâine porcului. Îi e foame, a spus ea. Erica îi mângâia șunculițele lui Gorba, îi plăcea de el. M-am dus la bucătărie, am luat apă din frigider. Erica a venit după mine, s-a așezat pe masă, bâțâind din picioare. Picioare frumoase. Brațe frumoase.

De ce l-ai omorât pe Suel?

M-am făcut că n-am auzit, m-am dus la baie. Am deschis fermoarul, Erica a împins ușa și s-a așezat în cadrul ei, m-a iritat. Ieși dracului de-aici! Nu mă uit, a spus ea. Nu mă interesează că nu te uiți, închide dracului ușa. A închis-o, am terminat să mă piș, am ieșit, ea era tot acolo, în drumul meu. Suel nu ți-

a făcut nimic. De ce l-ai omorât pe Suel? Căcat, am spus. Uite ce-i, poți să stai aici, poți să dormi în patul meu, poți să mănânci din mâncarea mea, poți să folosești hainele mele, banii mei, da nu mă scoate din sărite, da? Atât am spus. Stăteam față în față, ea m-a împins și a intrat în cameră, a trântit ușa.

Nu trânti ușa, am strigat.

Îmi venea să intru în camera aia, s-o zgâlțâi de umeri, nu trânti ușa, futu-ți morții mă-tii. Nu mai trânti niciodată ușa la mine în casă, m-auzi?

Zece minute mai târziu, în stația de autobuz, am văzut-o pe Erica alergând ca o căpriță în urma mea. Așteaptă-mă, a spus, n-am băgat-o în seamă, am urcat în autobuzul care era pe punctul de a pleca, credeam că n-o să ajungă. Am plătit biletul, m-am așezat aproape de șofer, ea s-a așezat lângă mine. Plătește biletul tipului, a spus ea. Cărui tip? Taxatorului. M-am ridicat, am plătit biletul Ericăi și m-am întors. Era îmbrăcată într-o bluză nu foarte strânsă pe corp, cu floricele roz, nu avea sutien. Mi-am dat seama de asta. Am simțit mirosul Ericăi, respirația, am văzut degetele lungi, forma unghiilor, șoldurile. Mă incomoda. Erica avea numai cincisprezece ani, era văduvă, nu voiam să am nimic de-a face cu ea. Cledir putea fi femeia mea, Erica nu. Am trecut pe lângă un magazin de materiale de construcții. Un hipermarket. Blocuri. Circ. Îți place circul? Îmi place, am spus. Mie nu-mi place, circul mi se pare o porcărie, clovnii nu mi s-au părut deloc hazlii niciodată, nici când eram mică, circul mi se pare ridicol, îl detest, mie-mi place să merg la cinema, cel mai mult îmi place să merg la cinema, să stau în întuneric, să-mi închipui că tot ce-i pe ecran mi se întâmplă mie. Și lui Suel îi plăcea. Avea un prieten care lucra la casa de bilete de la Cine Copan, am văzut o grămadă de filme gratuit.

M-am înfuriat pe Suel, m-am înfuriat că-i plăcea să meargă la cinema, m-am înfuriat că avea un prieten la casa de bilete, că o ducea pe Erica la Cine Copan, poponarul ăla, hoț de casetofoane, negru de căcat! Unde mergem acum? I-am spus că aveam ceva de rezolvat și preferam să merg singur. Strada asta seamănă cu bulevardul Brazil, cunoști Rio de Janeiro? Nu, i-am spus, nu aveam chef de conversație. E foarte frumos. Uită-te puțin la ochii mei. Nu m-am uitat. Când plouă la Rio de Janeiro, marea capătă exact culoarea ochilor mei, jur. Tot nu m-am uitat. Am scos o bancnotă de cinci, i-am dat-o Ericăi, am sărit din autobuz.

Favela Cruzeiro de Sul e aproape de aeroport. Nimeni nu intra acolo cu mașina, fiindcă singura stradă de acces era plină de rampe de beton pentru diminuarea vitezei, tip tobogan. Era mai bine s-o iei pe pasarela pentru pietoni care traversa șoseaua Trabalhadores. Asta am și făcut. Am mers, am tot mers, am ajuns într-o zonă cu o grămadă de prăvălioare, pe multe era o placă „de vânzare”, toți vor să fugă de aici.

Am avut o senzație neplăcută că-s urmărit, m-am uitat în spate și am văzut-o pe Erica. Nu știu să mă întorc singură, a spus. Nu știu pe unde suntem aici, unde suntem? M-am bucurat că Erica mă urmărea, dar m-am prefăcut că-s iritat, am continuat să merg, ea după mine, uite acolo, a spus, ezecutăm lucrări de croitorie. Executăm e cu x, nu e cu z, a spus ea, râzând, Erica e dată naibii. Am ajuns la depozitul de fier vechi, am rugat să-l cheme pe Negão, sunt vărul lui Robinson, am spus. Eu nu mă pricep la arme. Negão mi-a vorbit de arme de asalt AR 15, mitraliere HK, calibru 9, carabine Winchester cu repetiție, pușcă Ruger de sniper din războiul din Vietnam, de dracu' ghem. Mi-a arătat o armă frumoasă, asta, prietene, lipește și o vacă de perete. Vrei s-o iei? Vreau una obișnuită, de-alea pe care le folosește toată lumea. Mi-a dat un Taurus 38. Erica a cerut să pună mâna pe revolver, l-a îndreptat spre mine. E încărcat? a întrebat ea. Negão a râs. Eu am râs. Ea a apăsat pe trăgaci, țintind capul meu. Am plătit, am plecat.

În autobuz, Erica m-a întrebat ce am simțit când am ținut arma în mână. N-am simțit nimic, am spus eu. Am mințit, simțisem o neliniște, un fior, nu-mi plăceau armele. Când ții o armă în mână e ca și cum ai încălța o pereche de cizme, a spus ea. Sau ca și cum ți-ai pune o coroană pe cap. Schimbă totul. Ți-ai pus vreodată o coroană pe cap? am întrebat. Nu, a spus ea. Am râs. Ea a redevenit serioasă și a spus că atunci când ții un revolver în mână e chiar ca atunci când porți cizme sau coroană.

Autobuzul s-a defectat când eram aproape de casă, pe strada 7. Am coborât și ea a vrut să mergem pe jos. Am luat-o pe jos. De ce ai cumpărat o armă? Magazine, fotografii trei pe patru în cinci minute. Ca să mă apăr. Agenția imobiliară Tigre. Vrea cineva să te omoare? Da, am mințit. Erica a vrut înghețată de căpșuni. Un vânzător ambulant vindea tiare, ea a probat câteva, a spus că cea roșie era cea mai frumoasă, mi-a cerut să i-o cumpăr. I-am cumpărat-o și pe cea albastră. A văzut niște pantofi de pânză, sunt buni de papuci, a spus ea, cumpără-mi. Mai aveam bani, i-am cumpărat. Ericăi îi plăceau flecușteţele, era fericită, și eu eram fericit, îmi făcea bine plimbarea aia.

Când a trebuit să traversăm, am luat-o de mână. Mână mică, catifelată, Erica și-a retras-o și mi-a spus că nu era tâmpită, știu să traversez, a spus ea.

•

În ziua următoare m-am dus la magazinul de animale de companie. Planul meu era să aștept să se înnopteze, când Ezequiel ieșea, să-l urmăresc și să-l omor. Voiam să-l omor pe la spate, în timp ce mergea, deodată, paf, paf, paf, și n-o să mai meargă. Ezequiel nu era la magazin și asta m-a îngrijorat. Am intrat, nu era niciun vânzător, mă uitam la puii de găină albaștri, ce tâmpenie să vopsești bieții pui. Nu-i așa? Ezequiel a apărut dintr-odată, nu

știu de unde, poate din stradă, doriți ceva? Un fel delicat de a servi, un tip cumsecade, Ezequiel. Tucan, am spus eu. Nu vindem tucani, e interzis. Mulțumesc, am spus eu. M-am dus la snack-bar-ul din colțul străzii, unde am stat toată ziua, supraveghind magazinul. Să vinzi iepuri. Aveam nevoie să-mi găsesc o slujbă. M-am gândit că, după ce îl voi omorî pe Ezequiel, magazinul va avea nevoie de alt vânzător.

La ora șase, Ezequiel a ieșit de la muncă, a luat autobuzul de Vila Ida, a coborât la stația unde era o brutărie[2], a cumpărat pâine, apoi s-a dus la masa de biliard și s-a așezat ca să asiste la joc. Am făcut prostia să mă apropii prea mult, el m-a văzut, m-am ascuns în spatele unui negru enorm, Ezequiel și-a lungit gâtul, uitându-se după mine, a renunțat. La ora șapte și jumătate a plecat, luând-o pe strada Flores. Mergea agale, cu pâinea sub braț, oamenilor le trec prin cap tot felul de nebunii în timp ce merg. Un violator, Ezequiel. Spirite caprine etc. Strada era aglomerată, lumea se întorcea de la muncă, treceau în sus și-n jos, furnicar. Eu aveam arma pregătită în buzunarul jachetei, așteptam momentul potrivit.

Urma să dea colțul străzii, totul se va petrece acolo, pe strada unde locuia. Ezequiel s-a oprit în fața unui magazin de genți. S-a uitat la vitrină. Două vânzătoare stând de vorbă, râzând, i-a plăcut de ele. Promoție, profitați de noile prețuri.

După ce am trecut de stația de autobuz, Ezequiel a luat-o pe o stradă pustie, a domolit pasul. Deodată s-a oprit, s-a întors și m-a văzut. S-a îndreptat spre mine, liniștit. Nimeni în jur. Vreți să vorbiți cu mine? a întrebat el. Vreau. El a zâmbit, un zâmbet delicat, spuneți, eu am scos arma, am ochit și pac, am ratat. Ce-i asta? o întrebare sinceră, el nu înțelegea ce era asta. Asta era o armă. Pac, am ratat și a doua oară, al treilea glonț i-a intrat în coapsă, al patrulea în piept, a căzut, am mai ratat de două ori, Ezequiel era încă în viață, gemea, suferea, voia să se ridice, să spună ceva, voia să meargă acasă, să cineze cu mămica, eu rămăsesem fără gloanțe. Nu puteam să-l las în viață, acum nu, am smuls un par ascuțit dintre cei care îngrădeau un copac și m-am năpustit pe el, l-am lovit în cap, l-am lovit, i-am scos ochii, Ezequiel încă trăia, mă dureau brațele, am înfipt parul cu partea ascuțită în inima violatorului, văzusem scena asta la televizor, o fată omorând un vampir, Ezequiel a vomat sânge și a murit.

Am traversat strada și m-am îndepărtat.

Când am intrat în casă le-am văzut pe Erica și pe Cledir pe sofa, hlizindu-se.

---

[2] În São Paulo și, în general, în sud-estul Braziliei, există localuri care sunt în același timp brutării, baruri sau snack-bar-uri și restaurante (n.tr.).

8.

Un pușcăriaș fumează crack ca să-și sărbătorească victoria.

Câștigătorul concursului de compuneri pe tema luptei împotriva drogurilor organizat de Penitenciarul Moreira Aguiar a primit trei sute de pachete de țigări ca premiu, le-a schimbat pe crack și a sărbătorit victoria fumând crack toată săptămâna.

Televizorul era dat tare, știrile se auzeau și în baie. Se auzeau și vocile. Erica râdea de reportaj, crack, ce naiba, eu mă săpuneam, apa, mă clăteam sub duș, voiam să mă calmez înainte să vorbesc cu Cledir. Patru focuri ratate, eram iritat, treabă prost făcută, ce tâmpenie, Ezequiel putea să fi murit fără să știe, cu demnitate. Nu moartea e problema. Teribil e când moartea te face să numeri zece, nouă, opt, șapte, șase, cinci, bolile incurabile, avioanele cu motoarele defecte, patru, trei, doi, cazi, cazi, cazi, până atingi marea și avionul explodează, asta am făcut cu Ezequiel. Am dat-o în bară, toată viața nu am făcut decât să o dau în bară, să abandonez lucruri pe jumătate făcute, să fac lucruri prost făcute, să o dau în bară. Niciodată nu m-am priceput la matematică. Nici la chimie. Niciodată nu am înțeles cuvintele pe care le folosesc în ziare. Colegii îmi desenau mereu urechi de măgar pe coperțile caietelor, în timp ce eu, în pauze, mă uitam la copiii care mâncau gustări Mirabel.

Erica a bătut la ușă, stai acolo de o jumătate de oră.

Când am ieșit din baie, Cledir mi-a spus că voia să vorbească cu mine. Afară, a spus ea.

În fața casei era un Kombi, m-am sprijinit de el și am așteptat să spună Cledir ce avea de spus. Îmi dorisem atât de mult să mă ierte și ea venise tocmai în ziua aceea, o zi nepotrivită pentru iertare. Ar trebuit să mă șterg mai bine pe cap, apa mi se scurgea pe ceafa, uda gulerul de la cămașă. Am două lucruri importante să-ți spun: primul e că te iubesc. Al doilea e că ești un nemernic, a spus ea. Gravidă, sunt gravidă. Máiquel. Ești un idiot, un imbecil, asta ești. Eu voiam să fiu nevasta ta, voiam să fac dragoste cu tine, voiam să-ți spun că te iubesc, că amândoi puteam să ne construim o viață împreună, eu să lucrez, tu să lucrezi, să avem copii, să cumpărăm o casă, să mergem în concediu la Santos, să ne strângem toată familia duminica, să avem o viață normală, ca toată lumea, dar tu a trebuit să strici totul. A trebuit să te repezi la mine, să mă arunci pe podea, să mă violezi, da, ăla a fost viol, coit forțat. Întotdeauna mi-am dorit o viață minunată. Eram virgină. Voiam să mă îndrăgostesc de Odair. Odair lucrează la bancă. Odair și-a cumpărat o căsuță, Odair are mașină, lui Odair îi place de mine, lui Odair îi

place să meargă la restaurant, Odair are Raider, Odair vrea să fie tată, Odair crede în Dumnezeu, Odair ar fi un soț bun. Odair, Odair, Odair. Dar a trebuit să vii tu la Mappin să cumperi haine, a trebuit să-mi spui că viața fără iubire e foarte tristă. A trebuit ca tu să strici tot. Acum sunt în rahatul ăsta. Sunt gravidă, ai auzit? Copilul e al tău și acum ce ai de gând să faci? De ce nu spui nimic? Spune ceva, Máiquel.

Eu tocmai omorâsem un om, iar Cledir era gravidă, spune ceva, spusese ea, spune odată ceva. O să ne căsătorim, am spus eu. Ea s-a oprit din plâns. Vrei să ne căsătorim?

Erica a deschis ușa de la sufragerie, a dus gunoiul afară, dansând, cu muzica dată la maximum, ne-a zâmbit. I-am făcut semn să intre în casă, ea a ridicat brațele, lăsând să i se vadă pielea, între bluză și șort, buricul, în timp ce dansa, șerpuindu-și corpul, trimițându-ne bezele. Am zâmbit, Cledir a zâmbit trist, Erica a intrat în casă, o auzeam cântând, să vorbim cu mama ta, am spus eu, să ne căsătorim, am spus eu, am făcut o grămadă de planuri, deși simțeam că în mine se frânsese ceva.

Mi-am luat viitoarea soție de mână și am alergat spre casă, Erica trebuia să afle vestea cât mai repede posibil. Nu voiam ca ea să se simtă neprotejată, până la urmă nimic nu se va schimba, cel puțin eu voiam să cred că nimic nu se va schimba. Cledir a trebuit să fie de acord. Erica avea să aibă o cameră ei în casa noastră, eu însumi urma s-o construiesc, va avea o cameră cu un pat confortabil, plin de perne. Erica va putea să meargă la școală dacă voia. Nu ea spunea mereu că voia să știe mai multe despre științele pământului, că voia să știe cum au loc fenomenele naturale, ploaia, uraganele, cutremurele? Foarte bine. Asta nu avea nimic de-a face cu căsătoria mea, dar era un mod de a o face fericită pe Erica.

Eu voiam să-i povestesc toate astea, eram hotărât. Doar că Erica, atunci când se simțea tristă sau în pericol, neputincioasă, frustrată sau chiar când era veselă, dădea drumul locomotivei pe care o avea în piept, o locomotivă care pornea în goană spre tine, trecea peste tine, te strivea, te transforma într-o pastă de sânge fără curaj. Eu voiam să-i vorbesc despre căsătoria mea, despre copilul care se va naște, dar am dat de trenul Ericăi, fluierând, gonind, strivind, mi-a arătat o grămadă de recipiente, creme, spatule, pliculețe, o să-ți vopsesc părul, trebuie vopsit la rădăcină, a spus ea. Eu nu aveam nici cea mai mică dispoziție, eram trist, foarte trist, dar nu am avut încotro, eram deja pasagerul trenului Ericăi. Fă asta, fă aia, ține pieptănul, stai așa, fă asta, ține pieptănul, ține pieptănul, ține pieptănul.

O oră mai târziu, pielea capului îmi ardea groaznic. Ne-am dus la cadă, eu doar în chiloți, ea mi-a șamponat părul, piciorul ei îmi atingea piciorul,

pieptul ei, umărul, respirația ei, mirosul părului ei, flăcările, tunetele, uraganele, totul ardea în afară și înăuntrul meu.

Când m-am uitat în oglindă, mi-a plăcut că eram chiar mai blond decât înainte. Îți place? Mult, am spus eu. Atunci spune așa: super, spune chiar așa, răspicat. Ăsta-i cuvântul la modă. Înseamnă minunat, mișto, ca lumea. Super, am spus. Eram atât de aproape, mi-a venit s-o sărut pe Erica, mie îmi place de tine așa, a spus ea, blond.

Máiquel, a strigat cineva de afară.

Am ieșit, Robinson și Marcão erau într-un Dodge Dart maro metalizat, mestecând gumă. Băi, ești nebun, toată lumea te așteaptă, vrea să te îmbrățișeze. Hai să sărbătorim. Ce să sărbătorim? a întrebat Erica. Eu nu voiam s-o iau pe Erica, nu voiam să-i spun că omorâsem un om, alt om, dar ea a și urcat în mașina lui Marcão, fără să fie invitată, ăsta e un Dodge Dart? Pe Erica o entuziasmau mașinile, o entuziasma orice, uau, un Dodge Dart. Robinson ne-a oferit zăpadă, eu n-aș fi vrut să accept, Erica avea numai cincisprezece ani, dar, înainte să apuc să zic nu, ea deja trăgea pe nas, ador zăpada, ador iarba, ador ginul, ador crack-ul, spunea ea, foarte animată.

Am tras și eu și, de data asta, a fost altfel: ceva a explodat în mine și a fost o explozie spectaculoasă. Sângele intra și ieșea din inima mea, aerul intra și ieșea din plămânii mei, am uitat că omorâsem un caprin, am uitat destinul meu de ratat, am uitat că Cledir era gravidă, am uitat tot, nu mă gândeam decât să mă distrez.

La intersecția între Santo Amaro și Kubitscheck, doi tipi schimbau o roată la un Volkswagen broscuță roșu. Am scos capul pe fereastră și am strigat: să vă fut în cur, poponarilor! A fost foarte nostim, Ericăi i-a plăcut gluma, am început să ne luăm de toată lumea, să înjurăm în toate felurile, căcănar, bou, curvă, vagabondă, muie, poponar. Marcão s-a aprins și el și a accelerat, trecea pe roșu, tăia fața, speria trecătorii, totul era minunat, era unul dintre acele momente magice din viață, noi în Dodge Dartul ăla, lumea de afară era toată a noastră și, deodată, un idiot, un mizerabil de bețiv, ne-a apărut în față și zbang, l-am izbit, s-a răsucit în aer și a căzut lat pe șosea. Cretinul ăla a stricat tot. Am coborât, Robinson a pipăit pulsul cerșetorului, nu mai avea puls. E mort, a strigat Robinson. Băga-mi-aș pula, l-am omorât, l-am omorât, suntem în rahat. Robinson avea o voce plângăreață, se învârtea isteric în jurul bețivului. Marcão a intrat și el în panică, să-l ducem la spital. Nu ducem pe nimeni nicăieri, am spus eu, e mort, nu vezi? Erica se uita la noi din mașină. N-a fost vina noastră, am spus eu, nimeni nu-i de vină. Tâmpiții beau de sting și pe urmă se apucă să traverseze strada aiurea, ce pula mea, n-avem nicio vină. M-am uitat în jur, nimeni. Pornește mașina, Marcão, să ne cărăm. Am demarat, pneurile au scrâșnit, nu ne-am uitat în urmă.

Nimeni nu scotea o vorbă, Marcão tot făcea baloane de gumă și le spărgea, ca întotdeauna când era nervos, Robinson tremura. Unde mergem? a întrebat Erica. Eu am omorât un om, Erica. Un violator. Mergem să sărbătorim. Nici nu m-am uitat la ea, nu voiam să știu care era părerea ei. Omorâsem un tip, lăsasem un bețiv mort pe stradă, ăsta eram eu, aveam măseaua obturată și nu mă interesa părerea Ericăi. Dacă-i plăcea, bine, dacă nu, să-și facă bagajele și pa. Dă muzica mai tare, Robinson. Robinson a dat mai tare și eu am cântat până am ajuns la barul lui Gonzaga. Nici nu știu dacă ea a făcut vreun comentariu.

Sărbătoarea în cinstea mea începuse. Gonzaga a oferit berea gratis, Manuel, de la măcelărie, a adus *picanha*, hai să tăiem felii, să prăjim, să frigem. Felicitări, felicitări, doar asta spuneau toți. Robinson și Marcão au făcut niște fețe de parcă văzuseră o fantomă, până când alcoolul și-a făcut efectul. Când a început la televizor programul de știri transmise din partea poliției, Gonzaga a dat mai tare: Pe străzi a rămas un bandit mai puțin. Violatorul din Santo Amaro a fost omorât cu lovituri de par. Despre asta vorbesc, Máiquel, felicitări, bandiții trebuie să și-o ia pe coajă! Erau toți fericiți, au făcut coadă ca să mă felicite, ceea ce nu mi se părea a fi o scenă dintr-un film din vestul sălbatic. Un băiat a povestit că tocmai trecea pe stradă când eu l-am omorât pe Ezequiel, a văzut totul, o să vă povestesc cum a fost. Tuturor le-a plăcut partea în care îi dădeam cu parul în cap și-i scoteam ochii lui Ezequiel. Mamele erau încântate și mie mi se părea normal să fie încântate. Cadourile au fost mai folositoare decât cele pe care le primisem când îl omorâsem pe Suel, un binoclu, cinci kilograme de orez, o vrăbioară de vacă, un pachet de cărți de joc, ochelari de soare, maiouri, pe lângă alte fleacuri.

Din oră în oră mergeam la toaletă să mai prizăm zăpadă. Erica era dezlănțuită, Zé Onofre nu se dezlipea de ea, hai să ne cărăm, am spus eu.

Am plecat pe jos până pe strada 7 Aprilie, am intrat într-un cinematograf, pe ecran, o blondă superbă, dependentă de crack, îi spunea iubitului ei: vampirii au mai mult noroc decât noi. Ei se pot hrăni din alții. Noi trebuie să ne hrănim din noi înșine.

Când am ieșit de la film, euforia de la zăpadă deja trecuse și, odată cu ea, toată atmosfera aceea magică. Am intrat într-un bar din apropiere, am cerut votcă, Erica m-a întrebat dacă profesia mea era să omor oameni. Sigur că nu, am răspuns. Și tipul ăla pe care l-am călcat cu mașina? Ce-i cu el? Nu ți-a fost milă de el? Sigur că mi-a fost milă, dar vina a fost a lui Marcão, n-ai văzut cum conduce? Ai fi putut fi de acord să-l ducem la spital. Ha, ha, am spus eu. Știi ce s-ar fi întâmplat la spital? Ar fi văzut că eram drogați, ar fi văzut că mașina era furată, ne băgau la pușcărie, tu ai fi vrut să mergi la pușcărie?

Dart Dodge-ul ăla e furat? a vrut ea să știe. Nu știu, bănuiesc numai, habar n-am, chiar nu știu, dar ar putea fi furat, asta am vrut să spun.

Muzica pe care o dădeau era toată în engleză, nu vorbea decât de love și iar love. Erica a spus că vrea să danseze. Aici? Ăla nu era un bar de noapte, era un bar în care se bea la tejghea. Și ce dacă? Am început să dansăm, o femeie se chiora la noi. Erica s-a iritat, ce vrei, vrei palme? Am tras-o spre mine, las-o-n pace, i-am spus. M-am lipit de ea, știam că o să ne simțim ca și cum ne-am înveli în vată de zahăr și chiar așa s-a întâmplat, vata de zahăr ne învelea și noi ne învârteam, ne învârteam, ne învârteam, fata aia, Cledir, e iubita ta? E o prietenă, am spus eu. Și ce voia de la tine? Bani, am spus. Mama ei are nevoie de o operație, are nevoie de bani pentru ea. Mi-am băgat nasul în ceafa Ericăi și am continuat să ne învârtim, să ne învârtim, oamenii dormeau, se trezeau, plecau la muncă și noi doi ne învârteam.

Ne-am întors acasă pe jos, Erica se juca încercând să-și țină echilibrul pe marginea rigolei. De câte ori stătea să cadă, eu o prindeam în brațe și asta-mi plăcea.

Când am ajuns acasă, ea s-a dus direct în dormitor. Ajută-mă să mă descalț, mi-a spus. I-am scos sandalele, i-am sărutat gleznele, călcâiele, ea m-a tras de păr, fute-mă, a spus, fute-mă, și a început să mă mângâie între picioare, iar când a făcut asta am simțit un fel de lovitură de cuțit în inimă, o lovitură plăcută, există și lovituri de cuțit plăcute.

Corpul ei era cel mai frumos lucru de pe lume, picioarele, abdomenul suplu, părul fin ridicat pe coapse, ochii dulci, adevărați și poetici. Eu eram pregătit să invadez, să cuceresc, să smulg, să las urme. Ea era pregătită să fie desfăcută în două, două Erici, din corpul meu urma să iasă un ocean. Chiar atunci, ceva din mine, un monstru marin, un submarin inamic, s-a ridicat și a spus: fata aia, Cledir, e logodnica mea, o să mă căsătoresc cu ea.

Erica nu m-a împins, m-a făcut doar să mă ridic de pe ea. S-a ridicat, s-a îmbrăcat, poți dormi aici, dacă vrei. Astăzi dorm eu pe sofa, a spus ea.

9.

Am sărit pe geamul de la dormitor, ca să nu dau ochii cu Erica, și m-am dus în parcul Ăgua Branca, un loc frumos, era soare, vânzătorul de înghețată avea un radio deschis, excelentă oportunitate pentru a intra în administrația publică, două mii de posturi disponibile pentru absolvenții de liceu. M-am culcat pe o bancă și priveam copacii, fără să mă gândesc la nimic. Oamenii gândesc prea mult, asta e problema. Oamenii nu trebuie să se gândească

prea mult, asta e părerea mea. Trebuie să iubească și să muncească. Trebuie să stea la soare și să se uite la copaci. Când capul meu vrea să gândească prea mult, îmi cumpăr gumă de mestecat și mestec, mestec cu forță, guma mă ajută să nu mă gândesc la nimic. Câteodată gândurile vor să dea buzna, vor să construiască un turn, piatră pe piatră, forțează capul omului, dar omul e mai puternic decât gândurile, omul poate să uite. Iar când nu poate să uite, poate să cânte cântece de-ale lui Tim Maia.

Realitatea minte, câteodată simt asta, ceva din afara mea minte, inventează tot felul de lucruri ca să mă înșele, așa era și în ziua aceea, dar nu m-am sinchisit. Mestecam gumă și lăsam timpul să treacă.

La ora șase m-am dus acasă la Cledir să vorbesc cu mama ei, după cum rămăsese stabilit. Cledir mi-a deschis și m-a sărutat pe gură, un sărut plăcut, săruturile sunt plăcute. Uite cum a crescut, mi-a spus Cledir, punându-mi mâna pe burtă, nu prea avea burtă, dar am spus că într-adevăr crescuse. Mama vine imediat, a spus Cledir, se aranjează. Mai întâi vorbim despre căsătorie și pe urmă despre copil. Am fost de acord. Ne-am așezat pe sofa, ținându-ne de mână, ea m-a întrebat dacă aveam emoții, eu i-am spus că nu. Cledir m-a dus până la frigider și mi-a arătat niște beri și un tort de ciocolată, mama le-a cumpărat, ca să sărbătorim logodna.

Când ne-am întors în cameră, doamna Irene era deja acolo, am dat mâna, ne-am așezat, Cledir a pregătit terenul, nu rămânea decât ca eu să pun punctul pe i. Dar ceva nu era în regulă, eu nu reușeam să deschid gura, ele se uitau mirate la mine. Fata aia din fața mea era fata pe care merita s-o iubesc, era norocul vieții mele, iar celălalt eram chiar eu, un tip norocos. Prin urmare, ce naiba-i cu tine? Fă imediat ce trebuie făcut, îmi spuneam eu. Eu voiam s-o cer pe Cledir de soție, dar privirea mea se lipise de tabloul de lângă fereastră, Cristos pe o cruce spațială, care cădea în mare, o mare care era planeta Pământ. Mi-am amintit de filmul pe care îl văzusem cu Erica, un polițist drogat la greu cu crack îl vede pe Cristos și întreabă ce vrei, bă, ai ceva de spus? Amândouă se uitau la mine, două femei decente, care se țineau de mână, casa mirosind a ceară, mobila curățată de praf, paturile făcute, tortul de ciocolată, berile, oalele spălate, dulapurile din pal melaminat, am început să plâng chiar acolo, în fața celor două.

Cledir m-a luat de mână și m-a scos din casă, ce se întâmplă? Ce se întâmpla nu avea nicio legătură cu Cledir, cu Erica, nici cu copilul care avea să se nască, cu căsătoria, cu nimic din toate astea, avea legătură cu mine, cu golul din mine. Eu nu eram bărbatul potrivit pentru Cledir. Stăteam acolo, sprijiniți de poartă, Cledir foarte supărată, eu fumam, trăgeam din țigară, mă gândeam la ce se întâmpla, îmi treceau prin cap tot felul de idei. Când am terminat țigara, deja știam ce aveam de făcut.

Cledir, nu mă însor cu tine. Poți să faci avort, o grămadă de femei fac asta. Poți să naști copilul, eu o să te ajut cu bani, dar nu ne putem căsători. Nu ne putem căsători fiindcă eu un vreau. Nu-ți pot da explicații. Explicațiile nu rezolvă nimic.

Asta aș fi vrut să spun, dar, înainte să apuc să vorbesc, am auzit zgomot de sticlă spartă, am dat fuga în casă și am găsit-o pe mama lui Cledir cu capul căzut pe masa din mijlocul sufrageriei.

Când am ajuns cu ea la urgență, deja murise. Atac de cord, a spus medicul de gardă. Cledir s-a aruncat, plângând, în brațele mele. Bineînțeles, o să mă însor cu ea. De asemenea, o să cumpăr și sicriul, o să stau la priveghi, o să merg la înmormântare, o să fac tot ceea ce trebuie făcut. Și asta am și făcut. M-am dus la morgă, i-am ajutat pe cei de acolo să îmbrace cadavrul, am cumpărat flori, m-am dus să văd unde va fi groapa, am vorbit cu groparii, am ales sicriul, am anunțat prietenii, am stat la slujbă și i-am șters lacrimile lui Cledir.

În ziua următoare, după înmormântare, am vorbit despre viitor. Urma să ne căsătorim sâmbătă. Nu vom face nicio petrecere pentru că eram triști, vom face numai un tort pentru nași. Vom locui la ea, împreună cu Erica, Cledir nu avea nimic împotrivă.

Lui Cledir îi era teamă să doarmă singură, voia să rămân la ea. Dar eu nu mai trecusem de două zile pe acasă. Pe lângă asta, aveam de făcut o vizită importantă în seara aia și nu puteam s-o contramandez.

•

Casa doctorului Carvalho era plină de mahon lăcuit, satin, evantaie chinezești, pene colorate în vaze enorme și covoare în care piciorul ți se afunda până la glezne, un tip de decorațiune interioară pe care, câteva luni mai târziu, când am început să câștig bani, am văzut că era identică cu cea a motelurilor de lux din São Paulo.

Eu eram fericit că fusesem invitat, dar simțeam și o angoasă enormă, cafea, amfetamine, parcă băusem prea multă cafea, stăteam ca pe ace, mă simțeam prost, abia așteptam să se termine cina, sunt lucruri pe care nu-mi place să le fac, prin care nu vreau să trec, îmi plac numai după ce trec, îmi place numai amintirea lor.

Suntem într-o situație fără ieșire, a spus grasul așezat la capătul celălalt al mesei. E ca o haină veche în botul unui câine, dacă tragem de ea, se rupe, dacă o lăsăm, câinele o roade. Ai perfectă dreptate, a spus doctorul Carvalho, exact asta e situația. Acum câteva zile am citit într-un ziar o poveste care ilustrează foarte bine conversația noastră: un magazin care vinde articole pentru piscină, în Miami, chestii de-astea americănești, comercializează niște pilule pe care le dai musafirilor și care le colorează urina în albastru,

dacă fac pipi în piscina ta, le găsești acolo, în magazin, le fac și reclamă. Ce poți spune, foarte bine, americanii au rezolvat problema cu tipii care se apucă să facă pipi în piscina altora. Culmea este însă că tot în același magazin se găsesc și alte pilule, unele care anulează efectul celorlalte. Ca să vedeți ce sunt oamenii în stare să inventeze, nu-ți rămâne decât să iei pilula antidot înainte de cealaltă și totul e-n regulă, poți să te piși în orice piscină și nimeni nu are cum să-și dea seama, râdeți voi, dar e perfect adevărat, am citit asta într-un ziar. Prin urmare, omul găsește mereu o cale ca să încalce regulile.

Au râs de s-au prăpădit, și mie mi s-a părut hazliu, nu știam că bogătanii obișnuiau să se pișe în piscinele prietenilor. Râdem noi, râdem, dar ar trebui să plângem, a spus grasul, Silvio, Silvio Dantas îl chema. E greu să ai ac de cojocul anumitor oameni, și asta e trist, a spus Silvio, domnul Silvio, care se uita la mine mai mult decât la celelalte persoane din jurul mesei. Împotriva lor nu-i decât un singur leac, a spus el. Un singur leac, toată lumea știe ce leac. Domnul Silvio a ridicat paharul și mi-a zâmbit, un zâmbet pe care am învățat să-l recunosc, paznicii, vecinii, comercianții, casnicele, domnul Silvio și domnul Carvalho, toți îmi zâmbesc la fel. La fel zâmbesc și eu. Râdem cu toții.

Următorul fel a fost un soi de maioneză servită înăuntrul unor ananași, erau porții individuale, eu unul nu mai mâncasem așa ceva, ce trăsnaie mai e și asta? a întrebat-o doctorul Carvalho pe soția lui. Un tip simpatic, doctorul Carvalho, simpatic și fără fasoane, tot timpul îmi umplea paharul de vin, mai bea, simte-te ca la tine acasă, maioneză cu ananas, nevasta mea e maestră în invenții de-astea. Bea. Eu știam că doctorul Carvalho era foarte mulțumit de felul în care îi rezolvasem problema. Mănâncă. Și eu eram mulțumit de dinții mei obturați, ți-ai făcut bine treaba, mi-a spus el, când sosisem. Fumezi? Soția doctorului Carvalho a fost mai distantă, dar și ea mi-a mulțumit. Încearcă țigara asta americană. Mi-am dat seama că ea observase că aveam pantofii fututi. Țigările americane sunt cele mai bune din lume. Nimeni nu mai face așa țigări. Ea era încălțată cu niște sandale de culoare arămie, eu încercam să-mi ascund picioarele, am lăsat să cadă un ziar peste ele, când stăteam pe sofa, dă-mi ziarul ăla, mi-a spus ea, copiii ăștia, a spus ea, copiii ăștia fac tot timpul dezordine. Pantofii mei arătau ca dracu'.

Masa din salonul doctorului Carvalho are tăblie de sticlă și pe ea nu-i o față de masă obișnuită, ci una americană, fiindcă sunt mai practice, eu mă tot uitam la pantofi, mă prefăceam că mă uit în farfurie, dar mă uitam la pantofi, farfurii, pantofii doctorului Carvalho aveau o fundiță de piele, pantofii domnului Silvio erau cu șireturi, cu tălpi groase de cauciuc, soția lui avea

balerini de piele, lustruiți, strălucitori, iar pantofii mei parcă stătuseră în privată, păreau niște bărci, stăteam scufundat în ei.

Eu studiez cu toată seriozitatea toate noutățile în materie de sisteme de siguranță de pe piață, a spus doctorul Carvalho. Citesc publicațiile de specialitate, testez echipamentele, prin urmare știu despre ce vorbesc, cine mai vrea vin? Încuietoarea electrică, cea acționată de butoane, e cea mai sigură și mai modernă. Iubito, unde e tirbușonul? La uși, cea mai eficientă este cea de oțel, din cel care se folosește la seifuri. E scumpă. Eu spun mereu, prețul nu are nicio importanță. Viața e mai importantă. Iubito, cred că Máiquel ar mai vrea niște pui. Alarmele și dispozitivele electronice, oricât ar costa, sunt ieftine. În ziua de azi există alarme pe alese. Alarmă pentru cei care vor să-și petreacă weekendul în Guarujá. Alarmă pentru situațiile în care proprietarul este atacat de bandiți periculoși, în termeni tehnici se numesc alarme anti-efracție și alarme cu senzor de mișcare. Am auzit că există și alarme inteligente. De exemplu, cele care blochează ușa de la intrare sau care fac să se ridice un perete de oțel, închizându-l pe bandit într-o anumită zonă. Chestii electronice. O să mă întrebați dacă toate astea rezolvă problema. Sunt ca pilulele care albăstresc urina și cele care le neutralizează pe primele. Nu rezolvă problema. Echipamentele de siguranță pot fi de ajutor. Dar dacă un bandit își pune cu adevărat mintea să vă intre în casă, nu vă bazați pe prostioarele astea, că el tot o să intre. O să intre și o să vă fure aurul, banii, aparatele, mașina și, dacă fiica voastră e pe-acolo, o s-o fure și pe ea. Și atunci care e soluția? Să cumpărați o pereche de gâște? Nu râdeți. Mulți fac asta. Gâscă e un animal teribil, gălăgios, atacă orice străin. Mi se par utile gâștele. Zidurile, câinii, gratiile, cioburile de sticlă pe ziduri, armele. Toate mi se par utile. Dar rezolvă ele problema? Nu o rezolvă. Nimic nu o rezolvă. Un singur lucru o rezolvă. Doctorul Carvalho s-a uitat la mine, așteptând ca eu să spun ceva. Dar eu nu aveam nimic de spus, continuam să-mi privesc pantofii, ascultând ce-și spuneau femeile, e mâncare congelată, Gleice vine o dată pe lună, eu cumpăr tot ce-i nevoie, mușchiuleții, puii, carnea tocată și Gleice gătește pentru toată luna, clătite, perișoare, ruladă de carne, Gleice gătește foarte bine, pot să-ți dau telefonul ei. Eu nu am mai mâncat mâncare congelată, mi s-a părut foarte bună, nici nu se simte la gust. Mergem să bem cafeaua în biroul meu, iubito.

Noi, bărbații, ne-am dus în birou. Femeile s-au dus la bucătărie. Pe fondul covorului de culoare crem pantofii mei arătau și mai de căcat, moliciunea covorului îi făcea să pară și mai urâți. Mi-am băgat picioarele sub masa din centru, dar nu era o soluție, blocam trecerea, așa că nu am avut încotro și le-am lăsat la vedere, din când în când doctorul Carvalho sau domnul Silvio se uitau la ele, dar ce puteam să fac? Nimic nu rezolvă problema, nimic. Ceea ce

rezolvă, a continuat doctorul Carvalho, este să faci ce trebuie făcut. Și ce trebuie făcut?

În momentul ăla, a intrat în birou fiica doctorului Carvalho. Arăta cu totul altfel decât mi-o închipuisem eu, cizme albe, bluză înnodată pe talie, părea că are mai mult de cincisprezece ani. Bună, a spus, adresându-mi-se mie. Gabriela, te rog, a spus doctorul Carvalho, avem de vorbit, du-te în camera ta. Eu îmi imaginam o fetiță fragilă, fata mea e ca o floare, îmi spusese doctorul Carvalho când am stat de vorbă prima dată. Nu era o floare. Era un arbore. Erica era o floare. Cledir era un arbore. Arbore de cauciuc.

Ce spuneam, a, da, important este să știm că nu ne putem baza pe poliție. Mâncarea a început să-mi fiarbă în burtă, puiul, parcă aveam în burtă un pui care se învârtea la rotisor, mașinărie, eram umflat. Asta trebuie să facem, să acționăm, a spus doctorul Carvalho. Ne fură CD-playerele. Ne fură ceasurile. Ne fură videocasetofoanele. Ne fură mașinile. Ne fură motocicletele. Ne fură portofelele. Ne fură verighetele. Inelele. Noi cumpărăm alte CD-playere, alt ceas, altă mașină și altă motocicletă, dar deja știm că o să le fure din nou. Mă simțeam de parcă aș fi avut o mașină de gunoi în stomac, gunoiul se învârtea înăuntru, mirosul de putreziciune. Îmi venea să vomit. Doctorul Carvalho se uita când la mine, când la domnul Silvio: oare nu avem dreptul să avem magazine? Nu? Spuneți-mi, nu avem dreptul? Până aici am ajuns?

Tocmai când mă pregăteam să cer permisiunea să mă duc la baie, domnul Silvio m-a apucat de braț: eu sunt patronul unei firme de reciclare a cartonului, Máiquel. Niște bestii de bandiți l-au împușcat pe paznicul firmei. Știi de câte ori am fost jefuit luna asta? Închipuie-ți, de șase ori. Și pe urmă vin părințeii ăia care se fut cu oițele lor și vorbesc despre drepturile omului. Comisia Permanentă pentru Drepturile Omului. Tribunalul Internațional pentru Drepturile Omului. Sunt omorâți delincvenți minori, copii, spun ei. Eu spun: copiii ăștia gândesc ca oamenii mari, se poartă ca oamenii mari. Copiii ăștia sunt bandiți. Săraci și negri. O ciumă.

Stomacul, îmi venea să vomit. M-am ridicat. O ciumă.

Máiquel, a spus domnul Silvio, Máiquel, vreau să-ți fac o propunere, Máiquel. Carvalho mi-a povestit de treaba pe care-ai rezolvat-o, mi-a spus că ești un om de încredere. Știu că mă pot baza pe tine, Máiquel. Uite, Máiquel, ascultă, Máiquel, fii atent, Máiquel: e un tip care îmi dă mari bătăi de cap la firmă. Eu chiar i-am oferit bani, numai să nu mai fure, dar tipul mi-a râs în nas: câștig mai mult dacă fur, mi-a spus. N-o să-mi dai tu cât pot eu să fur. Ține-ți banii, a spus. Țineți-i, că tot o să fur. Uite, Máiquel, înainte să mi se întâmple asta, mi se părea absurd ca cineva să se gândească să omoare un om. Astăzi îți spun: nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât să-l văd mort pe tipul ăsta. Dacă Moș Crăciun m-ar întreba ce vreau să primesc de Crăciun,

aș spune: vreau să-l văd mort pe negrul ăsta. Jur. E adevărat, îl vreau pe negrul ăsta mort. Cât vrei să-ți dau ca să-l omori?

Nu puteam să mai stau nicio secundă, unde este baia, domnule doctor? Abia am închis ușa după mine și am și început să vomit. Am vomat tot puiul cu sos de lapte, cartofii, tot vinul, ananasul, tot. Am vomat tot. Am vomat, în timp ce mă gândeam la banii pe care i-aș putea câștiga dacă l-aș omorî pe negru. Eram șomer. Ciumă. Eram lefter, aveam nevoie de banii ăia. Negri. Am vomat, gândindu-mă la ce aș putea cumpăra cu banii ăia. Pantofi. Am vomat tot. Carne. M-am spălat pe față, ei erau acolo, în salon, așteptând răspunsul meu. Da sau nu. Mâncare. Automobil. Ceas. Pătură. M-am așezat pe closet și mă gândeam. Mi-am amintit de tatăl lui Robinson făcându-i reproșuri mătușii mele din cauza prânzului, eu nu m-am născut ca să gătesc, i-a răspuns ea. Nici eu nu m-am născut ca să vând floricele, a spus el. M-am născut ca să fiu președintele Braziliei. Dar câtă vreme nu sunt încă președinte, mă străduiesc să fiu un bun vânzător de floricele. Să fiu și eu un bun vânzător de floricele. Sau să vând mașini la mâna a doua. Sau să fiu portar de bloc. Sau să lucrez în construcții. Astea erau slujbele posibile, trebuia să aleg. Da sau nu.

Am respirat adânc și am deschis ușa. Gabriela era în hol, sprijinită de perete, cu o țigară în mână. M-a întrebat dacă aveam foc. Nu, am spus eu. Ea a râs. Caninii ei semănau perfect cu cei ai tatălui. Tata mi-a povestit ce-ai făcut cu tipul ăla, a spus ea. Cizme albe noi-nouțe. Eu m-am gândit că îl omorâsem pe Ezequiel pentru altfel de fată, nu pentru Gabriela. Băi, tu nu știi să spui salut? Salut, am spus eu.

M-am întors în salon. Cei doi beau cafea, uite aici cafeaua ta, mai vrei zahăr? Am mulțumit, dar nu, cafeaua îmi face rău. Vrei un ceai? Nu, mulțumesc. O Coca-Cola? Nu, nu vreau nimic. Ei, Máiquel, ce spui de propunerea mea?

Mulțumesc, dar nu o să omor pe nimeni.

Mă simțeam bine, îmi făcuse bine că vomasem. Am plecat spre casă pe jos, gândindu-mă: aveam să mă însor cu Cledir, să-mi găsesc o slujbă, să am grijă de Erica, Erica avea să meargă la școală, să se facă profesoară sau doctoriță, dacă voia. Totul avea să se rezolve. Viața mea avea să fie bună și nu aveam nevoie să omor oameni în stânga și-n dreapta.

În timp ce mergeam și mă uitam la pantofii meu futuți, mă gândeam că viața e nostimă. Ea curge ca un râu, dacă o lași în voia ei. Poți să-ți iei și frâie și să faci din viață calul tău. Facem din viață ce vrem noi. Fiecare își alege soarta, cal sau râu.

10.

Cele mai bune melodii ale lui Patty Pravo, fața 1, Qui e là, Oggi qui, Domani là, la ra la la ra ra là, bateți din palme ca să marcați ritmul, a spus ea, bateți din palme, pam, pam și trei și patru și stânga și dreapta și dreapta, stânga și dreapta și dreapta, în față, doi, înapoi, și din nou, hai, Robinson, din nou, dreapta și dreapta, picioarele lui Cledir conduceau dansul și pam și patru, ea nu știa să danseze, dar era veselă, hai să dansăm, spunea ea, bătea din palme, râdea și pam și ei greșeau pasul și pam, Robinson și Marcão se încurcau și râdeau, și stânga și dreapta, când Robinson și Marcão începeau să prindă mișcările, ea le schimba și în față, în față, ce dans mai e și ăsta, a întrebat Marcão, hai, lasă vorba, a spus ea și pam și în spate și în spate, ea inventează, Robinson, a schimbat pașii, n-am schimbat nimic, a spus ea, ei râdeau și pam, pam, cele trei persoane pe care le iubeam cel mai mult pe lume dansau și râdeau la nunta mea și trei și patru și atenție, toată lumea, a spus Cledir, dând muzica mai încet, atenție, vine tortul. O lumină albă, nu era lumină albă, dar așa mă simțeam eu, de parcă ar fi fost, lumină albă pe blazerul meu, peste noi toți, lumină albă curgând ca laptele, pace, Barbie și Bob îmbrăcați ca miri pe tort, mama lui Robinson a spus că eu și Cledir trebuia să ne punem o dorință când tăiam prima felie. Cledir era frumoasă, părul prins într-un coc, un voal scurt, verigheta pe deget, mi-am pus mâna pe mâna ei, decolteul îi dezvelea un pic sânii, am închis ochii, mi-am pus dorința, să fiu un om normal, un om care muncește și își iubește soția și copiii, asta mi-am dorit. Cledir a tăiat tortul, Marcão a desfăcut șampania, mie nu-mi place șampania, îmi place berea, șampania e prea dulce, dar astăzi e o zi specială, o să bei șampanie, desigur. Tatăl lui Robinson avea un aparat de fotografiat în mână, vino încoace, Cledir, Marcão, dă-i un pahar, ne luăm de braț, fiecare cu paharul în mână, zâmbiți și clic și toți aplaudă.

În afară de prietenii mei și de unchiul și mătușa mea, mai erau acolo și prietenele lui Cledir de la Mappin, rudele ei, vreo douăzeci de persoane în total, atmosfera era plăcută, toată lumea bea și râdea, felicitări, să fiți fericiți, spuneau ei, ajută-mă aici, servește tu musafirii, mi-a spus Cledir, dându-mi o farfurie cu tort.

Erica stătea într-un colț al sufrageriei, răsfoind un dicționar, două dicționare. Nu a vrut să danseze. În ultimele zile aproape că nu ne văzuserăm, eu eram toată ziua pe drumuri, când ajungeam acasă, ea dormea, așa era și normal să fie. Erica nu voia să vină să stea în casa lui Cledir, a spus că nu vine aici nici moartă, abia după multe discuții a acceptat în cele din urmă, vin, dar abia la sfârșitul lunii, a spus ea, foarte bine, am spus eu, cine o

să plătească chiria pentru toate zilele astea, plătește ea? a întrebat Cledir. Nu, Cledir urma să plătească, dar eu i-am spus lui Cledir că Erica o să plătească.

Tu vrei tort? am întrebat. Hienă, a început ea să citească, specie de carnivor de dimensiunile unui câine de talie mare. Hienă, animal feroce și crud, care scormonește în morminte, pentru a se alimenta cu cadavre, Manuel Bernardes. Moartea, ca o hienă, și-a deschis botul înfometat, Guerra Junqueiro, Muza în vacanță. Îmi plac la nebunie dicționarele, a spus ea, înveți multe lucruri dintr-un dicționar, tatăl meu nu citea cărți, citea dicționare, spunea că, dacă s-ar duce pe Lună și ar putea lua acolo numai o singură carte, ar lua un dicționar. Uite cuvântul ăsta, m-am uitat, *comborço*. Ce crezi că înseamnă? Nu știu. Zi. Ea a râs, uite: 1. Cel care este amant al unei femei față de soțul sau alt amant al acestei femei. Feminin, *comborça*, plural, *comborços*. Interesant, poți să păstrezi dicționarele, am spus eu. Sunt ale tale? Nu, sunt ale lui Cledir, dar ea nu le citește, poți să le iei tu. Cred că se termină berea, a spus Cledir, îmbrățișându-mă pe la spate. Erica a închis dicționarul, dicționarele astea erau ale mamei, a spus Cledir, era profesoară. Eu i le-am dat Ericăi, am spus eu. Cledir a zâmbit, a zâmbit, dar nu i-a plăcut. I le-ai dat? I le-am dat, am crezut că n-o să te deranjeze. Uite, Erica, eu o să-ți dau un dicționar, o să-ți dau, dar astea erau ale mamei, mi-au rămas puține lucruri de la ea, scuză-mă, da? Cledir i-a luat Ericăi din mână dicționarele, du-te și ia bere, du-te repede, că se termină.

Erica, vino-ncoa', fac numai tâmpenii. Erica nu m-a mai lăsat să spun nimic, s-a dus după Robinson, s-a închis cu Robinson în baie. I-am cerut lui Marcão cheile de la mașină și m-am dus la supermarket, am cumpărat bere, m-am oprit la chioșcul lui Claudio, ai aici vreun dicționar de vânzare? Nu avea dicționare, avea almanahuri, am cumpărat unul, almanah sau dicționar e același lucru.

Când am ajuns acasă, Erica stătea lângă combina muzicală, punea un disc, îl scotea, punea altul, dădea muzica ba mai tare, ba mai încet, zgâria câte un disc, dădea drumul la radio și, între una și alta, găurea cu țigara ambalajul gol în care fusese zăpadă, probabil că trăsese cocaină pe nas, probabil ticălosul de Robinson îi dăduse. E nebună, a întrebat Cledir, sau vrea numai să mă irite? Nimeni nu mai reușește nici să danseze, nici să stea de vorbă, ce chestie iritantă, ce naiba, fata asta e țicnită.

Am dus-o pe Erica în dormitor, am împins-o pe pat, stai aici, am spus, stai aici și ascultă-mă. Nu ascult rahaturile tale. Am spus că nu vreau cocaină la petrecere, am spus eu. Ah, cară-te de aici, a protestat ea, cară-te de aici, a început să râdă, ce expresie veche, a se căra, râdea în hohote. Poftim, am

spus, Erica s-a ridicat de pe pat, a luat almanahul, tu mi l-ai cumpărat? Da. S-a apropiat de mine și a încercat să mă sărute pe gură. Nu am lăsat-o.

Pun pariu că mă dorești.

Nu fi proastă.

Nu sunt proastă, să te ia naiba. Mă dorești încă din ziua aia. Și încă ceva: atunci când te-am felicitat și ți-am urat să fii fericit, am mințit. Îți place de mine, lua-te-ar naiba. Îmi doresc să te văd că te duci să plângi la baie, că nu poți dormi, că îți simți sufletul greu ca plumbul și că dorul de mine te sfâșie în două. Asta vreau. Idiotule. Și bagă-ți almanahul ăsta în cur.

S-a oprit lângă ușă, a luat almanahul, dă-l încoa, mi-a dat un pumn în piept, imbecilule, du-te-n pizda mă-tii.

M-am întors în sufragerie. Cledir m-a luat la dans, bine că Erica s-a dus de aici, e foarte infantilă, a spus Cledir, am dansat, ne-am luat de mijloc și am făcut toți un tren, ne-am jucat de-a alergatul prin casă, mi-am amintit de locomotiva Ericăi.

O prietenă a lui Cledir a inventat un joc care era așa, stăteam toți în cerc, mireasa la mijloc, trebuia să spună un vers, toți băteam din palme, pac, pac, pac, iubirea, iubirea, ah, iubirea, pac, pac, pac, Cledir, ăsta nu e vers, eu nu știu niciun vers, pac, pac, pac, băteam din palme, Cledir m-a tras în mijloc, spirite caprine violează virgine hamadriade, toți au izbucnit în râs, nu merge să inventezi, au spus ei, pac, pac, pac, ignoranților, nu am inventat, asta e poezia unui autor foarte important, pac, pac, nimeni nu m-a crezut, pac, pac, ne prăpădeam de râs, era foarte nostim, Robinson a venit în mijlocul cercului, râdea, nu știa să spună nimic, Marcão la fel, eram toți băuți, era foarte nostim, sunteți toți niște prostănaci, a spus unchiul meu, pot să spun versuri de cântec?

Așa a fost petrecerea mea. Nunțile, botezurile, aniversările mereu mi s-au părut plicticoase, priveghiurile, nunțile de argint, oamenii fac mereu aceleași lucruri de zece mii de ani, se căsătoresc, fac copii și mergem la nuntă, la înmormântare, la priveghi, totul se petrece la fel, știm cum e și totuși mergem, fără rost, spunem același bla, bla, bla, condoleanțe, felicitări, cuvinte care nu au niciun sens, cuvinte uzate, cuvinte zdrențuite ca o cârpă, asta era părerea mea, dar adevărul este că petrecerea mea de nuntă a fost amuzantă, a fost diferită, a fost plăcută, nu am avut impresia că făceam același lucru ca alte cinci sute de milioane de oameni, exact același lucru, petrecerea mea a părut altfel, singura nuntă dintre cinci sute de milioane de alte nunți din lume.

La opt seara, eu și Cledir am rămas singuri. Vino să vezi cadourile, a spus ea. Eu eram un pic amețit de băutură, în starea aia în care deja plutești, dar încă nu ți-ai luat zborul, acea stare în care îți place tot ce vezi în jur.

Probleme de serviciu mă împiedică să particip stop felicitări stop Mătușa Carmem. Mătușa Carmem este sora mamei, a spus ea. Uite ce mișto e serviciul ăsta de ceai, e de la prietenele mele de la Mappin. Ce porcărie, am spus eu, puteau și ele să ne cumpere ceva mai scump, șapte femei și ne cumpără doar un serviciu de ceai, un căcat de serviciu de ceai. Bucuria și armonia să vă lumineze căsnicia, felicitări și multă fericire vă urează dr. Carvalho și familia sa. Nu înțeleg de ce doctorul Carvalho ne-a făcut cadou un congelator, a spus Cledir. Ți-am mai spus, îi place de mine. Dar tu știi cât costă un congelator? Eu am văzut la Mappin, e foarte scump. El are bani, am spus eu. Atunci probabil că-l dau banii afară din casă, să ofere un congelator, n-am mai văzut așa ceva.

Am tras-o pe Cledir spre mine, am sărutat-o. Stai puțin să mă aranjez, a spus ea.

M-am întins în pat, o așteptam și, în timp ce o așteptam, am întors cu fața la perete portretul părinților lui Cledir. Cămașă de noapte albă, îți place? Îmi place, vino încoace.

Cledir era emoționată, eu nu, eu mă simțeam bine, i-am dat în jos bretelele, dantelele de la cămașă, sfârcurile sânilor lui Cledir erau tari, i-am lins sânii în jurul lor, am coborât cu limba pe piept, pe burtă, buricul, i-am desfăcut picioarele, am lins, era uscată, am lins, am supt, era dulce, foarte dulce sucul nevestei mele. M-am așezat peste ea, am intrat în ea, era cald înăuntru, sigur că era cald, m-am desfătat cu ea.

După ce m-am desfătat, mi s-a făcut somn, foarte somn. M-am întors pe o parte și am adormit.

11.

Căsătoria e chestia aia pe care o știm, femeile vor să se mărite și bărbații se însoară până la urmă cu ele, femeile simt nevoia să se mărite, simt nevoia să aibă copii și bărbații acceptă regulile astea fiindcă îi obosește războiul cu femeile și vor pace, asta e căsătoria. Pe el îl chema Humberto, iar eu eram acolo fiindcă voiam o slujbă, îi spusesem că eram căsătorit, proaspăt căsătorit, și el începuse să bată câmpii despre căsătorie, eu m-am însurat, mi-a spus el, și știi ce mi s-a întâmplat? Ghicește, dacă ghicești, slujba e a ta. Aveam impresia că era beat criță, hai, ghicește, slujba e a ta, însurățelule. Sigur, era beat, spune, a zis, hai, spune repede, o pată albă mi s-a pus pe creier, o piatră, un bloc de granit, nu reușeam să mă gândesc la nimic, ăsta e un test de admitere, însurățelule, nu vrei slujba? Copii, am spus eu, copii, el a

râs, hăhăieli care puțeau a alcool, copii, nu asta a fost cel mai rău, cel mai rău, a spus el, e că suntem toți niște papagali, tu ești un papagal, toți bărbații sunt papagali, ne gândim: foarte bine, mă însor și pe urmă îi trag niște chelfăneli, dar când vine timpul s-o chelfănești și să-i spargi cățelei dinții, atunci ești deja legat fedeleș, din creștet până-n tălpi, ai mâinile legate, pentru că ticălosul de Dumnezeu, ca să fie sigur că rahatul ăsta continuă, nu a învățat-o pe femeie să gătească, nici să calce, a învățat-o numai asta: să te lege, înțelegi? Eu am râs, ce tip țicnit, să te lege, m-am însurat cu diavolul, a spus el, eu nu am spus nimic, eu m-am căsătorit cu Cledir, căsnicia mea era altceva, mie îmi plăcea să deschid frigiderul numai ca să văd merele, perele, căpșunile, fructele din frigider, în fiecare dimineață mă plimbam prin casa lui Cledir și-mi spuneam eu sunt soțul, ea este soția, noi avem un pat, asta e chiuveta noastră, cuțitul nostru electric, mie-mi plăcea, căsnicia mea era dulce, iubitule, am decupat un anunț din ziar pentru tine, vânzător, dragul meu, tu deja ai experiență de vânzător, ascultă aici, femeile au nevoie să se mărite, au nevoie să se mărite, fiindcă au nevoie să aibă copii, au nevoie să aibă copii, fiindcă au nevoie să țipe, au nevoie să țipe, fiindcă nimic nu le este pe plac, dacă sunt casnice, li se pare că e un rahat să fie casnice, dacă lucrează, li se pare că se împart în prea multe, vacile astea sunt mereu nemulțumite, ele spun viața modernă, ele spun rolul mamei, ele spun amanții, alimentele congelate, satisfacția personală, lucruri greu de conciliat, turmă de idioate, greu e să faci un avion să zboare, vagaboandele, vaci nenorocite, vaci grase, se întâmplă și asta, se îngrașă și se fac ca niște huidume, știi de ce se îngrașă? Se îngrașă ca să termine totul definitiv, femeile au mai ales nevoia să termine viața a cel puțin unui bărbat, asta e, cred că ai înțeles, flăcău, căsătoria înseamnă să te lași legat de mâini și de picioare, râdea în gura mare, cu hohote, era roșu la față, cu vinișoare vineții pe nas, slujba e a ta, însurățelule, vino să strângi rahat de animale în fiecare zi. Noaptea o să te întorci acasă obosit și o să ștergi rahatul copiilor, care miroase și mai urât, când o să ți se nască primul copil, o să începi să spui că rahatul pisicilor și al șoarecilor miroase a parfum, a spus el și a început din nou să râdă, s-a sprijinit de tejghea cu corpul lui de elefant, iar tejgheaua s-a răsturnat cu tot cu ambalajele de mâncare, grăunțele, zgărzile, lesele, cuștile, capcanele de șoareci, totul s-a răsturnat, m-am aplecat ca să încep să strâng, dar el râdea și mai tare, lasă-le, a spus, lasă-le, o să aibă clienții pe ce să calce și să-și rupă picioarele, însurățelul e angajat, poți să vii mâine-dimineață, devreme, cât mai devreme, animalele o să se cace toată noaptea și o să te aștepte pe tine să vii. M-am gândit să întreb cât o să fie salariul, dar m-am jenat, atunci pe mâine, am spus și m-am îndreptat spre ieșire, el a venit după mine până la ușă, du-te, însurățelule, striga el, du-te acăsică, hohotea el, du-

te la nevestica ta, și râdea, ce nebun, oamenii de pe stradă se uitau la mine, m-am simțit ca un idiot, însurățel de rahat, spunea el, du-te acăsică.

Bufnița desenată pe ușa magazinului, ochii bufniței, asta nu mi-a plăcut, și acolo înăuntru, mirosul ăla de Ajax și excremente, în gură mi-a rămas un gust de cocleală, omul ăla râzând în hohote, nu știu, nu mi-a plăcut, am început să mă gândesc dacă era corect să ocup locul lui Ezequiel, dacă toate alea nu erau cumva un avertisment să mă țin la distanță, poate mă pândea vreo pedeapsă, Ezequiel era acum de partea cealaltă și putea pune la cale o răzbunare, poate și Suel, ghinion, oamenii plătesc aici, infernul e pe pământ, la dracu', m-am gândit la asta și am rămas încremenit în mijlocul străzii, nu mai puteam face niciun pas, la dracu', m-am hotărât să mă întorc la magazin și să-i spun lui nea Humberto că mă gândisem mai bine și că nu mai voiam slujba. Diavolul există. Când am ajuns la colțul străzii, m-am blocat din nou, am intrat în barul din față și am cerut Coca-Cola, nea Humberto continua să râdă în hohote și să strige și să imite cocoși, cucurigu, zbiera și dădea din aripi, o clientă s-a îndepărtat îngrozită, nu era nevoie decât să traversez strada și să spun că nu mai voiam slujba, n-am reușit să fac asta, însurățelule, vino să cureți rahat, a spus el, du-te și spune că nu mai vrei slujba, du-te acum, altă Coca-Cola, animalele o să se cace toată noaptea și-o să te aștepte să cureți, du-te, du-te, omule, du-te și spune-i: poți să-ți bagi slujba asta în cur. N-am reușit. N-am reușit pentru că mi-e rușine să dau înapoi, mi-e rușine să merg înainte, mi-e rușine să întreb, să primesc, să cer, să pierd, mi-e rușine să fiu sărac, să fiu în situații de rahat, mi-e rușine să fiu un calic. Și de pantofii mei mi-e rușine. Nu m-am dus. Beam Coca-Cola și mă gândeam la viața mea, Ezequiel era mort, cineva trebuia să vândă animalele în locul lui. Încă de când am început să-l urmăresc pe Ezequiel m-am gândit la asta, îmi plac animalele, în afară de pisici, trădătoarele de pisici, îmi place orice animal, e mai bine să vinzi animale decât șuruburi, salariu plus comision, pizza, pâine, decât să fii distribuitor la domiciliu, vânzător de chestii tehnice, vânzător ambulant, mult mai bine.

Am cumpărat flori și m-am dus la cimitirul Santo Amaro, voiam să fac o înțelegere cu Ezequiel, cimitirul era închis, am sărit peste zid, am luat-o pe alei, florile, atâtea flori, florile sunt ca vacile, acceptă lumea, preoții, vrăjitorii, sacerdoții, pastorii, toți spun același lucru, acceptă tot, acceptă întunericul, acceptă dolarii, loviturile de cuțit și fericirea, acceptați tot, priviți pășunea și învățați de la vaci, acceptați, învățați de la flori, spun ei, acceptați, și oamenii acceptă totul, orice, mai ales întunericul, dar nu învață nimic, asta e problema, asta e diferența, omul nu reușește să învețe.

Prietene Ezequiel, am venit aici ca să-ți propun o înțelegere: începând de azi, o să-i dau mamei tale o parte din salariul meu și poți fi liniștit, n-o să-i

lipsească nimic atâta timp cât trăiesc. O să am grijă de mama ta ca și cum ar fi mama mea. Dar tu trebuie să-mi promiți că o să mă lași în pace, fiecare trăiește în lumea lui și-și vede de treburile lui. Eu te-am omorât, Ezequiel, nu din răutate, mie chiar îmi păreai cumsecade, te-am omorât pentru că lumea e foarte rea și răutatea lumii zdrobește inima omului, asta s-a întâmplat și cu mine.

Am ieșit din cimitir cu sufletul împăcat, mă duceam spre casă, Cledir probabil că deja venise de la Mappin, era opt și jumătate, o să fie fericită, am făcut rost de o slujbă, ea o să facă o mâncare de fasole și eu o să-i povestesc despre noua slujbă, excelent, o să spună ea, acum o să putem pune bani deoparte, o să ne facem un carnet de economii, o să cumpărăm lucruri, mașină, motocicletă, cuptor cu microunde, săpun de bărbierit, o grămadă de lucruri, o să-ți fac un cadou, Cledir, o rochie roșie, o pereche de sandale, o perucă, un disc cu Roberto Carlos, mă duceam spre casă, arzând de nerăbdare să-i spun noutatea lui Cledir, mărgele, cercei, dar, deodată, mi s-a făcut dor de Gorba, purcelul, îi simțeam lipsa, m-am hotărât să trec pe la Erica, să-l iau, Cledir nu o să se supere, eu încă nu vorbisem despre asta cu ea, dar eram căsătoriți, ea nu putea să fie împotrivă, o să ajung acasă cu vestea despre slujbă și cu porcul, câte noutăți, o să spună ea, o să-i placă, Cledir e foarte cumsecade, mi-am spus eu, ce bine că m-am însurat cu Cledir.

Erica era la baie, m-am dus în curte, Gorba dormea, l-am luat în brațe și m-am așezat pe pragul ușii de la bucătărie, ai crescut, ticălosule.

Nu o mai văzusem pe Erica de la nuntă, nici nu mă mai gândeam la ea, eram bărbat însurat, aveam o slujbă, zgomotul dușului mă irita, șșșșșșșșșșșș, apa, ploaia, mi-a venit cheful să o văd pe Erica făcând baie, era goală, am intrat în cadă, salut, Erica, ieși de-aici, imbecilule, am rămas înțepenit, ea și-a acoperit sânii cu brațele, ieși de-aici sau încep să țip, nu reușeam să ies, buricul, picioarele ei, a început să țipe, ieși de-aici, părul ud, ieși de-aici, am ieșit, am ieșit și m-am dus să caut o scară în curte, nu știu de ce am făcut asta, am luat scara și m-am urcat să mă uit la ea pe furiș, ea continua să se spele, fundul ei, un fund foarte frumos, m-am descheiat la pantaloni și mi-am luat scula în mână, am închis ochii și m-am gândit că bărbatul e puternic, bărbatul luptă, bărbatul învinge, bărbatul cucerește, bărbatul creează, bărbatul construiește și, deodată, buf, Erica a împins scara, idiotule, am căzut, mă dureau picioarele, Erica a aruncat scara peste mine, idiotule, crezi că așa merge treaba, da? vrei să te fuți, da? ai venit aici ca să te fuți? Am venit ca să-l iau pe Gorba, am spus eu, minți, ai venit aici ca să te fuți, fiindcă nu te gândești decât la asta și zi, și noapte, te-ai însurat cu lesbiana aia, Cledir nu e lesbiană, am spus eu, ba e lesbiană, piciorul mă durea, ajută-mă să mă ridic, am spus, ai venit aici fiindcă arzi de nerăbdare să te fuți cu mine,

e plăcută dorința, n-ai decât să te zvârcolești pe jos de dorință, uite cum e să dorești pe cineva, să dorești de să-ți vină să mori, mă dorești, da? Mi-ai rupt piciorul, nu mă pot mișca, am spus eu, Erica s-a așezat pe burta mea, imbecilule, eu te-am așteptat aici, te aștept de o grămadă de timp, a spus ea și m-a sărutat, piciorul nu m-a mai durut, Erica a intrat în mine, am intrat unul în celălalt, în partea cea mai întunecată și cea mai luminoasă din noi, Erica m-a absorbit într-un loc cald, un loc cald și puternic, te iubesc, a spus ea, eu râd, eu beau, eu fumez, eu dansez, eu miros, eu mint, eu scuip, eu cânt, dar înăuntrul meu eu sunt mereu tristă fiindcă l-ai omorât pe Suel, fiindcă te-ai însurat cu Cledir, tu mă fuți numai, tu ești dușmanul meu, ești dușmanul meu și te iubesc și asta nu e în regulă, mă faci să sufăr. Erica s-a culcat pe umărul meu și mie mi-a plăcut că ea era slabă și eu eram puternic, femeie și bărbat, am adormit.

M-am trezit la trei dimineața, trebuie să plec, Erica, Cledir o fi îngrijorată, Erica mi-a dat un pumn în piept, ah, mă scoți din sărite, a spus ea, mă scoți din sărite, te-ai însurat cu lesbiana aia, sper că o s-o părăsești, nu? Trebuie să plec, am vrut s-o sărut pe Erica, ea m-a împins, pe urmă m-a tras și m-a sărutat, să nu crezi că-s proastă, mă auzi? Nu-s proastă, oi părea eu proastă, dar sunt o femeie foarte inteligentă, să știi. Foarte inteligentă și experimentată, asta mi s-a părut foarte nostim, inteligentă și experimentată, la naiba, Erica, dă-mi drumul, a râs și ea, n-ai decât să râzi, e adevărat, cu mine n-o să-ți meargă, te superi dacă-l iau pe Gorba? Nu, a spus ea, dar să nu uiți să-l speli, o să-l spăl, am spus eu, și să-i dai banane, îi plac la nebunie bananele, n-avea grijă.

Când am ajuns acasă, Cledir dormea, l-am dus pe Gorba în curte și m-am băgat în pat, bună, a spus ea zâmbind, chiar așa, zâmbind, ai întârziat, cât e ceasul? Unu, am spus eu, mincinosul de mine a spus că era unu, era patru, unde-ai fost, iubitule? Chiar așa: iubitule, cu o voce dulce, m-am dus să-l iau pe Gorba, am spus eu. Cledir m-a îmbrățișat, am fost îngrijorată, trebuia să mă anunți, iubitule, am fost îngrijorată. M-am întins pe spate, nu voiam ca Cledir să-mi vadă fața de canalie. Ea m-a înlănțuit cu brațele, cu picioarele, e așa de bine să dormim îmbrățișați, nu-i așa, Máiquel? Legat de mâini și de picioare.

12.

Robinson e nostim, în fiecare dimineață se scoală, se duce la oglindă și spune: ei, prietene, azi dai lovitura, ești un norocos, e-n regulă, totul o să se

rezolve. Eu sunt altfel, când mă scol, îmi spun, băi, ticălosule, bagă-ți capul sub pernă, fiindcă azi e o zi de rahat și mâine o să fie tot o zi de rahat. Nu am niciun chef să mă ridic din pat. Să deschid fereastra. Nu am chef să muncesc. Să mănânc înghețată. Să văd oameni. Nu am chef decât să fumez. Eu nu aș vrea să fiu așa. Aș vrea să fiu ca tipii ăia care-și pun pe mașină Cred în pitici, Donald rățoiul zâmbind, Margareta zâmbind, Disneyland, Iubesc New York-ul, îl iubesc pe Ribeirão Preto, tipii ăia pe care-i vezi prin restaurante. Dar eu nu sunt așa, dacă îmbrac o bluză galbenă, nu-mi stă bine, e urâtă. Nu-mi stau bine galbenul, roșul, eu sunt un tip cenușiu. Eu citesc în ziar toate chestiile alea, Irakul își menține trupele în alertă, refugiații fug din Burundi în Zair, lucruri care nu mi se întâmplă mie. Eu n-am fost acolo când a avut loc atentatul care a omorât douăzeci de persoane la Tel Aviv. Eu n-am participat la războiul din Vietnam, n-am fost exterminat de polițiștii asasini din Rio de Janeiro, dar, când văd știrile astea la televizor, îmi spun, știu rahaturile astea, știu cum este sângele puștilor ăstora din Ruanda care apar în brațele asistentelor medicale voluntare, știu ce simt ei. Eu cunosc durerea. Ei vor să scape de bandele hutu, spune prezentatoarea. Și eu vreau să fug. Nu vreau să mă ridic din pat. Nu vreau să ies din casă. Nu vreau să muncesc. Îmi este frică de moarte. Într-o zi i-am spus Ericăi că, atunci când râd, am impresia că fața îmi crapă, mi se sparge, că parcă ar făcută din ceramică. Ea învăța engleză, a pus cartea deoparte și m-a sărutat, ne-am sărutat multă vreme și, la un moment dat, am simțit în gură gust de lacrimi și am deschis ochii, toată fața Ericăi era scăldată în lacrimi, asta mi-a frânt inima, am început și eu să plâng, plângeam amândoi în tăcere și ne-am futut tot plângând.

Îmi face bine să povestesc toate astea, în felul ăsta îmi amintesc că, înainte de a fi un ticălos, eram altfel, eram un om, eram bun. Drept. Eram cinstit, pur, eram oala în care fierbea tot ce puneau în mine ca să facă o mâncare bună. De ziua mea m-am trezit fără energie pentru nimic, m-am gândit să chiulesc de la slujbă, m-am gândit s-o părăsesc pe Cledir, m-am gândit să fug din São Paulo, dar nu am făcut nimic din toate astea. M-am sculat și am spus: băi, omule, azi e ziua ta, trebuie să faci ca Robinson, ești un tip norocos, totul e-n regulă, totul o să se rezolve. Nu o să fugi de nimic. Nu o să distrugi nimic. O să mergi înainte. O să construiești. O să gătești. O să creezi. M-am dus la baie și m-am așezat în fața oglinzii, am început să dansez ca negrii și să compun un rap: Astăzi e ziua mea/ o să fac ce mi-am promis/ o să primesc cadouri/ și o să mă culc cu o miss/ O să mă fac afacerist/ o să devin și eu boss/ am dolari cu grămada/ am buzunarul gros/ O să mă dau cu after-shave/ o să îmbrac costum bleumarin/o să stau numa-n viloaie/ o să fiu și eu tip fin/ Sunt dentist, avocat, comerciant, bancher/ sunt tot ce vrea mușchiu' meu/ la, la, la, la, la, sunt mare șmecher.

După asta am făcut baie și am plecat la lucru, fără să mă simt deloc constrâns. Asta-i viața, trebuie să te străduiești mereu. Slujba e nesuferită, trebuie să te străduiești să-ți placă, salariul e mic, ce dacă, dă-ți silința să faci treaba bine. Nevasta ta o să aibă un copil, OK, e normal, femeile fac copii. Ești un amărăștean, n-are nicio importanță, pune piulițele, strânge șuruburile, mestecă gumă, fă totul cum trebuie și odihnește-te duminica. Străduința mea nu mi-a adus nimic, am petrecut o zi absolut normală, am curățat rahat de hamster, singurul lucru bun care s-a întâmplat a fost s-o văd pe nevasta lui nea Humberto trăgându-i o palmă, imbecilule, a spus ea și paf, el a ripostat cu o voce plângăcioasă, Maria, calmează-te, mă calmez o pulă și paf, îmi place la nebunie să văd scene de pălmuială.

M-am întors acasă și am găsit-o pe Cledir la bucătărie, pe lângă oale. Mi-a făcut cadou de ziua mea o pereche de pantofi albaștri, du-te și fă baie, îți pregătesc o surpriză, a spus ea.

Am făcut baie, m-am ras, mi-am pus hainele care-mi plăceau cel mai mult, cămașă neagră și jeanși. Pantofii erau chiar frumoși. La mulți ani. M-am uitat în oglindă, douăzeci și trei de ani, brațele mele erau puternice. M-am întors în sufragerie, Cledir vorbea foarte animată cu un băiat și o fată pe care nu-i cunoșteam, bună, au spus ei, ea este Márcia, care lucrează cu mine, el este iubitul ei, Rodomildo, felicitări, au spus ei, voi stați de vorbă, Márcia, tu vino cu mine, ele au ieșit, eu am aprins televizorul, președintele SUA anunța că trupele americane au început să ocupe pașnic un teritoriu, eu vând asigurări, a spus Rodomildo, în ultimul timp n-am vândut nimic, parcă am locui în Suedia, nimeni nu vrea să cumpere asigurări contra furtului de automobile, am schimbat canalul, Corinthians și Santos au șansa să câștige un punct în plus, Corinthians a suferit o înfrângere rușinoasă cu doi la zero în fața lui Sport, ce rușine, o rușine, am schimbat canalul, eu nu voiam să stau de vorbă cu el, Cledir mi-a spus că ești vânzător, nu am răspuns, tactica mea pentru ca oamenii să mă lase în pace e mereu asta, mă uit undeva departe, cu o față de parcă aș fi surd, mă prefac că sunt surd și în general funcționează, puteți veni, a spus Cledir, ne-am dus, masa era pusă, farfurii, beri și, în mijloc, un porc enorm, cu cartofi și broccoli, mmm, miroase foarte bine, a spus Rodomildo. Eu am simțit un cuțit în inimă, nu, nu se poate, m-am gândit. Am deschis ușa de la bucătărie și am văzut că Gorba nu era în curte, unde-i Gorba? Ce întrebare, iubitule, Cledir a zâmbit cam strâmb și îndată colțurile gurii i s-au lăsat în jos, porc la cuptor ca să serbăm ziua ta, a încercat să zâmbească din nou, eu am rămas trăsnit, asasino, vacă asasină, îmi venea să iau toți cartofii și broccoli și să i-i vâr în gură și-n urechi, așază-te, Máiquel, ce-i cu tine? Mmm, miroase atât de bine, Cledir a început să-l taie felii pe Gorba, a fost crescut regește, spunea Cledir, îl îngrășăm încă de

când eram numai prieteni, a spus ea, cum de a îndrăznit să spună așa ceva? Eu mă gândeam să-l tăiem de Crăciun, a continuat Cledir, dar mai e destul de mult până atunci, iar de Crăciun e mai bun curcanul, pe lângă asta, să ținem porcul ăsta în curte, nici nu vă închipuiți ce bătaie de cap era. Îmi venea să-i stâlcesc mutra lui Cledir, nemernica, tu n-ai inimă? Ea a tăiat piciorul stâng al prietenului meu, Gorba, și mi l-a pus în farfurie, l-a servit pe Rodomildo, căruia îi place la nebunie carnea de porc, orice fel de carne, a servit-o pe Márcia, ei au început să mănânce, iar mie-mi venea să plâng, Gorba, ochișorii lui Gorba, tu nu mănânci, Máiquel? Eu păream un zombi printre ceilalți de la masă, Cledir era fericită, îmi înfuleca grăbită porcul și vorbea tare cu prietenii ei de la Mappin, salariul lui Máiquel e o porcărie, și-mi mâncau porcul, eu câștig mai bine decât el, cuțitul taie, eu țin casa, cuțitul taie, ceilalți doi înfulecau și ei de zor, bandă de porci flămânzi, taie, câștig bine la Mappin, a spus ea, cuțitul taie, furculița se înfige, dar tot e greu să mă descurc singură, a spus Cledir, casa asta, taie, mestecă, casa asta ne-a rămas de la mama, înghite, ne-am mutat aici, înfige furculița, ne-am mutat aici, casa e gata mobilată, acum închipuiți-vă dacă ar fi trebuit să plătim chirie? Sigur, salariul lui Máiquel e un ajutor, și mănâncă porcul meu, chiar porcul meu, vorbește rău de mine, de munca mea, mă umilește, și dragul meu, mai vrei, iubitule? I-am cumpărat o pereche de pantofi, arată pantofii, dragul meu, nu-i așa că-s frumoși?

Fierbeam de furie, m-am ridicat și m-am dus în dormitor. Cledir după mine, ce s-a întâmplat, Máiquel, de ce nu mănânci? Ia-ți pantofii, am spus eu, i-am aruncat pantofii în față, vreau pantofii mei vechi, nu am nevoie să-mi cumperi tu pantofi, am răscolit șifonierul, m-am uitat sub pat, unde-mi sunt pantofii? I-am aruncat, a spus ea. Mi-ai aruncat pantofii? I-am aruncat. Ai aruncat singura mea pereche de pantofi? Dragul meu, pantofii tăi erau găuriți. Cum ai îndrăznit să-mi arunci pantofii? Máiquel, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine, de ce ești așa de furios?

Am ieșit din casă desculț, mergeam ca apucatul, ploua, nu-mi păsa de nimic, târfă asasină, mergeam și fierbeam de furie, scârbă, ură, scârbă, am strigat, scârbă, am strigat în gura mare, mergeam pe stradă, ploua, rană în suflet, petrol, nămol, mergeam fără țintă, când m-am dezmeticit, eram în fața casei doctorului Carvalho, m-am așezat pe marginea trotuarului, stăteam acolo, ploua cu găleata. Deodată, două faruri în ochi, Gabriela a scos capul din mașină, bună, a spus ea, ce faci aici? Scârbă. A coborât din mașină, ce s-a întâmplat? Ești tot ud, vino în casă, unde-ți sunt pantofii? M-a dus înăuntru, mi-a dat un prosop, tremuri, îl chem imediat pe tata. Televizorul era aprins, fondurile de acțiuni cele mai rentabile, oscilații mari la bursă, investitorii au recurs în număr mare la dolari de pe piața paralelă, Banca Centrală a scăzut

dobânda de referință. Doctorul Carvalho a apărut cu un pahar de whisky în mână, Máiquel, s-a întâmplat ceva? Gabriela, adu-i un tricou și o pereche de tenişi, o să-ţi dau ceva să bei, nu arăţi bine. El a ieşit să aducă băutura, Gabriela a intrat cu tricoul, lasă-mă să te ajut, mi-a scos bluza şi şi-a trecut mâna peste pieptul meu, eşti puternic, a spus ea. Eu nu sunt puternic. Am încălţat tenişii, doctorul Carvalho s-a întors cu whisky-ul, i-a spus Gabrielei să ne lase singuri, trebuie să-ţi vii în fire, băiete, ia şi bea. Am băut, whisky-ul era bun, l-am simţit coborând în stomac şi m-a încălzit. Viaţa era un pic mai bună. Te-ai gândit mai bine la propunerea lui Silvio? Am dat din cap că da, chiar înainte să-mi amintesc că Silvio era bărbatul care se ocupa cu reciclarea deşeurilor, pe care-l cunoscusem la cină, în casa doctorului Carvalho, şi care voia ca eu să omor pe cineva. La televizor erau reclame la mâncare, pături, pantofi, case, maşini, ceasuri, pastă de dinţi, colegii, fete pentru relaţii de prietenie, combine muzicale, respect pentru ceva, sandvişuri cu mortadela, îngheţată, mingi de fotbal, sirop de tuse, ciorapi, filme, file mignon. Bravo, băiete. Ai făcut bine. Să mergem la mine în birou să vorbim despre nemernicul ăla care-i face viaţa un calvar lui Silvio.

13.

Alabama are. Alaska nu. Arizona. Arkansas. California. Colorado. Florida. Districtul Columbia ar putea adopta pedeapsa cu moartea, scria într-un titlu de ziar de acum trei ani. Senatul a aprobat deja legea. Urmează Camera Reprezentanţilor. Şi în Japonia există pedeapsa cu moartea, citeam în ziarul pe care mi-l dăduse doctorul Carvalho, în Missouri da, în Nebraska da, în Oklahoma da, în Dakota de Nord nu. State, ţări democratice dezvoltate. Citeam reportajul, beam votcă, aveam la brâu pistolul. Am mototolit ziarul, am traversat strada, luminile deja se stinseseră în baracă. Am bătut la uşă, după câteva secunde mi-a deschis o femeie. Neno e acasă? Doarme, a spus ea, trebuie să vorbesc cu el, e ceva important. În uşă a apărut un băiat, se uita întrebător la mine, cheamă-l pe taică-tău, am spus. Eu nu am tată. Vreau să vorbesc cu Neno. Eu sunt Neno. Voiau să-l omor pe băiatul ăla? Picioare subţiri, faţa cuiva care a suferit mereu de foame, maxim doisprezece ani, voiau să omor un băieţaş de doisprezece ani? Nici mort. M-am înşelat, i-am spus puştiului. Am făcut stânga-mprejur şi am plecat, să omor un puşti de doisprezece ani, ce-i în capul lor? Să mă scuze doctorul Carvalho, un bărbat omor, un bătrân omor, un negru omor, un sărac, o cucoană, un japonez, aş omorî pe oricine, dar nu un copil. Nicio femeie gravidă. Asta n-aş face,

pentru că, dacă m-aș tăia, ar curge sânge din mine, nu rahat, asta o să-i spun doctorului Carvalho, poate că el nu știe. Mergeam, cu buzunarul plin de bani pe care trebuia să-i dau înapoi, mă doare-n cur, nu-s prostul lor.

14.

Mese cu fețe de masă albe. Cupluri. Un mic podium, un tip cântând tu crezi că inima mea e de hârtie, dar te înșeli, nu-i așa. Se uită la noi, toți se uită la noi, arăt ca un cerșetor, mă doare în cur, nu-mi pasă, am bani, banii pe care mi i-a dat doctorul Carvalho.

File cu cartofi prăjiți 14,00
File cu ceapă călită 16,00
File cu ou ochi, orez și cartofi prăjiți 19,00
Fileul casei 20,00

Erica, poți să alegi ce vrei, am bani.

Eu nu vreau să mănânc, vreau să beau, cere whisky, a spus ea, cere-l pe ăsta scump, băutura bună e aia scumpă.

Eu tocmai îi povestisem Ericăi ce se întâmplase, despre puștiul pe care nu-l omorâsem. Uite, Máiquel, o să-ți povestesc ce am citit în almanah, almanahul ăla pe care mi l-ai dat tu. Știi, mie îmi place să învăț, învăț să vorbesc engleza, my name is Erica, I speak English, trebuie să înveți engleza. Trebuie să călătorești și să vezi ce am văzut eu cu tatăl meu. Trebuie să te lași de vândut grăunțe pentru păsărele, cu serviciul ăsta n-ajungi nicăieri. Dacă ai vedea aligatorii din Pantanal, dacă ai vedea doisprezece kilometri de plajă pustie, nisipul auriu, auriu pe bune, chiar ca aurul, din Bahia, aproape de Cabrália, ai vedea că tot ce faci aici e un rahat. Vor să omori un puști de doisprezece ani? Ce naiba, hai să fugim, ai banii, nu? Hai s-o ștergem cu banii tipului. Banii o să se termine. Foarte bine, Suel spunea mereu că banii fac bani. Și chiar fac. Îi cheltuim. Și cu ei facem alții. L-ai omorât pe Suel. L-ai omorât pe Ezequiel, o să intri în curând în rahat, ascultă-mă pe mine, n-o să dureze mult și o să fii arestat. O să fii judecat și condamnat. O să stai treizeci de ani la închisoare.

Spune ce ai citit în almanah, i-am cerut eu.

O să-ți povestesc. O să-ți povestesc, fiindcă asta se întâmplă și cu tine.

Erica era o puștoaică foarte inteligentă, iar mie îmi plăcea din ce în ce mai mult să stau cu ea. Ochi vii, mușchi, foarte diferită de Cledir. Ericăi îi plăcea la nebunie să bea și să danseze. Îi plăcea să râdă. Cledir mă aștepta la cină,

cu copilul meu în pântec, gătea, era pură, sinceră, te puteai baza pe ea. Erica era ticăloasă și trădătoare. Mă va trăda, simțeam asta din fiecare cuvânt care-i ieșea pe gură. Felul în care se uita la chelner, la băiatul așezat la masa de alături, felul în care își dădea capul pe spate când ne futeam pe sofa. Semne de trădare. Cledir nu m-ar înșela niciodată. Dar problema este că nu există intuiție în dragoste. În dragoste există numai acele trepte, acele trepte pe care urci și tot urci, nu vrei altceva decât să urci, iar eu urcam.

Tu știi ce este un kamikaze?

Ăsta era modul Ericăi de a mă domina, almanahurile pe care le citea, ziarele, reportajele de la televizor, călătoriile, dicționarele, cursurile de engleză prin corespondență, lucrurile pe care ea le știa, cânta, recita, lângă ea mereu mă simțeam un ignorant, iar asta mă captiva, mă lega, mă lăsa conectat la priza Ericăi. Kami înseamnă divin și kazi, vânt. Vânt divin, almanahul ăla pe care mi l-ai dat e de comă. Uraganele care au lichidat cele două flote ale mongolilor invadatori purtau numele ăsta, kamikaze. Mongolul Kublai Khan ar fi înghițit Japonia dacă nu ar fi fost uraganele alea, înțelegi? Ei, iar în Al Doilea Război Mondial, când japonezii nu știau ce să facă împotriva trupelor americane, care erau în număr foarte mare, s-au gândit la kamikaze. Doar ei puteau să le dea o lovitură tipilor ălora, americanilor. Și atunci au inventat piloții sinucigași, o nebunie, tipii ăia se izbeau de avioane și le făceau să explodeze, mureau odată cu inamicul, așa era și asta se întâmplă și cu tine. Ăia vor să le arunci în aer inamicul, doar că, odată cu el, explodezi și tu, asta e esența problemei.

N-o să uit niciodată ce mi-a spus atunci Erica, dar, când mi-a spus, am râs în gura mare, ca și cum ar fi spus o prostie, am râs fiindcă nu am înțeles nimic, am râs de prostia mea. Azi știu ce este un kamikaze. Niște tipi m-au transformat într-un kamikaze, un kamikaze ignorant, care nu știa că avionul urma să explodeze. Azi știu cine sunt ticăloșii, inventatorii piloților sinucigași, nu trebuie decât să mă uit la pantofii lor ca să știu care dintre ei sunt ticăloși. Ticăloșilor le plac mocasinii, le plac zdrăngănelele, le plac lanțurile de aur la gleznă, pantofii lor sunt de culoarea vinului, dacă vezi un tip cu pantofi de culoarea asta, ia-o la fugă, fiindcă o să te fută cu prima ocazie. Dar în ziua aceea eu nu știam nimic. Doctorul Carvalho mi-a tratat dinții, mă gândeam eu. Doctorul Carvalho m-a invitat la cină la el acasă. Doctorul Carvalho mi l-a prezentat pe prietenul lui, omul de afaceri. La astea mă gândeam eu. Ei mi-au dat whisky, m-au servit cu ananas umplut, ei m-au făcut să mă simt ca un câine plouat, m-au făcut să-mi fie rușine de pantofii mei scâlciați, și atunci m-am gândit, la naiba, tipii ăștia sunt mișto, eu sunt futut, dar ei sunt mișto, lasă capul în jos fiindcă ei sunt mișto, ei au casa pe care eu nu o am, tipii ăia sunt mișto. Ei m-au umilit, iar eu am spus sunteți

miștо. Ei m-au făcut să-mi fie rușine de cine eram, că veneam de unde veneam, că aveam ce aveam, iar eu am spus voi sunteți mișto. Ei m-au disprețuit. Ei m-au înjosit, iar mie mi s-a părut că asta era normal, că era corect. Asta a fost.

I love my dog, ieri, a spus Erica, ieri am văzut o femeie care avea lipit pe mașină un autocolant cu I love my dog. Știi ce am făcut? Am luat o bucată de rahat de câine de pe stradă și i-am mânjit cu el parbrizul. Despre oameni din ăștia vorbesc, a spus ea. Indivizi din ăștia. Mi-e greață de indivizii ăștia. Își iubesc câinii, își iubesc pudelii, dalmațienii, ciobăneștii de cinci sute de dolari, își dresează câinii, își învață câinii să se cace pe stradă, pentru ca oamenii să calce în căcatul lor și să-și aducă aminte de câinii lor împuțiți, să se teamă de câinii lor feroce, îi învață toate astea. Câinii învață repede. Dacă ai să continui cu prostiile, o să înveți și tu, Máiquel. O să înveți. O să înveți să latri. Să ataci. Să muști. Să adulmeci cocaina. Asta e, o să înveți, ura e un lucru ușor de învățat. E mai ușor să înveți să urăști decât să gătești sau să folosești computerul. Ei îți spun ăla e un rahat, tu îi crezi, ăla e un rahat. Ăla pute. Da, pute, îi simt putoarea. Ăla e putred. Putred, e putred, oamenii învață. Omul învață orice. De asta omul progresează. Știința progresează. Statele Unite progresează. Industria. Tehnologia. Dar inima omului, am auzit pe cineva spunând asta la televizor, un om foarte important, inima omului nu progresează. Și atunci, a spus Erica, progresul e de căcat, nu folosește la nimic, vaccinuri care salvează jigodii, ăsta-i progresul. Dar nu despre asta e vorba. Ce e important e să ai grijă cu tipii ăștia, fiindcă, dacă nu ai, dacă nu ai, o să înveți ce vor ei să te învețe. O s-o belești.

Eu stăteam în restaurantul ăla, bând whisky cu Erica pe banii doctorului Carvalho, nu înțelegeam nimic din ce spunea ea și nici nu făceam vreun efort ca să înțeleg. Eram sătul de subiectul ăla. Nu voiam să vorbesc despre el. Eram un idiot, am râs și am schimbat vorba. Hai să plecăm de-aici, i-am spus Ericăi.

Ne-am dus la barul lui Gonzaga, erau acolo toți prietenii noștri și am făcut ce făceam de obicei, am fumat, am tras pe nas cocaină și am ascultat muzică. Robinson era fericit fiindcă urma să-și petreacă sfârșitul de săptămână la Rio de Janeiro, trimis de serviciul de care tocmai făcuse rost. Să mergi la Corcovado. Să mergi la pădurea Tijuca. Să mergi la plaja Copacabana. Și dacă agăți o tipă, du-o la hotelul Tifany. Cere o cameră cu ferestrele în față și arată-i vapoarele. Arată-i amanții care intră la Tifany. Arată-i copacii de o sută de ani din piața Paris. Privește porumbeii din piața Paris. Erica tot spunea toate lucrurile astea interesante și asta mă excita la culme, mă umplea de dorința să mă fut cu ea, s-o înghit, să-mi înfig steagul pe acel teritoriu, hai să mergem, i-am spus la ureche. Ne-am dus acasă la ea, la fosta

mea casă, abia am intrat în bucătărie și ea s-a suit pe masă, carnivoră, picioarele ei m-au prins ca-n clește, vorace, mușcă-mi buzele, mi-a spus ea, le-am mușcat, am intrat în ea, am străpuns, o traversam și, când am trecut dincolo de pragul plăcerii, mi-am simțit inima plutind înăuntrul Ericăi, eram un om bun, eliberat de orice durere.

Am plecat spre casă, gândindu-mă la minciuna pe care aveam să i-o spun lui Cledir. Mă mai gândeam și că ar trebui s-o rup cu Erica. Mereu mă gândeam la asta și mereu mă întorceam la Erica. Mă întorceam la Erica și la Cledir. Mă futeam cu Erica și mă futeam cu Cledir. Cu Erica era bine, cu Cledir era bine. Pe Erica o mințeam, îi spuneam că nu mă fut cu Cledir. Și pe Cledir o mințeam. E ușor să minți, trebuie să privești omul în față și să-i spui ce vrea să audă. E ceva între tine și Erica? Sigur că nu. Ți-o tragi cu lesbiana aia? Bineînțeles că nu. Cheltuisem toți banii de la doctorul Carvalho și trebuia să inventez o minciună și pentru el. Minciuni în stânga și-n dreapta. Să-i spun că Neno, hoțul de două șchioape, fugise în Mato Grosso. Era o idee bună. Numai că ar fi trebuit să vorbesc cu Neno înainte, băi, cară-te, altfel te omor. Mă gândeam să fac asta a doua zi. Mai întâi trebuia să dorm.

Acasă luminile erau aprinse, mi s-a părut ciudat. Cledir nu obișnuia să mă aștepte în sufragerie. Aproape de poartă am auzit un țipăt, am intrat, mătușa Rosa plângea. M-a îmbrățișat. M-a scuturat. Și mi-a spus că voia să moară. L-au omorât pe Robinson, a spus ea. Ta da da da, ta da da da da a făcut mitraliera. L-au smuls din pat, a spus ea. L-au dus pe stradă. L-au pus în genunchi. L-au mitraliat pe Robinson. Ta da da da da, ta da da da da, rafale de treizeci și două de gloanțe. Fă ceva, l-au omorât pe Robinson.

Eu știam că Robinson murise din greșeală. Asasinate selective. Ca în Bolivia. Columbia. Venezuela. Eu eram de fapt ținta. Voiau să mă omoare fiindcă îl omorâsem pe Suel. Pariul. Părul meu blond. Suel s-a întors cu spatele la mine și mergea legănându-se, de mână cu iubita lui. Poți să tragi, striga el, omoară-mă pe la spate. Am tras primul foc, Suel s-a ridicat în aer, probabil că a murit pe loc. Acum ei vor să mă omoare pe mine. O să mă omoare, eu l-am omorât pe Ezequiel. Să-ți spun ceva, băiete, tu ai dinții stricați, eu sunt dentist, eu am o problemă și tu ai dinți stricați. Ne putem ajuta unul pe celălalt. Tu mă ajuți, eu te ajut. Eu îți tratez dinții gratis și tu îmi faci un serviciu. Ești de acord? Ezequiel s-a întors și m-a văzut. Am scos arma, am țintit și pac, am ratat prima oară. Pac, am ratat a doua oară, a treia oară l-am nimerit în șold, a patra oară în piept, el a căzut, am mai ratat două focuri. Ezequiel era încă în viață, am smuls parul din împrejmuirea unui copac și m-am năpustit pe el, l-am lovit în cap, i-am crăpat ochii, am înfipt parul de lemn în inima violatorului, văzusem scena asta la televizor. Ezequiel a vomat sânge și a murit. Eu l-am omorât pe Suel. L-am omorât pe

Ezequiel fiindcă l-am omorât pe Suel. Ei l-au omorât pe Robinson fiindcă eu l-am omorât pe Suel. Acum o să mă omoare pe mine.

Cerul era acoperit de nori, era plumb pe cer. Familia mea a rămas plângând în jurul cadavrului, al sicriului, al gropii și al preotului. Eu nu. Mi-am luat revolverul și am ieșit, fierbând din ce în ce mai mult de ură. Am mers, am mers și am ajuns unde voiam. Fereastra casei de la numărul 7 era deschisă. Am bătut la ușă. Neno, băiatul pe care Silvio voia să-l omor, a ieșit. A ieșit și nu mi-a mai dat timp de nimic, s-a repezit și-a sărit zidul, a sărit garduri, a luat-o ba la dreapta, ba la stânga, eu după el. A intrat într-un bar, s-a băgat după tejghea, toată lumea la pământ, am spus eu. M-am apropiat, pregătit să trag, Neno era în genunchi lângă sticlele de Coca-Cola, se ruga. Un grup de indivizi a incendiat un autobuz. Traficanții recurg la arme mai ușoare. Comerciant găsit mort în portbagajul mașinii. Niște hoți fură șaisprezece mașini din fața unui club din Rio de Janeiro. Arme pentru apărare personală plătibile în trei rate, fără dobândă. Poliția invadează o favelă și omoară zece indivizi. Nu i-am văzut decât fața plină de sânge, spune o mamă. A fost o zi bună pentru poliție, spune prezentatorul de știri. Desen animat, un bărbat surâzător trăgând într-un bătrân. Guvernul declară că operațiunea a fost legală. Problema, a spus doctorul Carvalho, problema cu copiii ăștia e că poliția îi prinde și Justiția le dă drumul. Neno mi-a cerut în numele lui Dumnezeu să nu-l omor. Dar eu nu mai credeam în Dumnezeu. O să te omor, nenorocitule, o să te omor, fiindcă, începând de acum, eu sunt ucigașul. Eu sunt gratiile, câinele, zidul, ciobul de sticlă ascuțit. Eu sunt sârma ghimpată, ușa blindată. Eu sunt Ucigașul. Bang. Bang. Bang.

15.

Bang. Bang. Bang. Am nimerit toate trei gloanțele, trei cutii de Pomarola au zburat în aer, au făcut piruete și au căzut în gunoi. M-am dus până la zid, am pus pe el cinci sticle, preferam sticlele, felul cum se spărgeau, îmi plăcea zgomotul de cioburi.

Înainte să omori primul tip, crezi în povestea că asta e o chestie care se învață. A învăța să omori e la fel ca a învăța să mori, într-o zi mori și cu asta basta. Nimeni nu învață să omoare. Asta e o gogoriță. Toți știm să omorâm din născare. Dacă ai o armă în mână, asta e, deja știi tot. E ca atunci când te fuți prima oară, tu crezi că nu știi s-o faci, dar corpul tău o face singur, ceva dinăuntrul tău o face. E același lucru.

Într-un fel sau altul, eu mă antrenam în fiecare zi, la ora pauzei de prânz lăsam grăunțele pentru păsărele și mă duceam pe un teren viran, aproape de casă, trăgeam pe nas câteva linii și mă apucam de exersat. La început era enervant, îmi venea să renunț, nu nimeream nici țintele mari. Într-o zi, Erica a desenat o inimă și a atârnat-o într-un bananier, băi, uite-te aici, trebuie să te gândești că nu există decât chestia asta de aici, uită tot, privește aici, doar aici, trebuie să înveți să te concentrezi, nu te mai gândi la bluza mea scurtă, nu te mai uita la picioarele mele. Vrei să fii sclavul creierului sau al hormonilor tăi? Creier. În engleză, brain, a spus Erica. Pac, am nimerit. Brain, pac, am nimerit. Creier, pac, pac, am nimerit, am nimerit. Inimă, heart, this is my heart, pac, foarte bine, brain. Erica îmi purta noroc, din ziua aia am început să mă antrenez cu inima aia, cu creierul meu. Când bananierul era deja distrus, o puneam să deseneze altă inimă și o atârnam în alt bananier. Am progresat mult. Începi să fii foarte bun la asta, spunea ea. Și era adevărat. Începusem să mă schimb, armele schimbă totul. Înainte, când ieșeam pe stradă, nu mă uitam decât la picioarele mele. Nu vedeam strada, oamenii, soarele, chioșcurile de ziare, panourile publicitare, nu vedeam decât pantofii mei scâlciați, vedeam rahați de câine, vedeam mucuri de țigări, hârtii, ambalaje, gunoi. Am învățat să merg pe stradă după ce am început să folosesc arme. Am învățat să strivesc străzile. Am învățat să mă uit în față, înăuntrul oamenilor, înăuntrul neuronilor, al ficatului lor. M-am schimbat. Nu mai eram cel care fusesem, eram un ucigaș. Astăzi știu că poți să devii un rahat, un șobolan, un câine râios și totuși poți să încerci să-ți păstrezi o anumită aparență de demnitate, să te porți cu naturalețe, să omori oameni, foarte bine, ucidem, războiul, omul luptă, că e bine, că e rău, n-are importanță, nu-mi păsa de nimic, voiam numai să fac bine ce făceam, asta voiam.

Am tras până am terminat gloanțele, Erica a aplaudat. Stătea pe capota unui Variant abandonat, fumând, saboți cu toc foarte înalt. Unghii vopsite în roșu. Foarte bine, a spus ea, acum vino încoace, hai să ne futem. Spunea mereu asta, în situațiile cele mai neașteptate, când eram la lucru, acasă, când spălam vasele, la bar, când stăteam de vorbă cu prietenii mei, ea își lipea gura de urechea mea, e timpul să ne futem. Mie-mi plăcea s-o ascult. I-am scos țigara din gură, ea și-a băgat limba în gura mea, mi-a scos guma de mestecat și a lipit-o pe capota mașinii. Ne-am futut.

•

Pantaloni negri, bluză neagră, curea neagră. Mi-am încrucișat brațele în fața oglinzii, mă simțeam bine în hainele alea. Ghetele, Erica a chemat-o pe vânzătoare, te rog, scumpo, caută la încălțăminte o pereche de ghete numărul 39. Negre. Aia era o uniformă, avea eleganța unei uniforme, pe

lângă asta era neagră, nu se vedea noaptea. Și sângele, sângele pe negru e mai puțin țipător. Am încălțat ghetele. Erica și-a scos ochelarii negri și mi i-a pus mie. Perfect, a spus ea. Asta e. Le luăm.

Am luat și corzi, termos, briceag și alte fleacuri.

Trebuia să trec pe la magazin, nea Humberto făcea spume când lipseam, dar mi-era bine cu Erica, jucam un joc care era așa, eu vedeam câte un tip care purta perucă și spuneam îți dau un bacșiș să-i smulgi peruca de pe cap tipului ăla. Îți dau un bacșiș să o săruți pe tipa aia pe ceafă, o săruți și spui scuze, n-am vrut, râdeam de ne prăpădeam, era foarte nostim. Ne plimbam fără grabă și glumeam, câteodată eu o provocam pe Erica, imitam felul ei de a vorbi, la drrracu, găină moarrrtă, ea îmi dădea câte un brânci de mă arunca de pe trotuar, idiotule, nu-i nimic mai urât ca accentul de paulist, voi nu pronunțați s-urile, cretinule.

Am cumpărat înghețată, Erica voia să mergem la cinema, vreau să văd Karate Kid 4, îmi place la nebunie Karate Kid, tu ai văzut Karate Kid 2, ora adevărului continuă? Trebuie să-l vezi. Tocmai eram în faza asta, râzând, îndrăgostiți, când Cledir a coborât din autobuz lângă noi. Sunt sigur că ne-a văzut ținându-ne de mână. Ducea niște pachete, ești enormă, a spus Erica, câte kile ai luat pe tine? Cledir și-a aranjat părul, mereu făcea asta când arăta rău. Am simțit o tristețe enormă, burta aia imensă, pachetele alea, lasă-mă să te ajut, am spus eu. Nu te mai duci la magazin? a întrebat Erica. Unde vă duceți? Nu, am spus eu, mă duc acasă, Erica. Pa.

După câțiva pași, când am ajuns la colțul străzii, Erica m-a strigat. M-am întors în fugă la ea, înghețata mi-a căzut pe jos. Îți dau un bacșiș să strigi de aici: Cledir, noi mergem la film. Nu merge, am spus eu. Pămpălăule. Pămpălău de căcat, s-a terminat totul. Să nu te mai văd, idiotule.

Erica mi-a întors spatele și a plecat, cu pași foarte hotărâți.

16.

Planul era simplu, eu trebuia să mă duc la petrecere și să pun mâna pe tip, pe Conan. Nu lucram singur, pe lângă Marcão, mai făceau parte din grup și Zé Galinha[3], și Enoque[4], Zé avea porecla asta fiindcă, la începutul carierei, fura găini, iar Enoque avea numele ăsta biblic fiindcă tatăl și mama lui erau foarte religioși.

---

[3] În română, *găină* (n.tr.).
[4] În română, *Enoh* (n.tr.).

Eu nu mai fusesem la o petrecere funk, nu mă așteptam să fie atât de haios. Dansul e simplu, trebuie să-i caftești pe cei din fața ta, ca să-ți faci loc în sală, se formează bande și ideea e că trebuie să-ți faci loc cu pumnii ca să intri într-una dintre ele. Cei care se duc acolo spun că se duc fiindcă le place să danseze, fiindcă le place muzica, fiindcă sunt negri, fiindcă sunt albi, fiindcă funk-ul e o formă de cultură, eu nu cred nicio iotă din toate astea, cred că se duc acolo ca să se caftească, ăsta-i adevărul.

Conan era deja beat, eu i-am mai umplut o dată paharul. De-abia mă băgasem în vorbă cu el și deja se purta de parcă i-aș fi fost prieten, mă făcea să-mi pierd timpul, să pierd bani, m-a întrebat dacă voiam o gagică, ești un tip mișto, i-am spus, negrul a dispărut și a reapărut după câteva minute cu două fete, nici nu le-am văzut bine la față, eu voiam să dansez, ne-am dus să dansăm toți patru, l-am pus imediat la pământ pe un tip și am început să-l iau la șuturi, în stomac, în moacă, mi-am adus aminte de tatăl meu, aveam trei ani, șut, ne întorceam acasă, șut, mă ţinea pe mine cu un braţ, sub celălalt ţinea o găină, măcelarul după noi, șut, n-ați plătit găina, a spus măcelarul, pe tatăl meu l-a indignat acuzația și paf, l-a lovit pe tip cu găina în piept, cu găina vie, paf, tipul a dat să fugă și paf, plin de sânge, paf, tatăl meu a omorât găina pe spinarea măcelarului, funk, băiatul pe jos, șut, Conan m-a prins de umeri, funk, m-a zgâlțâit, băi, vrei să-l omori? Vrei să te dea afară?

I-am întrebat pe Conan și pe fete dacă nu vor să ieșim pe-afară, o să fie mișto, am spus eu, fumăm niște iarbă? A fost o greșeală, puteam rezolva cazul singur, dar ceilalți ne-au văzut.

Dodge Dart-ul maro metalizat era parcat la colț. Am urcat cu Conan și fetele în mașină. Am învârtit cheia în contact și chiar atunci, fără să le mai dau semnalul, cei trei au apărut în mijlocul străzii, cu cutii de Coca-Cola în mână, armele la brâu, la vedere. Marcão i-a pus revolverul la tâmplă lui Conan, cărați-vă, le-a spus fetelor, ele au zbughit-o din mașină. Enoque s-a așezat pe bancheta din față, Marcão și Zé Galinha în spate, înghesuindu-l la mijloc pe Conan, care se căca pe el de frică și bolborosea bla-bla-urile pe care le spune cineva în situația asta.

Am pus o casetă să urle și am luat-o pe șoseaua de centură, votca, mă simțeam bine, goana cu mașina îmi dădea o senzație plăcută, ca în anunțul publicitar de la televiziune, o mașină mergând pe un drum de pământ, femeia de la volan e superbă, ochi albaștri, conacul, bărbatul pe un cal negru, musculos. El galopează până la poarta fermei, femeia cu ochi albaștri ajunge și ea, bărbatul de pe cal și ea, în mașină, gonesc până în fața conacului, coboară în fața lui și se sărută. Mașina anului, spune vocea prezentatorului. Eu mă tot gândesc la cuplul ăla. După ce intră în casă ce fac? O să se fută, la asta se gândește toată lumea. Înainte să cunosc câțiva barosani, și eu mă

gândeam la fel. Dentiști, comercianți, avocați, industriași, funcționari, medici și directori, ăstora nu le place să se fută. Mai ales celor tineri. Mai întâi trebuie să-și cumpere CD-player, computer, să semneze contracte, mașina anului, să aibă copii, să-și impresioneze vecinii, să-și distrugă căsnicia, să spele mașina, să maltrateze slujnica, dacă le rămâne timp, se fut. Eu goneam pe șoseaua de centură și mă gândeam la cal, la dolari, la cum mă futeam cu blonda aia. Mi-am amintit de Ezequiel, violatorul, el mi-a zâmbit, nu mi-a plăcut. Am aprins un joint și ni l-am trecut de la unul la altul, se crăpa de ziuă și din casetofon se auzea B.B. King fără întrerupere, i-am spus lui Marcão că probabil cuvintele erau: să ne schimbăm bikinii, să ne schimbăm bikinii, Marcão nu se mai putea opri din râs, am râs de ne-am prăpădit, eu îmi imaginam că Tim Maia, cred că Tim Maia era, stătea lăfăit pe sofa, cu burta aia a lui de Moș Crăciun, iar nevasta lui își tot schimba bikinii, își tot schimba bikinii, știi, artiștii ăștia sunt trăsniți, fac tot felul de chestii de astea, am spus eu, fac liposucție și mor, rup brațul iubitei, petrec două săptămâni mâncând numai ananas ca să slăbească două kilograme, se urcă pe mese la restaurant și își tot schimbă bikinii, a completat Marcão și am râs și mai tare.

La capătul bulevardului Guarapiranga am făcut la dreapta și am parcat într-un loc mai pustiu, le-am spus oamenilor mei să aștepte. Eu și Marcão ne-am răsucit alt joint. Fumam, era o noapte cu lună, stele, stăteam întinși pe jos, mi-e dor de Robinson, a spus Marcão. Și mie. El a spus că totul era altfel cu Robinson, vreau să-ți spun ceva despre el, ceva ce nu știi, ceva ce era numai între noi doi, a spus Marcão. Problema cu iarba, cu alcoolul, cu drogurile în general e că descuie porți, oamenii vor imediat să-și deșerte gunoiul în capul celui care-i e pe aproape, iau droguri și se apucă să facă porcăria de a-și descărca gunoiul peste ceilalți, gunoiul sexual, gunoiul profesional, gunoiul de-acasă, nu vreau să știu, i-am spus lui Marcão. Gunoi. Și m-am ridicat. Între noi doi. Marcão s-a ridicat și el.

De departe am văzut scena. Prizonierul era cu mâinile și cu picioarele legate, cu pantalonii în vine, o să-ți dau o porție de căcat, a spus Zé Galinha, dacă-l mănânci, foarte bine, ești liber. Nu era prima dată când Zé Galinha inventa chestii din astea. M-am grăbit să ajung la ei. Enoque ținea în mână o farfurie pe care era punga cu rahat, uite-aici, i-a spus lui Zé Galinha.

I-am dezlegat imediat mâinile lui Conan. Ce faci, Máiquel, lasă-mă să termin treaba. O să mănânce căcat cu lingura, Máiquel, lasă-mă să fac asta.

N-o să mănânce nimeni căcat aici, am spus eu. Îmbracă-te, i-am spus lui Conan. Conan tremura așa de tare că nu reușea să-și ridice pantalonii. L-am ajutat eu, i-am strâns cureaua. Zé Galinha nu se oprea din trăncănit, ba o să mănânce rahat, a spus el, chiar o să mănânce, da, da, nu am pregătit tot

circul ăsta degeaba, nu m-am căcat în punga asta degeaba, ticălosul ăsta o să mănânce rahat, da, da, o să mănânce. I-am smuls farfuria din mână lui Zé Galinha, am aruncat-o cât colo, ce faci, Máiquel? Uite, mi-ai murdărit pantofii cu căcat, a spus el, mi-ai murdărit pantalonii cu căcat, băi. Ce-i, ți-a muiat Conan inimioara? Da? Mă scoți din sărite, băi, cine te crezi? Ce naiba te crezi? Ești o balegă, asta ești. O balegă, a spus el. Am scos arma și am tras, l-am nimerit drept în cap, Zé Galinha a căzut mort.

Marcão și Enoque evitau să mă privească.

Conan tremura, mulțumesc, a spus el, și Conan se ferea să mă privească în față. Se uita la pantofii mei, ca și cum Dumnezeu s-ar fi aflat acolo, în pantoful meu cu lănțișor aurit. Am tras trei gloanțe în capul lui Conan.

•

Bebelușul meu, scria pe copertă. Nu vreau nimic cu bebelușul meu, primii mei pași, nimic de felul ăsta, vreau un album simplu, fără decorații aurite, fără brizbizuri. Vânzătoarea a mai căutat un pic în rafturi și mi-a arătat unul cu coperți albastre, amintirile mele scria pe el, ăsta e cel mai simplu. Nu era ideal, dar, chiar așa, l-am cumpărat.

M-am dus acasă, Cledir nu se întorsese încă de la Mappin, am deschis dulapul de la bucătărie, am luat o sticlă de alcool și am șters înfloriturile de pe partea laterală. Am decupat știrea: Tânăr executat în Guarapiranga.

Corpul lui Pedro dos Santos, zis Conan, a fost descoperit de un locuitor din zonă, pe o stradă îngustă de pământ cunoscută sub numele de Itupu, în partea de sud a orașului. Mă duceam la lucru, scria în ziar, am crezut că era un om beat, care dormea. Abia când m-am apropiat am văzut. Tipul era mort de-a binelea.

Am lipit tăietura din ziar în album și am scris dedesubt: Conan, hoț de mașini.

Era ora șapte. Probabil eram deja așteptat.

17.

Albumul a trecut din mâinile doctorului Carvalho în cele ale unui fabricant de spumă, uite-l aici pe ticălos, el a fost, hoț ticălos, păcat că nu i-au pus fața ticălosului ăstuia aici în ziar, ca să-l scuip, a spus fabricantul de spumă, mi-ar fi plăcut la nebunie să-l scuip în față pe ticălosul ăla. Am băgat un pumn de fistic în gură, am mai sorbit o dată din paharul cu whisky, nu mai mâncasem până atunci fistic, mi-a plăcut. Șase ticăloși mai puțin, a spus fabricantul de spumă, numărând cadavrele din album, opt, l-am corectat eu,

mai sunt doi care nu-s acolo, Suel și Ezequiel. Am râs cu toții. Pistachio. Mi-au plăcut pantalonii cu pense ai doctorului Carvalho. Suntem foarte mulțumiți de tine, a spus el, foarte, foarte mulțumiți, băiatul ăla, Conan, hoțul ăla a furat mașinile multor oameni de aici, din cartier. Bar de mahon, masă de mahon, bibliotecă de mahon, îmi plăceau. A furat mașina domnului Ricardo. A domnului Marcelo. Tablouri cu flori, mi-au plăcut mult. A domnului Pedro, a domnului José Carlos. Tablouri cu cai, mi-au plăcut mult. Proprietarul farmaciei de la colț, cum îl cheamă? Flori uscate, mi-au plăcut mult. Fistic. Și lui i-a furat mașina. Rață de lemn, doctorul Carvalho vorbea cu mine, dar eu nu auzeam decât bucățele de fraze. Colecție de animăluțe de cristal, mi-au plăcut. Gravuri din reviste, mi-au plăcut. Mă uitam la ei, prefăcându-mă că ascult, dar singurul lucru care mă interesa era să studiez casa doctorului Carvalho. Îmi plăcea să stau picior peste picior și să-mi închipui că era a mea, că eu locuiam acolo cu Erica, că eu eram dentist, bună, iubitule, cum ți-ai petrecut ziua? A fost obositoare, o grămadă de oameni cu dinți stricați, uite aici un pahar de whisky, uită tot, mănâncă fistic, bucătăreasa face curcan à la California, mie îmi plăcea la nebunie curcanul à la California, și pe urmă au inventat și pizza à la California, care e foarte bună, zilele trecute m-am dus să cumpăr un zăvor, a spus fabricantul de spumă, patronul magazinului mi-a spus: puteți pune zăvorul unde vreți, e tot degeaba, închipuiți-vă, și el își câștigă existența vânzând zăvoare.

M-am scuzat și am ieșit din salon, ei credeau că mă duceam la baie, dar eu am luat-o pe holul care ducea la camere. Camera de zi. Biroul. N-am rezistat tentației și m-am dus să trag cu ochiul în camera doctorului Carvalho. Totul era numai în mahon, le place mult mahonul. Și lemn de cireș. Și brad, le place și bradul. Mult lemn aurit. Noptiera mi-a deșteptat curiozitatea. Carnete de cecuri, carduri de credit, nu mai ținusem în mână un card de credit până atunci.

Am auzit zgomote, am încercat să mă ascund, dar, înainte s-o pot face, a intrat Gabriela, înfășurată într-un prosop. I-am sărit la gât, de teamă să nu țipe, am căzut, ne-am rostogolit, măciucă, prosopul s-a desfăcut, i-am acoperit gura, măciucă, vagabonda nici nu se mișca, nu-și ascundea sânii, stătea crăcănată, nu făcea nimic, m-am gândit, măciucă, să-mi înfig dinții, măciucă, să sfâșii bucăți din ea, măciucă, i-am luat mâna de pe gură și ea continua să mă privească cu ochii ăia de nebună pe care îi au unele actrițe, actrițe care până la urmă se sinucid, ce vrei? m-a întrebat. M-am ridicat, am băgat mâinile în buzunare, într-unul dintre ele am pipăit pachețelul de cocaină pe care tocmai îl cumpărasem. L-am scos. Am venit până aici ca să-ți dau asta, doamnă destrăbălată. Și am ieșit. Ea a venit după mine, hei, ce vrei

să spui cu doamnă destrăbălată? Ia ascultă, băi, nu ascult nimic, la revedere, doamnă destrăbălată. Măciucă.

Așază-te aici, vreau să-ți povestesc ceva, a spus doctorul Carvalho, mi-era teamă că o să-mi vadă măciuca sculată, cardul de credit și carnetul de cecuri erau încă în buzunar, cum să le pun la loc?

Vorbeau de un tip care fura televizoare, eu îngrijorat de ce o să facă Gabriela, eh, prostii, doamnei destrăbălate îi plăcea să tragă pe nas, n-o să-i spună nimic lui taică-său, măciuca mea, asta da, era o problemă, cardul m-am gândit să-l bag în partea laterală a sofalei, îndată ce o să am ocazia. Asta o să fac. Măciucă. Dar s-a întâmplat că a sunat celularul fabricantului de spumă și toate mi-au zburat din cap, telefon, storcător, bip, mixer, orice mașinărie, rămân perplex că cineva a reușit să le inventeze, un avion zburând pe cer, un frigider, un aparat fără fir, fără nimic, poți să-l încerci, a spus el, dă telefon la cineva, eu nu aveam cui să-i dau, am format numărul magazinului lui nea Humberto, eram sigur că nu era acolo, alo, a răspuns el, sunt eu, Máiquel, Máiquel, târâtură, ticălosule, crezi că aici vii când ai tu chef? Să știi că o să-ți scad toate zilele lipsă, porc mizerabil, o să te dau afară, era băut, o dată i-a spus unei doamne care venise să cumpere mâncare pentru cățel că arăta ca un cal, alte dăți dădea drumul păsărelelor din colivii, ieșea pe stradă și se lua de trecători, gin, o sticlă întreagă de gin, poponar împuțit, i-a spus distribuitorului de pizza și tipul nu l-a snopit în bătaie numai fiindcă m-am băgat între ei și am încasat eu pumnii, doctorul Carvalho și fabricantul de spumă se uitau la mine, la celular, la ceas, ești concediat, a spus Humberto și mi-a închis în nas. Am dat înapoi telefonul, am ascultat informațiile esențiale despre următoarea mea sarcină, le-am spus că o să rezolv treaba rapid și m-am cărat.

Când am ajuns la magazin, nea Humberto era culcat pe tejghea, capul îi sângera, avea o tăietură mare, aproape de sprânceană. Vaca aia, a spus el, vaca aia m-a terminat. M-am dus la baie, am udat colțul unui prosop, i-am curățat rana, el era liniștit, mereu se liniștea după ce o încasa. Am aranjat lucrurile în jur, am strâns cioburile de sticlă și pe urmă l-am dus pe nea Humberto acasă. Mi-a cerut să-l bag eu în pat, vorbește cu vaca aia ca să nu mă mai bată, a spus el, în timp ce îl acopeream. Ea stătea în ușă, așteptându-mă să ies, doamna Maria, am spus eu, nu mai vreau să-l mai bateți pe soțul dumneavoastră. A, da? Nu mai vrei? Nu, am spus eu. Și ce o să faci dacă o să-i crăp capul balegii ăsteia care nu-i bună nici să plutească pe râul Tietê? O să vă omor, am spus eu. Ea nu se aștepta la asta, nu a avut nicio reacție. Nea Humberto m-a tras spre el și m-a sărutat pe frunte, dragul meu băiat, a spus el. Am crezut că nu auzisem bine, ce-ați spus? Am spus că ești un porc ticălos, a răspuns el.

Am plecat cu inima strânsă, abia abținându-mă să plâng. Dragul meu băiat. Abia la jumătatea drumului mi-am dat seama că încă aveam în buzunar cardul de credit și carnetul de cecuri ale doctorului Carvalho. Dragul meu băiat. Un carnet de cecuri nou. Douăzeci de file. Cinci stele. Dragul meu băiat. Nea Humberto m-a numit dragul meu băiat.

18.

Erica nu era acasă, așa făcea mereu, după câte o ceartă, dispărea. Am deschis televizorul și m-am așezat s-o aștept, zece pahare în chiuvetă, scrum de țigară pe jos, m-am ridicat, am luat mătura și am început să mătur. Erica nu avea nimic în comun cu Cledir. Sandale pe aragaz, le-am pus la loc. Cledir era calmă. Tigaie murdară de ou, am spălat-o. În frigider, doar apă și ceapă. Cledir era foarte curată, îi plăceau lucrurile albe, blatul chiuvetei alb, era pace, o pace care exista în afara mea, pe stradă, eu măturam, pace pe stradă, iar eu, murdar, în casă.

Am auzit-o pe Erica râzând, am ieșit pe stradă, râsul se auzea din casa vecinului. M-am apropiat de fereastră, ea era acolo, stătea de vorbă cu Marlênio.

Marlênio era un pastor invizibil, mereu trebuia să fac un mare efort ca să-l zăresc pe stradă și să-i dau bună ziua. Locuia cu maică-sa și alerga mereu după Dumnezeu în costumașul lui unsuros. M-a poftit să intru, mama lui mi-a oferit cafea, eu am mulțumit, hai, Erica, să mergem. Stau de vorbă cu Marlênio, a spus ea, vreau să aflu cât mai multe despre biserica Inima Puternică a lui Isus. Am nevoie să vorbesc cu tine, Erica. Caută-mă altă dată, azi merg la biserică. Putem merge la biserică mâine, a spus pastorul. Nu mâine, Erica m-a tras de braț spre ușă, mă întorc imediat, Marlênio, vreau să merg la biserică chiar azi. Așteaptă-mă puțin.

Îndată ce am intrat în casă, a început să se răstească la mine că nu avea rost s-o rog, s-o implor, că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu mine. Am făcut curat în casă, ai văzut? Marlênio e un om foarte bun, a spus ea. Am izbucnit în râs, Marlênio e un rahat. El îmi vorbește despre Dumnezeu, idiotule, tu habar n-ai despre Dumnezeu, Marlênio e un filosof, el mi-a dat o lecție despre cele șapte păcate capitale, tu ai idee care sunt cele șapte păcate capitale?

Am început să cânt: vom urca munți, sfinte coline suave ale iubirii creștine, Erica mi-a dat un pumn în piept, n-ai decât să râzi, a spus ea, eu m-am schimbat, nu mai dau importanță prejudecăților ăstora idioate, să-ți

povestesc ceva, aveam doisprezece ani, m-am trezit din somn în cabina camionului lui taică-meu, camionul ăla sunt urât și locuiesc departe, îți amintești? M-am trezit din somn în camionul ăla și eram singură în cabină, am coborât și am început să-l strig pe tata, știi unde era tata? Era căzut pe marginea drumului, am văzut sânge, mult sânge, am văzut că nu mai respira și știi ce am făcut? Mi-am amintit de un film pe care l-am văzut la televizor, o femeie care se futea tot timpul, la un moment dat s-a săturat, a ridicat spada, nu avea spadă, nu știu de ce am spus spadă, s-a săturat, și-a ridicat ochii spre cer și a spus: de acum înainte niciodată nu o să-mi mai fie foame. Eu am făcut același lucru, nimic de pe lumea asta n-o să mă mai facă să sufăr, mi-am spus, niciodată, mi-am spus, nimeni, niciodată, mi-am promis asta și așa a fost, tu l-ai omorât pe Suel și eu nu mi-am smuls părul din cap, nu te-am dat pe mâna poliției, nu m-am prăbușit pe marginea drumului, bocind, am venit la tine și ți-am spus: ai grijă de mine. Și tu ai avut. Te-ai însurat, eu nu m-am aruncat în prăpastie, am rămas în continuare iubita ta, te-am învățat o mulțime de lucruri, ne-am distrat destul de bine. Dar în ziua aia în care m-ai lăsat baltă în mijlocul străzii mi s-a umplut paharul, nu am vrut decât să văd Karate Kid. Mi-am spus: chiar dacă o să ajung să sufăr de foame, peste asta nu mai trec, gata, du-te. Prefer să rămân singură. Prefer să stau să-l ascult pe Marlênio vorbind despre Dumnezeu, eu chiar am nevoie de Dumnezeu.

Erica și-a pus ochelari fumurii, plângea, nu voia ca eu să văd. Am simțit o dragoste atât de mare pentru ea, te iubesc, am spus, mă iubești pe naiba, ba te iubesc, te iubesc mult. Cum îți pot dovedi? Vrei să-mi tai brațul? Îl tai. Vrei să-mi tai piciorul stâng? Mi-l tai. Îmi tai și măciuca dacă asta vrei. N-o să-ți tai nimic, tu nu faci nimic pentru mine. M-am apropiat de ea, fac tot ce vrei, ea s-a eschivat, dar eu am împins-o în perete și i-am simțit inima bătând, îmi tai venele, picioarele, ea m-a mușcat, m-a lovit cu picioarele, am căzut amândoi, îmi tai limba, degetele, i-am ridicat fusta și am intrat, îmi smulg inima, m-a primit în ea cu dor de mine, fac orice vrei, fac, fac orice, vreau s-o omori pe Cledir, a spus ea. A spus chiar așa: vreau s-o omori pe Cledir.

Am făcut baie, Erica avea o capacitate extraordinară să treacă de la o stare la alta, deja era fericită, râdea, mi-e foame, a spus. Ne-am dus la un restaurant, a mâncat, a băut și a râs mult, îmi place să râd cu tine, a spus, dar eu am râs puțin în seara aia. Când m-am dus să plătesc, am văzut că nu-mi ajungeau banii. Am hotărât să folosesc unul dintre cecurile doctorului Carvalho. N-o să se supere, o să-l anunț.

19.

Pe 18 ianuarie s-a născut fiica mea, Samanta.

Trei kilograme și șase sute cincizeci de grame, cincizeci și doi de centimetri.

Am luat-o în brațe, o să am grijă de tine, Samanta, o fiică are nevoie de un tată.

Am mai folosit un cec al doctorului Carvalho ca să cumpăr jucării, pături, pătuț, hăinuțe, biberoane, cincisprezece pachete de scutece și mi-am notat să nu uit să-l anunț pe doctorul Carvalho.

Nu aș fi uitat.

20.

Să știi că te urăsc.

O să petrec câteva zile la verișoara mea, în Paraná.

Un pumn în față,

Erica

Biletul era sub ușă, norocul meu a fost că Cledir era încă lângă taxi cu Samanta în brațe și nu a văzut nimic. Ne întorseserăm de la maternitate, alea trei rânduri m-au dărâmat complet. Erica nu avea rude nicăieri, știam asta, era doar furioasă că mi se născuse copilul, asta era.

Am lăsat totul baltă și am ieșit în fugă, alergam, mă împiedicam, cădeam, cădeam și mă ridicam, mă ridicam și-mi doream și mă gândeam că biletul era numai un truc, nu era un truc, Erica chiar dispăruse fără să lase nicio urmă, nicio haină în dulap. Am bătut și la ușă la Marlênio, nu mi-a răspuns nimeni. M-am întors în noaptea următoare, luni, marți, miercuri, nimic. Zile îngrozitoare. Parcă nu mai eram înăuntrul meu, o senzație oribilă, cu partea din afara mea mă gândeam numai la Erica, noi doi futându-ne, înăuntru, tulbure, ea cerându-mi să o omor pe Cledir, în afară, povești cu soți care își omoară soțiile, înăuntru, femei care-și omoară soții, în afară, am petrecut o noapte întreagă cu revolverul în mână, înăuntru, Cledir dormind, în afară, cu Erica nu aveam niciodată liniște, în afară, făceam totul în grabă numai ca să ajung lângă ea și, chiar dacă am fi stat lipiți unul de altul tot timpul, înăuntru, tot ar fi fost puțin, în afară, eu voiam mereu mai mult, și chiar dacă eram în ea, în afară, eu voiam mai mult, voiam să fiu una cu ea, înăuntru, să trec

dincolo de ea, în afară, o să te sun, spunea ea, eu stăteam lipit de telefon toată ziua, în afară, și când ne întâlneam, înăuntru, petreceam toată ziua cu o bombă în mine, în afară, nu exploda și, după fiecare întâlnire eu umblam năuc, cu măciuca toată julită, în afară, oamenii își petrec toată viața căutând dragostea, iar dragostea e oribilă, în afară, știi, te urăsc, în afară, dragostea e un detonator de bombă, un pumn în față, în afară, bombe, semnat Erica, durere, eram istovit, nu-mi mai simțeam ficatul, în afară, am rupt biletul și am renunțat la Erica, am renunțat cu adevărat, am renunțat din răsputeri, afară, Erica.

Am hotărât să-mi concentrez toate forțele în muncă.

Nume: Pedro Televizor. Douăzeci de ani, mulatru. Pedro e un om crud, a spus doctorul Carvalho. Fii crud. O să fiu.

Júlio, ginecolog, a vorbit primul: era ora zece noaptea, soția mea era plecată într-o călătorie, eu mă uitam la televizor, am auzit zgomote la parter și am coborât. L-am găsit pe băiatul ăsta în mijlocul salonului cu un revolver în mână. Era foarte agitat, eu i-am spus să ia orice vrea, sunt singur acasă, n-o să mă opun. El m-a pus să stau pe sofa și, cu revolverul îndreptat tot timpul spre capul meu, a început să aleagă lucrurile pe care urma să le fure. Sunt jefuit, am spus eu, e prima dată când mi se întâmplă asta, trebuie să înțelegi că sunt tulburat, te rog, lasă-mă să-mi pun un pahar de whisky. El a spus că nu mă lasă, dar pe urmă s-a răzgândit și a pus un pahar de whisky pentru mine și altul pentru el. Stăteam acolo, bând whisky, când am văzut că se pregătea să ia un tablou pe care mi-l dăduse bunica mea, un peisaj din Buriti Alegre, orașul ei natal, am spus: tabloul ăla nu valorează nimic, n-o să reușești să-l vinzi, ia-l pe celălalt, e de Alexandre Costa, valorează vreo patru sute de dolari, ăla cu papagalii ăia superbi, ăla pe care-l vezi pe perete. El mi-a urmat sfatul și, începând de atunci, așa s-au desfășurat lucrurile, eu indicându-i ce să fure, gravurile cele mai valoroase, obiectele de cristal, argintăria, tot. La un moment dat, s-a așezat lângă mine și am început să stăm de vorbă. El mi-a spus că era într-o situație disperată, că nevasta lui era gravidă, că nu-i plăcea să fure, că venise din Bahia etc., etc., povestea înduioșătoare cunoscută. Lucra ca ajutor de zidar, fusese dat afară fiindcă întârziase zece minute la muncă. Erica, te iubesc. Părea că suferă, a continuat ginecologul. Am simțit că puteam controla situația și am început să vorbesc despre ticăloșia nedreptății sociale, despre politicienii corupți, chestii din astea, pe vremea aia chiar credeam în prostiile astea, azi mi se fâlfâie, cred că guvernul federal ar trebui să pună gratii în jurul regiunii Minas și Nordul țării să se ducă-n pizda mă-sii. Lasă săracii acolo, lasă-i să crape în Nord-Est. Detest Ceará. Detest folclorul. Detest negrii. Dar asta n-are nicio importanță, ce contează e că începuse să se calmeze hoțul,

începuse să se calmeze, povestea tot felul de întâmplări, spunea glume, râdeam, vorbeam despre fotbal și uite așa am petrecut noaptea, am golit toată sticla. Pe la ora cinci dimineața, mi-a spus: o să plec, nu iau nimic, ești un tip mișto, plec. Ia măcar lucrurile mai ușoare, am spus eu, el nu voia, eu am insistat, ia CD-playerul ăsta, ia televizorul portabil, ia dolarii ăștia, nu-mi vine să cred ce povestesc aici, dar ăsta e purul adevăr. El a spus că o să plece cu mâinile goale, și-a luat rămas-bun, m-a îmbrățișat, salut, a spus. Când a ajuns la ușă, s-a oprit, s-a uitat la mine, a scos revolverul și a spus: asta e ca să nu crezi că am o inimă bună și pac, pac, pac. A nimerit două focuri. Am căzut și zăceam acolo, plin de sânge, n-am murit numai fiindcă am reușit să mă târâi până la poartă și m-a găsit un vecin, sângerând pe trotuar.

Poate din cauză că-i simțeam lipsa Ericăi, am început să mă implic mai mult în toate mizeriile alea, a început să-mi placă să aud poveștile alea murdare, le ascultam și era ca și cum îmi mai hrăneam ura cu o halcă de carne și cu încă una, devenise un fel de viciu, repetiția funcționează într-adevăr, eu urăsc, el urăște, urâm. Luni, Erica încă nu se întorsese, nici Marlênio, erau împreună. Zile groaznice. Mă trezeam și mă duceam pe un câmp să mă antrenez. Mă antrenam și cumpăram arme, arsenalul meu, colecția mea, marți, Erica nicăieri, revolvere, gloanțe, miercuri am visat-o futându-se cu Marlênio în cer, mitraliere de calibrul 9 milimetri, treizeci și două de focuri, puști, joi, singurătate, vineri am hotărât să-mi schimb strategia și să nu mai omor pe nimeni prin surprindere. L-am pus pe Gonzaga să deseneze pe un carton un craniu cu două oase încrucișate și să scrie deasupra: Moș Crăciun avertizează că Pedro Televizor o să fie primul care o să ajungă în iad. Obs.: îngerul zboară jos. Asta nu voia să spună nimic, trebuia numai să creeze o atmosferă. Duminică, ziua cea mai tristă. Gonzaga a lipit cartonul pe tejgheaua barului. Oamenilor le-a plăcut.

Mi s-a spus că Pedro Televizor a aflat. Cineva mi-a zis că se apucase să strângă bani ca să fugă în Nord. Am grăbit pregătirile, am fixat totul pentru sâmbătă. Vineri, lucram la magazin, când am primit un telefon anonim, o femeie care zicea că, dacă voiam să pun mâna pe Pedro Televizor, el tocmai jefuia o casă de pe strada Bom Pastor, numărul 45. Erica și pastorul.

Eu, Marcão și Enoque am ajuns în locul ăla în două mașini și am rămas afară, așteptându-i pe bandiți să iasă. Am împărțit oamenii în puncte strategice și, împreună cu Marcão, am sunat la ușa vecinului. Ne-a deschis ușa un italian speriat, aveți numărul de telefon al vecinului? îl avea. Am format numărul, cineva a răspuns, dă-mi-l pe Pedro Televizor, am spus. Liniște. Cel care răspunsese era chiar Pedro Televizor. Uite ce-i, ticălosule. Sunt Máiquel. Eu o să te omor azi. Te aștept să ieși de-acolo.

Am închis telefonul, m-am dus în fața casei și m-am pus pe așteptat. Câteva minute mai târziu, lumina din salon s-a stins. Cineva trăgea cu ochiul de după perdea. Am ridicat pumnul și am arătat arma. Marcão a făcut la fel. Am așteptat multă vreme și nu se întâmpla nimic. Deodată, au venit trei mașini, au ieșit doisprezece oameni, care au înconjurat casa. Pedro Televizor a ieșit cu mâinile sus, urmat de cei doi tovarăși ai lui. Bătrânii au ieșit și ei, femeia a leșinat imediat ce i-a văzut pe polițiști.

Pedro Televizor, în timp ce era percheziționat, a declarat că era pândit de un grup de oameni care voiau să-l omoare. Sunt pe aici, pe-aproape, vor să mă omoare, comisarului nu i-a păsat, i-a băgat în mașină și au plecat.

La barul lui Gonzaga, oamenii mei povesteau ce se întâmplase și râdeau. Eu n-am vrut să beau. M-am dus acasă cu un nod în gât, m-am trântit pe sofa, ura mă îneca.

A doua zi, am pregătit banda și m-am dus la poliție, am plătit cauțiunea lui Pedro Televizor. Paznicul arestului mi-a povestit pe urmă că Pedro, când a auzit că eu eram cel care-i plătise cauțiunea, a îngenuncheat, cerând pentru numele lui Dumnezeu să fie lăsat în celulă. Animalul a ieșit înspăimântat, privind în jur, l-am lăsat să meargă o sută și ceva de metri și pe urmă l-am băgat pe ticălos în mașină.

L-am dus pe o stradă pustie, în Capão Redondo.

El m-a întrebat dacă putea să se roage, roagă-te, i-am spus, dar o să fie degeaba. Stătea cu spatele, cu ochii spre cer. A fost ultima dată când a văzut soarele.

21.

Domnule doctor Carvalho, am folosit cinci file din carnetul dumneavoastră de cecuri, suma e asta, puteți s-o scădeți din plata mea. Îmi place casa dumneavoastră. Am vrut să văd o cameră, am deschis sertarul de la noptieră, cardul era acolo, pe urmă a apărut Gabriela, m-am gândit că o să creadă că venisem să fur, am băgat cardul în buzunar și carnetul de cecuri, voiam să vi le dau înapoi, dar n-am mai apucat s-o fac înainte să plec. Aveam discursul ăsta pe vârful limbii, mă pregăteam să vorbesc, dar a intrat servitoarea cu tava cu cafele, era altă servitoare, unde-i fata aia care lucra aici? am întrebat. Am dat-o afară, a spus doctorul Carvalho, mi-a furat carnetul de cecuri. Și cardul de credit.

Asta nu era în regulă, ar fi trebuit să-mi fie milă de fata aia, să spun că vina era a mea, să dau înapoi carnetul de cecuri, dar în zilele alea ceva se

petrecea cu mine: era în mine ceva care țipa și altceva, mai puternic, care mă făcea să nu simt nimic. Un val care venea din stomac și care, ajuns în gură, se stingea domol, fără să facă spumă. Ura, spunea cineva, o simți la început în gură. Iar ceea ce eu nici nu știam ce este și care era deja propria mea moarte, începutul morții mele, îmi venea din rărunchi și urca până în gură, fără să facă spumă.

Acum banca îmi tot telefonează, a spus doctorul Carvalho, primește solicitări de plată de la restaurante, de la magazine de articole pentru bebeluși, probabil tocmai a născut, ignoranta, eu unul ți-aș fi cerut să-i dai o lecție, ai fi putut face asta pentru mine, dar soția mea nu vrea, spune că nu ea e vinovată, atunci cine e? A fost ea, bineînțeles, am spus, sigur că ea a fost, a spus doctorul Carvalho și, timp de un minut, am rămas amândoi fără nimic de spus, iar asta ne-a incomodat, el m-a privit într-un mod ciudat, nu știu să explic cum, dar tipii ăștia știu să se uite așa, bogații te privesc așa, săracii se uită altfel, mi-am plecat capul, l-am omorât deja pe Pedro Televizor, am spus eu, șșșșș, vorbește încet, Máiquel, ești nebun? Asta e pentru tine, a spus doctorul Carvalho, dându-mi o cutie din partea fabricantului de spumă, am deschis-o, un telefon celular, pentru serviciul pe care i l-ai făcut, a spus. Fabricantul de spumă urma să plătească cheltuielile, dar nu exagera, a spus doctorul Carvalho. Telefonul e ca să poți trimite mesaje. Folosește-l la treabă.

Eu nu eram în regulă, nu mă simțeam bine, consumam multă cocaină, nu dormeam bine și, chiar când dormeam, mă simțeam treaz, trăgeam pe nas, nu-i dădeam nicio atenție fiicei mele, mergeam la magazin în fiecare zi, mă duceam la baie, trăgeam pe nas, țipam la nea Humberto, plângeam, ascultam radio, mă certam cu Cledir, dădeam telefon la fetele de pe hot line, trăgeam pe nas, Máiquel o iubește pe Erica, Erica îl iubește pe Máiquel, scriam numele noastre în inimi străpunse de săgeți pe care le desenam pe toate mesele de bar, pe copaci, în palmă, plângeam, ieșeam cu unele femei, dar femeile sunt toate la fel, zbiară în pat, iar mie nu-mi plac femeile care zbiară în pat, nu-mi plac femeile care-și dau cu părerea după ce se fut, nu-mi plac femeile care-mi spun dragostea mea, dragostea mea o pulă, eu sunt ucigașul.

Într-o zi, eram la magazin, intră Erica, pantaloni albi, bluză albă, părul ud, bună, am venit. Eu abia puteam vorbi. Ți-ai pierdut limba? Era atât de frumoasă, iar eu eram distrus, toată în alb și eu atât de îndurerat, nu te mai vreau, am spus, s-a terminat, am zis, ea a pus cheia de la casă pe tejghea și mi-a spus că nu mai avea nevoie de casă, o să locuiesc la biserică, o să lucrez la biserică. A fost o lovitură în moalele capului, am rămas trăsnit. Am călătorit cu Marlênio, a fost o întâlnire cu credincioșii în Paraná. Pumn în bărbie. Habar n-ai ce bine este să te întâlnești cu Dumnezeu. Lovitură în

stomac. Am început să râd, bagă-ți-l pe Dumnezeu în cur. Marlênio e bun cu mine, n-aș vrea să rămâi supărat, știi, vreau un pic de pace, m-am întors cu spatele și am început să organizez mâncarea pentru animale, mâncarea pentru câini, am nevoie de o religie, a spus ea, mâncare pentru cai, tu mi-ai spus că, atunci când te gândești că o să mori, că fiica ta o să moară, că și copacii o să moară, nu reușești să te ridici din pat, plângi, mâncare pentru pești, plângi noaptea, când te întinzi pe pământ, în pădure, și vezi stelele și vezi că o să mori, infinitul, plângi, Máiquel, și plângi când te scoli în timpul nopții și te gândești că o să mori, că într-o zi totul o să se termine, plângi din cauza asta, plângi fiindcă nu știi, Máiquel, Dumnezeu este drumul corect ca să ieși de aici, Dumnezeu este drumul către cer. Du-te-n mă-ta, Erica. Eu am învățat că oamenii pot muri cântând, a spus ea, mâncare pentru măgari, pentru tâmpiți, înmoaie-ți inima, Máiquel. Mâncare, mâncare, mâncare. O să continui să fii un idiot tot restul vieții tale? Da, dar nu genul de idiot care locuiește într-o biserică, am răspuns eu. Mâncare pentru iepuri. Ea s-a întors cu spatele și a plecat, iar eu am continuat să aranjez mâncarea pentru animale și să plâng toată ziua.

În săptămâna aia, doctorul Carvalho m-a sunat de cinci ori pe celular, iar Gonzaga mi-a trimis o grămadă de mesaje, tipi care aveau nevoie de serviciile mele, n-am reușit să fac altceva decât să sufăr. Erica și noul ei iubit, Isus, prostănacul, oare se futeau mult?

Într-o zi n-am mai suportat, l-am urmărit pe Marlênio până la biserică, să descopăr unde locuia. Un salon acoperit cu țigle Eternit, în dungi albastre și albe, părea un salon de dans. Dumnezeu e lumină era scris cu roșu, slujbe zilnice: ora șapte și ora nouăsprezece. Credincioșii trebuiau să prezinte un cartonaș, Erica punea o ștampilă pe cartonaș. În fiecare zi mergeam acolo și o spionam. Ea făcea curățenie în biserică, strângea banii de la credincioși și punea ștampile, iar eu prizam cocaină și sufeream. Marlênio pleca, nu se futuseră în noaptea aia. Nici în următoarea, nici în următoarele, nu se futeau niciodată, stăteau mult de vorbă, dar ea se ducea la culcare singură, iar unsurosul se întorcea acasă la mămica. Ah, cât am fost de fericit.

Vreau să vorbesc cu tine, Erica. Am rugat-o să se întoarcă. Ea a spus că nu. Că voia să rămână cu Dumnezeu. Máiquel, eu am nevoie de ceva care nu știu ce e, trebuie că este Dumnezeu, eu încerc, e ceva în asta, eu am îngenuncheat la picioarele ei, am implorat-o, plângând, nu îngenunchea, a spus ea, eu nu merit, a spus că nu merita ca eu să stau în genunchi în fața ei, tu meriți totul, eu fac orice vrei, dar ea a spus că nu voia nimic, voia să-și scoată acea durere din inimă, ce durere, Erica, ce durere ai tu în inimă? Ea a intrat în biserică și nu mi-a explicat ce durere era aia.

M-a cuprins o mare disperare, am început să alerg, să alerg, o să alerg până o să mor, m-am gândit, până o să explodez, până o să zbor, și am alergat, și am ajuns acasă și m-am încuiat în dormitor și am prizat cocaină, Cledir a început să bată la ușă, deschide, am blocat ușa cu comoda, deschide, deschide ușa, deschide ușa asta, deschide ușa asta, deschide ușa asta, deschide ușa asta, am deschis, ea a început să zbiere la mine, eu auzeam tot, înțelegeam tot, era speriată, am început într-adevăr să simt ura întâi în gură și pe urmă a explodat în creier și a explodat în mâinile mele și eu am strâns gâtul lui Cledir, am strâns, am strâns, am strâns și nu m-am oprit decât când am auzit osul gâtului rupându-se.

22.

Tatăl meu mi-a spus o poveste pe care o citise într-o carte polițistă a unui scriitor celebru, nu am uitat niciodată povestea asta, ascultă aici, asta e important, o femeie caută un detectiv particular, soțul ei plecase de la serviciu ca să mănânce ceva și nu se mai întorsese. Era un bărbat bun, cinstit, nu era violent, nici cu alții, nici acasă, bani nu prea aveau, așa că nu se punea problema să fi fugit cu o valiză de dolari. Exista altă posibilitate, abandonul familiei, dar toate datele indicau că avea relații bune cu soția, nu se certau, era un soț și un tată bun, nu existau motive să-și fi părăsit familia. L-au căutat peste tot, spitale, secții de poliție, orice loc imaginabil, prin toate orașele, peste tot, era pur și simplu absurd, tipul se evaporase, fără niciun motiv, fără nicio explicație.

Câțiva ani mai târziu, detectivul, toate astea se petreceau în Statele Unite, detectivul din poveste îl găsește pe omul cu pricina într-un orășel, nu mai știu cum a dat de el, știu doar că l-a găsit. Măi, omule, i-a spus, ai dispărut de atâția ani, soția ta a înnebunit de suferință, ce naiba s-a întâmplat? Tipul avea deja altă viață, avea altă familie, lucra. El i-a spus detectivului: mă duceam să mănânc ceva, mergeam pe stradă și, când am trecut pe lângă o clădire în construcție, un bloc de ciment sau ceva de genul ăsta, cred că totuși era ciment, a căzut chiar lângă mine, ar fi putut să-mi cadă în cap, dar a căzut chiar lângă mine, a fost ca și cum cineva ar fi deschis cazanul vieții și mi-ar fi băgat capul înăuntru, a fost ca și cum cineva mi-ar fi spus: uite cum funcționează porcăria asta.

Asta a fost, omul și-a scufundat capul în cazanul vieții și totul și-a pierdut sensul. Soția, copiii, munca, pentru că lucrurile astea nu au niciun sens, nu au

sens decât când ne scufundăm capul în cazan și vedem că viața e chiar așa, trăiești și mori. A fugit și dus a fost.

Îți spun povestea asta ca să-ți arăt că oamenii pot într-adevăr să dispară. Cu motive, fără motive, lasă în urmă copii, bani, lasă tot. Foarte mulți dispar, uită-te numai în ziare. Oameni care se duc până la colțul străzii să cumpere pâine și se evaporează. Se juca în fața casei și a dispărut. S-a dus la școală și nu s-a mai întors niciodată. Și asta nu înseamnă că au fost omorâți. Asta vreau să-ți spun: oamenii dispar.

Așa era Erica. Tu tu tu ești o lăcustă, un nor de lăcuste, îmi invadezi viața, n-ai niciun drept să-mi faci asta, ești un idiot, asta credeam că o să-mi spună când am bătut la ușa bisericii, dis-de-dimineață, disperat, spunându-i că o omorâsem pe Cledir, credeam că o să se dea de ceasul morții, că o să-mi vorbească despre Isus, despre Marlênio, ea a făcut toate astea, exact cum îmi imaginasem, dar pe urmă s-a așezat pe pat, s-a oprit din plâns și a inventat un plan ca să mă salvez. Eram în camera în care locuia, o chiliuță cu un pat, o masă, un pahar de apă. Samanta dormea la mine în brațe.

Acum o să fie așa, o să fie căutată, familia, prietenele, vecinii, poliția și tu ai să spui: m-a părăsit. A dispărut, nu a lăsat niciun bilet. Lumea e obișnuită cu asta. Poliția o să te suspecteze, toată lumea o să te suspecteze, și ce dacă? Suspiciunea e suspiciune. O să trebuiască să găsească cadavrul. O să trebuiască să găsească martori. Mi-ai spus că nimeni nu te-a văzut. Sau te-a văzut cineva? Nu, am răspuns eu.

Am făcut ce mi-a spus ea. Am împrumutat mașina lui Marcão și ne-am dus acasă. Samanta nu se mai oprea din plâns și asta mă umplea de nervi. Am lăsat totul în ordine, am pus corpul lui Cledir în portbagaj și am plecat.

Samanta a adormit pe bancheta din spate, am mers o bună bucată de drum, am urcat pe muntele Cantareira, voiam s-o îngrop pe Cledir în pădure, în adâncul pădurii. Am oprit la marginea șoselei și, când mă pregăteam să scot corpul lui Cledir, a trecut pe lângă noi un camion. Șoferul a oprit, Erica a coborât. Aveți vreo problemă? a întrebat el. Am făcut pană, am spus eu. Vreți să vă ajut? Nu, tocmai am schimbat roata, a spus Erica. Omul a plecat, inima stătea să-mi explodeze. Am intrat în pădure cărând-o pe Cledir, am săpat o groapă adâncă, doi metri, am aruncat corpul lui Cledir înăuntru, am acoperit-o cu pământ.

Ne-am întors acasă în tăcere. La mijlocul drumului mi-am amintit că mă făcuse lăcustă, de ce mi-ai spus că-s o lăcustă? am întrebat. Din cauza antenelor tale, a spus ea. Cum adică? Samanta dădea să se trezească, Erica mi-a făcut semn să tac.

Când am ajuns acasă, Erica a pus-o pe Samanta în pătuț. Ne-am culcat. Erica a spus că perna avea un miros plăcut, era mirosul ei? Am spus că da și

Erica a început să se foiască de pe o parte pe alta, fără să reușească să adoarmă. Nici eu nu reușeam să adorm, mă gândeam la corpul lui Cledir, la pământul care-i acoperise fața, asta m-a impresionat cel mai mult, pământul care cădea peste fața ei. Camionagiul. Erica mi-a spus că era ciudat să doarmă în patul ăla. Am întrebat-o dacă o să vină să stea cu mine. A spus că da, că în ziua următoare se duce să-și ia hainele. Ești foarte bună cu mine, i-am spus. Am început să ne sărutăm, imaginea camionagiului nu-mi ieșea din cap. Ar fi putut să rețină numărul mașinii. Cineva putea descoperi cadavrul. Ziarele. Camionagiul putea să povestească despre cuplul dintr-un Dodge Dart maro metalizat. M-am ridicat. Mă duc acolo, am spus.

M-am dus. Am dezgropat cadavrul, l-am pus în portbagaj și l-am adus acasă. Nu mi se părea sigur să o las pe Cledir în mașină, eu eram răcit, nu simțeam niciun miros, dar poate că începuse deja să miroasă. Când Erica m-a văzut intrând cu Cledir în brațe, a început să plângă. E atât de murdară, săraca. O s-o învelesc, am spus eu, adu niște saci de plastic din bucătărie. Ce fel de saci? a întrebat Erica, a țipat Erica, saci de gunoi? O s-o pui pe femeia asta într-un sac de gunoi? Uită-te la fața ei, uite cât de nefericită e, uită-te cât de ticăloși suntem amândoi. Nu mai vorbi așa, Erica. Ba vorbesc. Erica voia să-i facem baie lui Cledir, mi s-a părut absurd, dar Erica era isterică, țipa, mi s-a făcut teamă că o să audă vecinii, am acceptat. Ne-am dus la baie, am dezbrăcat-o pe Cledir, Erica o săpunea, în timp ce eu o țineam sub duș, chiar și moartă e frumoasă, a spus Erica, ce corp frumos are, nu crezi? Hai să terminăm odată cu chestia asta, am spus eu, te futeai cu ea, Máiquel? Încetează. Te futeai sau nu? N-am răspuns, Erica a aruncat cu apă în mine. Răspunde, idiotule. Câteodată, am spus eu. Ce înseamnă câteodată? Înseamnă exact asta: câteodată. Canalie, te futeai cu ea în fiecare zi, numai ce te-am părăsit și gata, ai și început să te fuți cu ea. Erica mi-a tras un pumn în piept și a ieșit din baie, a trântit ușa, eu am rămas acolo, singur, cu Cledir săpunită, am luat un prosop, am șters-o, am dus cadavrul în sufragerie, Erica era acolo, pe sofa, încruntată. Unde o punem pe Cledir? Pe stradă, a spus ea. Erica, ești geloasă pe cineva care a murit, nu sunt geloasă, ba ești, o s-o las în bucătărie, am spus eu. Nu, a spus Erica. Mai bine o punem sub pat.

M-am întins în pat, istovit, mă simțeam foarte rău. A fost ciudat. Erica s-a urcat pe mine, eu nu voiam, ne-am futut. Pe urmă, Erica a adormit, iar eu am petrecut restul nopții privind-o.

Erica nu mi-a mai explicat de ce m-a făcut lăcustă. Eu nu eram o lăcustă.

23.

Stăm mai prost decât Baltimore și Houston, stăm mai prost decât New York și Los Angeles, numai Rio de Janeiro și Johannesburg ne depășesc, dar la Johannesburg sunt o sută de omucideri la suta de mii de locuitori, chiar așa, o sută de cazuri, noi suntem la mijlocul drumului, o să-i ajungem repejor din urmă dacă lucrurile continuă așa.

Cel care vorbea era huiduma, burta flască i se revărsa peste pantaloni, beam whisky. Veniseră când eram la poartă, tocmai ieșeam să o îngrop pe Cledir, m-au luat prin surprindere, a fost oribil. Nu am venit decât ca să vă prezint, spusese doctorul Carvalho și a mai spus că huiduma voia de mult să mă cunoască, trebuie să stați de vorbă, doctorul Carvalho nici nu m-a lăsat să mai spun nimic, doctorul Carvalho e genul ăla de tip eu-eu-eu, el nu știe să asculte, a plecat și m-a lăsat la poarta casei mele cu huiduma, care era un comisar. Eu am sugerat să stăm de vorbă la barul lui Gonzaga, nu voiam să intre în casă, Erica se putea speria, merg în urma ta, am spus eu, dar huiduma a spus că era mai bine să mergem în mașina mea, că el nu prea mai avea benzină și, fără să mă mai lase să spun ceva, a și urcat în mașina mea, adică în mașina lui Marcão, a urcat și s-a așezat și Cledir era în portbagaj, eu răcit, fără să știu dacă deja mirosea sau nu.

Mai vrei un whisky? m-a întrebat, eu am spus că da, uită-te aici, a spus el, era un ziar, ăsta e un caiet cultural, a spus el, e caietul cultural cel mai important din țară și uită-te aici, știi ce e asta? Era o reclamă la un pistol. Asta e o reclamă la un revolver, a spus el, indignat, calibrul 380, asta arată că oamenii vor să umble înarmați, fiecare vrea să aibă arma lui, măciuca lui, absolut toată lumea, oamenii vor să se apere, dar folosirea armelor impune antrenament și echilibru emoțional, închipuie-ți, ce glumă, echilibru emoțional, oamenii sunt înspăimântați, cumpără arme și prin telefon, iar lucrurile se vor înrăutăți, cum ți-am spus, am depășit statisticile din New York, statisticile din Baltimore, ți-am spus, iar acum au apărut și panourile astea publicitare: nu folosi arme. Asta-i bună, nu folosi arme. Cine vede un telejurnal se duce fuga și cumpără mitraliere. Scrie aici: vindem arme. Cumpărați arme, nu folosiți arme, până la urmă ce naiba vor? Spune, ce vor? Habar n-am, am spus eu, eu știu, a spus el, vor oameni ca tine. Sunt la curent cu ce-ai făcut până acum, oamenii mei vorbesc mult despre tine. Eu i-am cerut doctorului Carvalho să ne prezinte. Locuitorii din cartier te adoră, știi asta. Comercianții te respectă. Poliția te respectă. Casnicele te respectă. Și tu ce faci, Máiquel? Eu omoram oameni, dar nu i-am spus asta, am așteptat să spună el. Filantropie pentru poliție, asta faci. Filantropie, am repetat eu, asta

e filantropie, a spus el, numai că în țara asta nu trebuie să se facă filantropie, trebuie să ceri să fii plătit, eu cer, a spus el, nu cere mult, a spus, cere foarte puțin, nimeni nu vrea să-și murdărească mâinile, a spus el, piața e bună, a spus el, chiar foarte bună, se pot câștiga bani buni cu asta.

Am mai băut un whisky, ai ceva cărniță? l-a întrebat el pe Gonzaga. Cărniță, și doctorul Carvalho era așa, ar fi mâncat carne toată ziua, mie, spunea doctorul Carvalho, mie carnea îmi place în sânge, mereu spunea asta, carnea pe care a comandat-o comisarul era și ea în sânge, sângele s-a scurs în farfurie, mult sânge, eu vreau să-ți propun, Máiquel, să fii asociatul meu într-o firmă de securitate patrimonială.

Am simțit ceva cald în piept, o pace caldă, nu știu de unde mi-a venit, nu a fost de la whisky, cuvintele comisarului mi-au adus acea pace, acea mândrie, un comisar să-mi propună să mă asociez cu el, eu eram într-adevăr o persoană iubită în cartier, oamenii treceau pe lângă mine și claxonau, îmi făceau cu mâna, am simțit atâta pace, am simțit nevoia să-i arăt comisarului cadavrul lui Cledir, dar n-am făcut-o, mi s-a părut mai bine să n-o fac.

Urma să oferim siguranță cartierului: începând cu locuitorii din favele, fa socoteala, dacă de la fiecare baracă primim cinci dolari, a spus el, prețul trebuie să fie în dolari, adevărul e ăsta, dolarul e moneda noastră, dacă fiecare baracă plătește cinci dolari, cinci sute de barăci, două mii cinci sute de dolari, iar asta nu-i nimic, ăsta-i mărunțiș, fiindcă mai sunt și micii comercianți, marii comercianți, multimilionarii, deputații, dușmanii deputaților, amantele deputaților, amantele în general, soții care se bagă în bucluc, soțiile care se bagă în bucluc, asociații care se bagă în bucluc, ecologiștii, apărătorii drepturilor omului, sunt toți ăștia, toată lumea o să vrea să apeleze la serviciile noastre, a spus el.

Santana, așa îl chema pe comisar, Santana urma să contribuie cu biroul, secretarele, telefonul, placa firmei, avocatul și, bineînțeles, cu puterea, influența, protecția. Eu urma să contribui cu mine însumi, cu echipa mea, cu ceea ce știam să fac, a spus el. Numele meu nu va apărea pe contract, a spus el, deja știi, eu sunt comisar și apare mereu un civil, un deputat, un avocat, un apărător al drepturilor omului, un tip de genul ăsta care o să vrea să creeze probleme unuia ca mine, ca noi, o să punem numele unui cunoscut, n-avea grijă, n-o să aibă niciun cuvânt de spus, noi o să hotărâm tot.

Am dat mâna, a mea era un pic anesteziată de la alcool.

M-am grăbit să ajung acasă, voiam să-i povestesc noutățile Ericăi, să sărbătorim, am spus, și ce face o firmă de securitate patrimonială, a vrut ea să știe, face multe, am spus eu, face în special multe lucruri, unde ai îngropat-o pe Cledir? Abia atunci mi-am dat seama, la naiba, uitasem s-o îngrop pe Cledir, era încă acolo, în portbagaj.

M-am dus s-o îngrop pe Cledir. Am început să sap groapa, mă simțeam bine, dar nu aveam putere, de câte ori înfigeam cazmaua în pământ, corpul meu se dezechilibra și cădeam, probabil băusem foarte mult, probabil era târziu, trecuse de miezul nopții, m-am întins pe jos, am închis ochii, fericit, ce noapte frumoasă, firmă de securitate patrimonială, toate stelele alea pe cer, securitate și patrimoniu și viitor și firmă și dolari și securitate și patrimoniu și toate stelele alea pe cer, am adormit.

M-am trezit a doua zi cu soarele pe față, Cledir lângă mine, țeapănă ca un par, ceva oribil. Eram în curtea casei lui Marcão, nu știu cum de-mi trecuse prin cap ideea asta stupidă, dar îmi aminteam perfect de bine că mi se păruse o idee bună s-o îngrop pe Cledir în curtea lui Marcão, el era plecat la Santos și se întorcea abia a doua zi. Evident că ar fi trebuit s-o îngrop pe Cledir în alt loc, dar asta ar fi însemnat să o mai țin în portbagaj cine știe cât timp, nu mai puteam suporta toată tensiunea aia.

Ei îmi dădeau o șansă, nu mai puteam să fac greșeli. Trebuia să mă las de cocaină, de băutură, de toate tâmpeniile. Ei îmi dădeau o șansă, trebuia să profit de ea. Eram un tip norocos. Nu oricine primea așa o șansă. La asta m-am gândit în timp ce o îngropam pe Cledir.

M-am mai gândit și că nu trebuia să uit să-l anunț pe nea Humberto că nu o să mai lucrez acolo. Nea Humberto era un tip de treabă.

PARTEA A DOUA

24.

Arabescuri și cașmir cu motive inspirate de folclorul rusesc, hm, îmi place asta, ție îți place? Eu nici nu aveam habar ce însemna asta, eu mă bărbieream, Erica stătea pe blatul de marmură, în chiloți și sutien, cu o revistă de decorațiuni în mână, tot timpul se uita pe reviste de-astea de când ne mutaserăm în noul apartament, trei camere, dormitor cu baie, garaj cu două locuri, piscină, salon, cu numai douăzeci și cinci la sută avans și restul plătibil în maxim opt sute optzeci de rate lunare. Stil funcțional, stil tineresc, stil vechi rusesc, Erica tot citea chestii de-astea, îi plăcea să învețe, îi plăcea să inventeze, să facă tot felul de lucruri, să cumpere, inima mea dădea pe dinafară de fericire și de dragoste, eram absolut gata să-i ofer tot ce-și dorea, foarte bine, Erica, fă în stil rusesc, m-am dus în dormitor, ea după mine, îmi place și bambusul, știi, mobilele alea de bambus? Bambusul e perfect, am spus eu, unde e costumul meu bleumarin? Erica a deschis dulapul și a scos costumul, costumele sunt în partea astă, a spus ea, mă aștepta o zi plină, rahatul ăla, stârpitura aia scârboasă, întreprindere de transport public, eu am fost atât de educat, am făcut efortul să mă duc până acolo, imbecilul m-a servit cu o porcărie de ceai, m-a tratat cu cel mai mare sictir, firma noastră oferă protecție pentru mai mult de treizeci de tipuri de afaceri, am spus eu, avem o echipă specializată, mi-am bătut eu gura degeaba, am deja protecție, a spus el, nu am nevoie de serviciile voastre, gringo-ul ăla idiot o să vadă pe dracu'! Mătușa lui Cledir a sunat din nou, mi-a spus Erica, a țipat la mine.

Erica lăsase revista deoparte, era întinsă în pat, cu capul sprijinit pe mâini, părea tristă, eu nu prea îi dădusem atenție în ultimul timp, m-am culcat lângă ea. Erica, nu te mai gândi la Cledir, las-o pe mătușă-sa să urle, să amenințe, totul e sub control, nu fi îngrijorată. Nu sunt îngrijorată, a spus ea, mă simt vinovată. Vinovată? am spus eu, tu n-ai nicio vină. Ba am, și când Samanta plânge mă simt și mai vinovată, vina mă arde, mă doare, simt un gol în mine când văd valiza aia plină cu hainele ei, cu pantofii ei. Încă n-ai aruncat-o? Nu reușesc, a spus ea, mi-e milă, într-o zi am încercat o bluză albă, era scris pe ea be happy, be happy, tu nici nu știi engleză ca să înțelegi cât de tristă e chestia asta.

Totul mergea bine, treaba la birou mergea bine, eu câștigam barosan, apartamentul în rate era într-o zonă mișto, Samanta se obișnuia din ce în ce mai mult cu Erica, am folosit toate argumentele astea, da, a spus ea, niciodată nu a fost mai bine ca acum, dar simt că ceva ne înșală, faptul că e atât de bine mi se pare dovada că o s-o belim complet.

Erica avea așa o tristețe în ea, o tristețe care parcă aștepta numai un motiv ca să explodeze, era ba bine, ba rău, erau zile în care se trezea și începea să danseze în jurul patului, pe urmă, dintr-odată, nu știu de ce, se închidea în cameră și plângea, plângea înainte de a adormi, plângea sub duș, plângea privind la televizor, hai să ne bem cafeaua împreună, hai să mergem într-o excursie la sfârșitul săptămânii, la hotelul pe care l-ai văzut la televizor, Erica s-a înveselit, juri? Jur, am spus, ne-am dus să ne bem cafeaua în sufragerie, la masa cu tăblie de sticlă la fel ca a doctorului Carvalho, am ținut neapărat să am una la fel, ne puteam vedea picioarele prin ea, pantofii mei străluceau, Erica purta papuci cu pampoane de pene, mă uitam la pampoanele alea și mâneam papaia, mergem în Ubatuba, a spus ea, numai să nu plouă.

Cineva a sunat la ușă, am deschis, era Marlênio, în costumașul lui, cu fața aia de idiot, mi-ar fi plăcut la nebunie să-i ard câteva palme. Erica s-a bucurat să-l vadă, intră, Marlênio, o să-ți placă la nebunie apartamentul meu cel nou, uite ce priveliște avem, vreau să-ți arăt piscina, ți-ai adus un slip? Am dus-o pe Erica în birou, ce poveste mai e și asta? am întrebat. L-am invitat pe Marlênio să facă o baie în piscină, a spus ea. Mie nu-mi place tipul ăsta. Erica mi-a spus că vrea să dea bani pentru biserica lui. Cum?! ai să-i dai bani individului ăsta? Pentru biserică, a spus ea. Erica, iubito, am spus eu sau, mai bine zis, am vrut să spun, dar cuvintele nu mi-au ieșit din gură, eram atât de furios, îmi venea să-i trag o palmă Ericăi, să dea bani exploatatorului ăluia de fraieri, să înoate în piscina mea, am întors spatele și am ieșit, am trecut prin sufragerie fără să mă uit la Marlênio, du-te cu Dumnezeu, a spus prostănacul, am trântit ușa cu toată puterea.

•

Ombra – Servicii de Siguranță și Protecție Patrimonială SRL, îmi plăcea numele ăsta, îmi plăcea și sigla, un cerc cu un punct în mijloc, o țintă, Santana o născocise. Ombra era situată la vreo cinci sute de metri de apartamentul meu, pe strada Ferreira Soares, o zonă aglomerată din Santo Amaro, plină de birouri comerciale și magazine.

Am coborât din mașină și am privit strada, două fete în șorturi așteptând autobuzul, cea mai înaltă mi-a surâs, femeilor le plac tipii în costum, le plac tipii care au un Opala negru cu două uși, asta începusem să înțeleg, femeile se uitau după mine.

Am urcat scările laterale care duceau spre birou, Fátima, secretara mea, era acolo, căsca, ah, ce somn îmi e, a spus ea, vă așteaptă o fată care vrea să vorbească cu dumneavoastră. O fată, cine e?

Era Gabriela, stătea așezată la biroul meu și desena, recunoști fața asta? Am luat hârtia, eram eu, era portretul meu, spune, Gabriela, ce vrei?

Vreau cocaină, a spus ea. Ți-am mai spus de o mie de ori, eu nu fac trafic de cocaină, Gabriela. Ea a închis ochii cu o expresie de dezamăgire, și-a ridicat mânecile de la cămașă, mi-a arătat brațele, erau pline de înțepături, știi, Máiquel, înainte eram foarte nesigură pe mine, mă credeam foarte, foarte rea și, în ziua aia în care ai furat carnetul de cecuri al lui taică-meu, ei, stai puțin, am spus eu, n-am furat nimic, e adevărat, a spus ea, n-ai furat carnetul de cecuri al lui taică-meu, m-am înșelat eu, tu mi-ai dat un pachețel cu un praf care vindecă orice, am încercat, mi-a plăcut, mi-a plăcut. Uite ce-i, fetițo, dacă vrei încă o dată să-mi spui că eu sunt vinovat că ai ajuns în halul ăsta, nu, a spus ea, nu, deloc, tu nu ești vinovat de nimic, eu îți sunt recunoscătoare, tu m-ai salvat, a spus ea, ești pentru mine un fel de naș, las-o baltă, Gabriela, bine, nu mai zic nimic, dar știi, a spus ea, chestiile astea mă ajută, totul devine mai simplu, fără leacul ăla eu tremur, mi se împleticește limba, deja a trebuit să merg și la spital, știi, chestiile astea costă mult, înțelegi, am picat la examene, e a doua oară când pierd anul, taică-meu mi-a închis robinetul, dar eu pot rezolva tot, pot să-ți dau banii înapoi. Îmi pare rău, Gabriela, nu sunt traficant. Ba ai, eu știu că ai, a spus ea. Uite ce-i, Gabriela, du-te și-i caută pe mirositorii de cocaină anonimi, pe fumătorii de crack anonimi înainte să mori, pa, am împins-o afară și am încuiat ușa în urma ei, ea a bătut de câteva ori, Máiquel, ajută-mă, pe urmă am auzit zgomotul saboților ei la modă pe parchetul de pe holuri, ușa de la intrare trântită. Probabil s-a dus la Marcão. În ultimul timp umbla mereu după el.

Am căutat plicul pe care rămăsese ca Santana să mi-l lase în sertar, era acolo: Sidenil, mulatru, șaptesprezece ani, Jardim Campinas. A furat țigări și băutură din magazinul lui Carlos. Carlos, Carlos, Carlos, mi-am amintit, Carlos era protejatul nostru. Quinho, șaisprezece ani, negru, face parte dintr-o bandă de traficanți. Evaristo, treisprezece. Închipuie-ți, treisprezece ani, vânzător de lămâi, consumator de aurolac. A încercat să-i fure ceasul soției lui Tito, inspectorul.

Cu fișe de felul ăla lucram. Când vreun delincvent trecea pe la poliție, înainte să fie trimis la SOS Copilul, inspectorii îl fotografiau și făceau o fișă cu numele, prenumele, vârsta, zona în care comisese infracțiunea, pe care o trimiteau pe urmă la Ombra.

I-am spus Fátimei să-l cheme pe Enoque și i-am dat lui fișele, rezolv chiar azi, a spus el. Enoque a întrebat dacă va avea mașină, cere-i lui Santana să-ți facă rost de una de la secția de poliție, i-am spus eu.

Am deschis dulapul, mi-am luat revolverul, de mult nu mai ieșisem la acțiuni pe stradă, aveam o echipă de patruzeci de oameni care lucrau pentru mine, dar unele lucruri trebuia să le rezolv singur. Am chemat trei oameni ca să mă însoțească.

•

Mâinile sus, toată lumea la pământ.

Barul se afla pe o stradă de pământ, aproape de barajul Billings.

M-am plimbat printre cei de pe jos, numai femeile făceau gălăgie, vacile, nu reușesc să se controleze. Cel pe care-l căutam era aproape de masa de biliard, tu, am spus, vino cu mine. Băiatul nu s-a ridicat, i-am dat un șut în burtă și nici după aia nu a vrut să se ridice. Oamenii mei l-au înșfăcat și l-au băgat în mașina mea. Respect înțelegerea, a spus el, nu calc în zona dumneavoastră, nu mai lucrez, a spus el, tacă-ți gura, am zis eu și am început să caut un loc unde puteam să opresc mașina, am văzut un teren de fotbal, nu era nimeni prin preajmă, am oprit. Ascultă, băi, am spus, o să faci ce-ți spun eu, o să-ți strângi banda aia a ta de căcăcioși și o să jefuiești firma de autobuze a gringo-ului ăla, Tobias Menezes, o s-o jefuiești în noaptea asta și din nou mâine noapte, îl omori pe gardian, jumate din ce găsești acolo e al meu, vreau să-l scoți din minți pe gringo, e clar? Mi-am găsit serviciu, nu mai fac de-astea, uite aici cartea mea de muncă. M-am uitat. Funcționar la o oțelărie. Și ce cauți aici? E pauza mea de prânz. Foarte bine, am spus, ai și timp liber, nu-i așa? O să faci treaba asta în timpul tău liber. Sau mă lași baltă?

Verli, așa-l chema, un nume caraghios, nici nu știu dacă era nume de familie sau prenume, Verli era un prăpădit, un hoț de rahat, într-o zi, îngenuncheat la picioarele mele, cu revolverul meu la cap, el a spus: Dolores, salvează-mă. Ce-ai spus? am întrebat. Dolores este numele mamei mele. Mamele noastre aveau același nume. Dolores, mi s-a părut că așa o coincidență avea o anumită semnificație, l-am lăsat să se care, dispari din cartier, i-am spus, dacă nu, data viitoare îți zbor creierii.

A rămas stabilit că Verli o să-mi facă serviciul pe care i l-am cerut.

25.

Am depășit un camion, șoseaua era liberă, cerul albastru, Erica a pus muzică la casetofon, am străbătut liniștiți drumul plin de serpentine.

Sfârșit de săptămână la Ubatuba, hotelul Miranda, pat dublu, cuvertură cu flori, uscător de păr în baie și toate sticluțele alea cu șampon și spume și creme, vedere spre mare, micul dejun delicios, masă de aproape trei metri cu tot felul de bunătăți, fructe, gelatine, brânzeturi, de toate.

De dimineață, plajă.

Am prânzit la restaurantul Enseada, eu am mâncat *siri*[5]. După-amiază, am fost la shopping, Erica a cumpărat două pălării, trei rochii și o păpușă care mergea de-a bușilea pentru Samanta. Am mâncat înghețată în două straturi, cu ciocolată fierbinte deasupra. Și *vaca preta*[6].

Seara, Erica a vrut să vadă cum e la barul Tropical, lumină stroboscopică, cocotieri adevărați, chelneri stilați, de fapt chelnerițe îmbrăcate ca havaienele, la intrare cumperi un colier și fiecare mărgea valorează o anumită sumă de bani, cu ele cumperi băuturile, orice vrei, eu și Erica am băut Cuba libre, Erica era într-o rochie roșie, nouă, mulată pe corp, fără mâneci, cu părul pieptănat pe spate, ești superbă, ne sărutam pe ringul de dans, luminile alea clipeau, ascultă, a spus Erica, lasă-mă cu sărutatul, vreau să dansez, nu înțelegi? După două ore eram la hotel, unul în celălalt, ce norocoasă sunt, spunea ea, ce noroc am, repetam eu. Ne-am futut până la ziuă.

26.

Duminică seara, întoarcerea de la Ubatuba.

Am apăsat pe play la robotul telefonului, erau cinci mesaje.

Máiquel, sunt Santana, dă-mi telefon, e important. Celelalte mesaje erau tot de la Santana, toate spuneau același lucru, pe un ton din ce în ce mai îngrijorător. L-am sunat, am fixat să ne întâlnim într-o jumătate de oră.

Am făcut baie, m-am bărbierit, am lăsat-o pe Erica în fața televizorului, adu o pizza când te întorci, a strigat ea când tocmai intram în lift, și Coca-Cola.

---

[5] Crustacee asemănătoare cu racii (n.tr.).

[6] În română, „vacă neagră”, un desert făcut din înghețată de diferite feluri, cu Coca-Cola (n.tr.).

Santana mă aștepta pe trotuar, imediat ce am ieșit din mașină mi-a dat vestea, Marcão a fost prins cu trei kilograme de cocaină. Să-mi bag picioarele, am spus.

Să facem rost de un avocat, am zis eu. Am făcut deja rost, a spus Santana, dar am făcut rost doar de formă, fiindcă Marcão e futut, avocatul o să fie de decor, a fost prins în flagrant, nu-i nimic de făcut. Cum adică nu-i nimic de făcut? am întrebat. Adică nu mai e nimic de făcut, deja a fost emis ordinul de arest pe baza flagrantului. Tu ești comisar, am spus eu. Sunt comisar, dar nu știu dacă tu ai auzit de o chestie numită lege. Am auzit, am auzit, am spus eu. Așa, chestia e că Marcão a fost prins într-o zonă care e sub jurisdicția altei secții de poliție, nu pot face nimic. Și comisarul de la secția aia? M-am informat deja, a spus Santana, tipul nu face parte din nicio schemă. Din nicio schemă? Asta nu se poate, trebuie să facă parte din vreo schemă. Și totuși nu face parte, asta-i realitatea, a spus Santana. Se mai întâmplă.

•

Eu și Marcão, față în față, la vorbitor.

A fost foarte ciudat, eu am urcat în mașină, am virat la colțul străzii și am dat nas în nas cu barajul de poliție, era o operațiune blitz, sunt sigur că cineva m-a turnat, foarte ciudată operațiunea aia blitz, a spus Marcão.

Era încălțat cu niște sandale havaiene scâlciate, mi-a fost milă de Marcão.

Sunt absolut sigur, cineva m-a turnat, a continuat Marcão. Cine să te fi turnat? am întrebat eu. Știu și eu, cineva care voia să mă belească. Și cine să vrea să te belească? Habar n-am, a spus Marcão, acum eram pe cai mari și nimeni pe lume nu suportă să vadă că unui tip îi merge bine în viață. Sandale havaiene, le-am privit din nou. Am dat lovitura, a spus el, am o mașină barosană, am bani, nimeni nu suportă asta, un negru plin de bani într-o mașină barosană, un negru într-un restaurant, un negru care se distrează, o grămadă de tipi nu suportă, îi îneacă ura, asta e realitatea, a spus el, sperăm ca oamenii, inclusiv prietenii noștri, să aibă o viață de rahat și, dacă nu se întâmplă așa, sperăm să-i ia naiba, omul nu suportă succesul altui om, îl urâm pe Pelé, a spus el. Eu nu-l urăsc pe Pelé, am spus eu. Nici eu, a spus Marcão, eu personal nu-l urăsc pe Pelé, tu personal nu-l urăști pe Pelé, dar sufletul nostru îl urăște pe Pelé, îl urâm pe Pelé fiindcă nu a murit alcoolic și sărac. Cum o să mă scoateți de aici? m-a întrebat el. Încă nu știu, am spus eu. Tu nu știi, iar avocatul pe care Santana mi l-a trimis aici e un debil mintal, nu face decât să repete ca un papagal că am fost prins în flagrant, nu-i nevoie să-mi repete asta din cinci în cinci minute.

Calmează-te, Marcão. Mă calmez o pulă, am fost prins făcând o treabă pentru noi, eu lucram pentru noi, nu uita asta, să nu crezi că o să stau să mucegăiesc în celula aia împuțită, n-o să stau.

•

Și gardienii de aici, am întrebat eu, nu iau șpagă?

Să nu crezi că e așa ușor, să nu crezi că nu trebuie decât să-l mituiești pe gardian, a spus Santana și a mai spus că era împotriva evadării, absolut împotrivă. O evadare ca asta ar atrage atenția presei, a autorităților, toți o să fie pe urmele lui Marcão și până la urmă o să ajungă și aici, la poarta noastră.

Eram la mine în birou, Santana fuma la fereastră, trăgea din țigară și sufla fumul afară, simt miros de rahat, am spus eu, dacă Marcão își ține pliscul, n-o să fie probleme, a răspuns Santana. Nu, am spus eu, n-ai înțeles, ai călcat probabil într-un rahat de câine. Eram sigur. Santana a rupt o foaie din ziarul de pe masă și a început să curețe mizeria de pe talpă.

A sunat telefonul, apel pe linia 3 pentru dumneavoastră, a spus Fátima, e un gringo. Santana folosea pe post de portofel o borsetă enormă, groasă, care nu-i încăpea nici în buzunar, nici în torpedou. Și-a atârnat borseta de încheietura mâinii, te sun mai târziu, a spus și a plecat.

Am răspuns la telefon.

Numele meu este Leonel Aischer, am o firmă de transport de persoane, dumneavoastră ați fost la mine la birou și v-ați oferit serviciile.

Pe fereastră l-am văzut pe Santana șchiopătând, în timp ce-și freca călcâiul de pavaj, pentru a curăța talpa pantofului. Am râs. A, da, îmi aduc aminte, mă bucur de cunoștință.

La ora patru după-amiază, Aischer era la mine în birou. Era cu totul diferit de insul arogant care mă primise cu atâta rea-voință cu o săptămână mai devreme. Am vorbit despre câini, nu-mi aduc aminte care dintre noi a deschis subiectul, doberman, dog german, fila brazilian, boxer. Mie îmi plac rottweilerii, am spus eu, mai întâi atacă și pe urmă latră. Am râs. El mi-a spus că se gândea să cumpere un scotch terrier, știi, câinii ăia negri, sunt durdulii și au arcada dentară la fel ca cea a ciobăneștilor, sunt foarte buni. De adevăratelea foarte buni sunt ciobăneștii, am spus eu, aleargă o sută de metri în șapte secunde. Pentru ei e nevoie de un dresor bun, a spus el. Da, am răspuns eu, dar nu-i suficient să-i înveți numai să atace și să caute. Un câine are nevoie de afecțiune, am spus eu. Unii oameni își bat câinii, nu sunt de acord cu asta, animalul își poate pierde caracterul. Te pricepi la câini, a spus el. Îmi plac câinii.

Aischer mi-a vorbit de problema lui, firma lui fusese jefuită de două ori, după ce îl vizitasem eu. Sunt îngrijorat, a spus el.

A rămas să-i trimit, chiar în noaptea aia, trei oameni care să-i asigure paza. Am pus totul la punct, el mi-a semnat un cec.

Când era la ușă, i-am dat pliantul nostru, pe care scria: Noi colaborăm cu Ombra, Servicii de Siguranță și Supraveghere Patrimonială, SRL. Lipiți-l pe ușa firmei, am spus eu.

La ora cinci, mă duceam să mă întâlnesc cu Erica, să mergem la shopping. Când am intrat pe strada Matias Severo, ca s-o iau pe strada de centură, am observat că era agitație în jurul casei lui Marcão. Două mașini. Vecini. Am coborât, mi-am făcut loc printre oameni. În curte, am văzut niște polițiști care tocmai dezgropau rămășițele pământești ale lui Cledir. Ei căutau droguri, a spus o femeie urâtă către altă femeie urâtă, și au găsit un cadavru.

27.

M-am trezit la ora patru dimineața, aveam impresia că am auzit voci, m-am dus în salon, am găsit-o pe Erica pe jos, cu picioarele sprijinite de perete.

Ai vorbit la telefon? am întrebat.

Nu, a spus ea. Am făcut o rugăciune de căință. Tu știi să faci o rugăciune de căință?

Nu.

Domnul Dumnezeul meu, mă căiesc din adâncul sufletului că am păcătuit, am meritat pedeapsa Ta, fiindcă Te-am mâhnit, tatăl și mântuitorul meu, iartă-mă, Doamne, nu vreau să mai păcătuiesc.

Amin, am spus eu. Partea asta o cunosc.

Am avut un vis ciudat, am visat că eram într-o discotecă și dansam, eu și Cledir.

Vrei să-ți încălzesc un pic de lapte? am întrebat. Laptele te ajută să dormi.

Dansam cu ea, ne țineam de mâini și, la un moment dat, Cledir mi-a spus: Erica, tu semeni cu Isus Cristos. Ia imaginea aia care era pe perete, la mine acasă, și uită-te cu atenție, o să vezi, gura ta seamănă perfect cu cea a lui Isus Cristos. Și culoarea ochilor. Numai Cledir vorbea, eu voiam să vorbesc, dar, de câte ori deschideam gura, ieșea ceva alb, un fel de ceață, mi-era teamă. Pe urmă, ea a vorbit din nou: noi avem un prieten comun, Isus Cristos este prietenul nostru și chiar el, Isus Cristos, m-a trimis să-ți cer ceva: predă-te la poliție.

Tu nu semeni cu Isus Cristos, am spus eu.

Ba da. Imaginea de care ea vorbea e în valiză, în camera Samantei. Vrei să vezi?

Am intrat în camera Samantei în vârful picioarelor. Erica a scos-o, imaginea lui Isus Cristos, pe jumătate verde, cu mâinile încrucișate pe piept și ochii ăia de cățel inofensiv.

Uită-te la gură. Nu seamănă cu a mea?

Nici pe departe, Erica.

O să acopăr barba, ca să vezi mai bine.

Erica a acoperit barba lui Isus Cristos.

Uită-te, e impresionant, a spus ea.

E Isus Cristos fără barbă, eu doar asta reușesc să văd. Vrei să-ți încălzesc un pic de lapte?

Și dacă se descoperă cadavrul lui Cledir?

N-o să-l descopere, am spus eu. Vrei un pic de lapte?

Vreau. Cu Nescau.

M-am dus la bucătărie, am încălzit lapte cu Nescau și m-am întors la Erica. Ea continua să se uite la imaginea lui Isus Cristos.

Dă-mi asta, i-am spus.

Am luat imaginea și am aruncat-o la gunoi și pe urmă am chemat-o pe Erica. Ne-am culcat îmbrățișați.

Trebuie să-ți spun ceva, a zis Erica. I-am spus lui Marlênio că noi am omorât-o pe Cledir.

•

Am intrat în biserică și m-am așezat pe una dintre ultimele bănci. Ceasul meu arăta ora opt. Nu era nimeni acolo. Am încercat să-mi amintesc rugăciunea de căință. N-am reușit.

Un băiat a intrat în biserică, cu o mătură în mână. Era Marlênio, abia după câtva timp l-am recunoscut. Biserica este închisă, mi-a spus îndată ce m-a văzut. I-am spus că Erica nu se simțea bine, ea mi-a cerut să vin să te iau.

Am urcat în mașina mea, el m-a întrebat dacă deja vorbisem cu poliția. Nu, am spus eu. Când o să vă predați?

Am luat-o pe șoseaua de centură, ăsta nu e drumul spre casa voastră, a spus el. Erica e acasă la o mătușă a mea, am răspuns. Câteva minute după aceea, pe cămașa lui au apărut două pete de sudoare. Când am luat-o pe o stradă noroioasă, a început să transpire și mai tare și mi-am dat seama că tremura.

Am coborât din mașină și, timp de câteva minute, am privit un desiș de pădure din fața noastră. Am simțit miros de ploaie. Eu știu că voi, preoții, nu puteți să povestiți ce vi se spune în confesional. Eu nu sunt preot, a spus Marlênio, eu sunt un pastor, un pastor, un pastor. Erica mi-a promis că o să vă predați. I-am dat două zile ca să facă asta.

I-am dat două zile ca să facă asta, fraza m-a nedumerit. Pastor. I-am tras un pumn care l-a nimerit drept în gură, a căzut și, când s-a ridicat, cu buzele însângerate, pumn, a spus că, dacă mărturiseam la poliție, pumn, dacă ne căiam pentru greșelile noastre, pumn, și păcatele noastre, vom fi mântuiți și vom scăpa, pumn, de flăcările iadului. L-am nimerit iar în față, dar, chiar și căzut la pământ, a început să vomite versete din Biblie, că Dumnezeu nu vrea să ne supună mâniei sale, nu l-am mai lăsat pe Marlênio să completeze fraza, m-am urcat pe el, Dumnezeu e răbdător, a spus el, atunci în mine s-a dezlănțuit o furtună și fulgerele mele i-au rupt oasele lui Marlênio, tunetele și trăsnetele făceau sângele să țâșnească, până când toți mușchii corpului meu mi-au cerut să mă opresc.

Pe mine Dumnezeu deja m-a iertat, Marlênio. Și dacă Dumnezeu o să creadă că am mai rămas dator cu ceva, eu mă întorc și te omor.

Am urcat în mașină și am plecat.

•

Când am ajuns la birou, Santana mă aștepta, negrul ăla idiot o să ne bage și pe noi în belea, a spus el, tu știai că au găsit un cadavru în curtea lui Marcão? Am aflat, am spus eu.

Poate ar fi fost o idee bună să-i povestesc totul lui Santana, dar eu mă simțeam obosit, brațele mă dureau, picioarele mă dureau și, pe deasupra, cu câteva minute înainte, o văzusem pe mama lui Ezequiel traversând strada chiar în fața firmei noastre și asta mi-a amintit de jurământul pe care nu-l respectasem, jurasem să-i trimit bani în fiecare lună, nu trimisesem niciodată niciun ban, nici măcar nu-mi mai amintisem de promisiunea pe care o făcusem la mormântul lui Ezequiel. Ea a traversat strada, liniștită, o femeie bună, corectă, nici nu m-a văzut și nici nu știe cine sunt, mi-a venit să o salut, ce mai face durerea dumneavoastră? Ai sânge pe cămașă, mi-a spus Santana. Pe unde ai fost? Am călcat un câine, am răspuns.

Un cadavru era tot ce ne lipsea, a spus Santana, e o femeie, mi-a spus un prieten al meu de la IML. Comisarul care se ocupă de caz e foc și pară, a chemat un specialist foarte competent și hotărât, o să identifice cadavrul, tu știi cine e femeia aia? Nu, am spus eu. A fost o treabă de-a noastră? De unde să știu? am răspuns. O să-l vizitez pe Marcão azi, am zis. Ba nu, n-o să faci o asemenea tâmpenie, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, o să găsesc o soluție, a spus Santana.

După ce Santana a plecat, am rămas și mai agitat. Competent și hotărât. Am sunat-o pe Erica, totul e în regulă, am spus. Ea mi-a promis că n-o să facă nicio prostie, eu i-am promis că n-o să fac nicio prostie, ne-am făcut planuri să mergem la cinema în seara aia, și după aia o să ne cherchelim, am spus eu.

Eram foarte neliniștit, de două ori avusesem impresia că văd chipul lui Ezequiel în mulțime, mai întâi am crezut că e din cauză că eram nedormit, dar pe urmă, după ce o văzusem pe mama lui la poarta firmei, m-am gândit că ceva, habar n-aveam ce, o forță invizibilă, putea fi împotriva mea, eu credeam în asta, în invizibil, în iad, obișnuiam să bat în lemn de trei ori, nu treceam pe sub scări, nu râdeam în hohote vinerea, nu foloseam numărul 13, nu vărsăm sare pe masă, nu făceam nimic din toate astea.

Am ieșit să dau o raită cu mașina, m-am urcat în mașină, mergeam fără vreo țintă precisă și spuneam cu voce tare: viața mea e în regulă, problemele apar și dispar, pentru că așa e viața, viața nu e misterioasă și eu sunt capabil să merg înainte. Am ajuns la barul lui Gonzaga, nu mai fusesem acolo de mult. Am cerut o votcă cu lămâie, stăteam și priveam oamenii, mă uitam atent la chipurile lor, nu l-am mai văzut pe Ezequiel și ăsta mi s-a părut un semn bun. Un tip s-a așezat la masa mea, sunt farmacist, a spus, am fost jefuit de optsprezece ori, o dată am fost chiar împușcat în inimă, a spus el, acum colaborez cu Ombra, nu mai am probleme, pot să las farmacia deschisă și noaptea, nimeni nu mai îndrăznește să-mi mai facă niciun rău. După farmacist, cineva a trecut prin fața barului, a claxonat și mi-a spus: treci într-o zi pe la mine, am spus, da, sigur, dar nici nu știam cine era. Pe urmă, o doamnă m-a luat de mână și mi-a spus că e fericită să mă cunoască, pe mine mă cheamă Anne, sunt suedeză, am întrebat cum e Suedia și ea mi-a spus nu-mi aduc aminte, când am plecat de acolo eram mică. O altă femeie mi-a spus că mama ei murise, îi plăcea atât de mult de tine. Condoleanțele mele, i-am spus. Cineva m-a întrebat ce credeam despre o nouă măsură economică a guvernului, dar eu nu aveam nicio părere, mi se pare bună, am spus. Vezi cât ești de apreciat? a spus Gonzaga, așezându-se la masa mea. Dacă s-ar face alegeri pentru postul de Secretar pentru Siguranța Publică, toată lumea ar vota cu tine. Dar e o problemă, a spus el, interzicerea circulației, ai decretat interzicerea circulației aici, în cartier, după zece seara nimeni nu mai are voie să iasă din casă, asta nu e bine, școlile trebuie să le dea drumul elevilor mai devreme, multă lume e nemulțumită, renunță la măsura asta, deja nu mai e nevoie de ea, violența a scăzut. Foarte bine, am spus eu, pune un anunț aici: încetarea interdicției de a circula. Altceva, a spus el, parcul, lasă copiii să joace fotbal în parc. Eu nu-mi aminteam să le fi interzis asta. Știi, stricau terenul și le-ai interzis să mai intre în parc. Ciudat, nu-mi aminteam de-asta. Foarte bine, am spus eu, pot să meargă în parc. Ești un tip nemaipomenit, a spus Gonzaga, ai o inimă de aur. Am plecat de acolo simțindu-mă mai bine, votca îmi dădea mereu senzația asta de pace. Inimă de aur. Am plecat și m-am oprit la magazinul lui nea Humberto. Competent și hotărât. El m-a îmbrățișat cu multă căldură, te-ai îngrășat, mi-a spus.

Veniți să-mi vedeți mașina. Lui i-a plăcut foarte mult, îți merge foarte bine, a spus. Vă invit să mâncăm de prânz, am spus eu. L-am dus pe nea Humberto la restaurantul cel mai scump din împrejurimi, comandați creveți, am spus eu, creveții erau felul cel mai scump, puteți comanda. Am cerut și vin portughez, e scump, dar o să cerem, am spus eu, aduceți două sticle, i-am spus chelnerului. Am mâncat și am băut și pe urmă am cerut desert și cafea și lichior. Ce mai face doamna Maria? am întrebat eu. El mi-a spus că viața lui era în continuare un iad. Și-a descheiat primii nasturi de la cămașă și mi-a arătat o rană enormă pe piept, a aruncat cu apă fierbinte pe mine.

Eu pot să vă rezolv problema asta, am spus eu.

Poți vorbi cu ea?

Eu pot s-o omor pe soția dumneavoastră, am spus eu. Din prietenie.

Ochii lui nea Humberto au sclipit. Am crezut că-i plăcuse ideea. Porc ticălos, a spus el, deci e adevărat tot ce se spune despre tine, ucigaș de bandiți, ucigaș de copii abandonați, ucigaș, ucigaș, ucigaș, trăsni-te-ar să te trăsnească, porc ticălos.

Nea Humberto țipa, toată lumea din restaurant a început să se uite la noi, calmați-vă, am spus. Ia-ți labele astea de maimuță de pe mine, a strigat el. Și a plecat.

Privirile. Râdeau. Toți. M-am dus la closet, m-am așezat pe W.C. Și mă uitam la pantofii mei. De mult timp nu mai plânsesem. Am plâns și pe urmă am plecat.

Când m-am întors la birou, pe seară, am găsit un mesaj de la Santana, să-l sun urgent. S-a rezolvat cu Marcão, a spus el. Unde-i? am întrebat eu. În iad, a răspuns el.

Te tot învârți prin cameră, te așezi, te ridici, te uiți pe fereastră, deschizi televizorul, închizi televizorul, și eu mă simt la fel, îmi spun, mâine mă duc la piscină și fac plajă și asta o să fie plăcut, mă duc la piscină, soarele e minunat, dar nu e plăcut, cred că te simți exact ca mine, a spus Erica. Nu reușesc să mă întind pe sofaua asta de satin, e mereu ceva aici, înăuntru, aici, în piept, ceva viu și ruginit, eu simt că și tu te simți așa, noi doi ne pregătim fericirea, un viitor mișto, dar, când viitorul sosește, nu se simțim bine în el. L-au omorât pe Marcão, am spus eu. Erica s-a albit la față, cine l-a omorât pe Marcão? Santana a pus pe cineva să-l omoare în închisoare.

Erica:

Și tu nu i-ai dat un pumn în față lui Santana? Nu i-ai spus că-i un ticălos? Nu i-ai spus că e o canalie împuțită?

Santana, cu câteva minute înainte, la telefon:

Un trădător nenorocit, Marcão e un trădător. Iar tu, tu cine ești? Tu ești un lider al comunității. Tu ai o carieră în față. Spune, ce ai fi vrut să fac? Hai, spune.

Spune, Máiquel, i-ai spus lui Santana că e o canalie împuțită? Atunci e adevărat ce se spune despre tine, ucigaș, ucigaș, ucigaș, trăsni-te-ar să te trăsnească, în restaurant, toți râdeau de mine, Marlênio, dacă am fi mărturisit la poliție, pumn, dacă ne-am căi pentru greșelile noastre, pumn, și pentru păcate, pumn, am fi mântuiți și ne-am elibera, pumn, de flăcările iadului, bine, bine, bine, a spus Erica, iritată, împingându-mă de lângă ea, nu trebuie să-mi explici, a spus ea, eu nu vreau decât să știu cum l-ați omorât pe prietenul meu Marcão. Voi, a spus ea.

Eu:

Marcão dormea, un tip din celulă a sărit pe el, așa a fost.

Ne-am dus la priveghi, corpul lui Marcão într-un sicriu ieftin; în bucătărie, fasolea fierbea în oala sub presiune, puțini prieteni, familia, vecinii, toți m-au îmbrățișat și au plâns și mi-au cerut ajutor și au cerut să fie răzbunat.

Ne-am întors acasă, Erica, cu picioarele pe bordul mașinii, toate omorurile astea, a spus și nu a mai terminat fraza.

Ne-am culcat, fără să ne fie somn. În noaptea aia am înțeles că Erica se gândea să mă părăsească. Am făcut-o să-mi promită că n-o să mă părăsească. Am făcut-o pe Erica să-mi promită că n-o să mai vorbească niciodată cu Marlênio.

Erica a luat un almanah de pe noptieră, l-a frunzărit fără interes, poeți ruși. Uraganul, focul, marea năvălește furioasă, doar asta am citit, am închis ochii. Asta e o prevestire rea.

28.

Clubul Recreativ din Santo Amaro are plăcerea de a vă invita la festivitatea Cetățeanul Anului, în cadrul căreia Excelența Voastră va fi omagiat pentru serviciile prestate comunității.

•

L-am sunat pe doctorul Carvalho și i-am spus noutatea, ce bine, a spus el, mă bucur, vorbim mai târziu, am un pacient pe scaun.

Felicitări, a spus Gonzaga.

Felicitări, a spus portarul blocului meu.

Felicitări, a spus Fátima, secretara mea.

Asta ne pică foarte bine, a spus Santana, zilele astea vorbeam cu prietenul ăla al nostru, jurnalistul, și el mi-a spus: ar trebui să-l lansați pe Máiquel în campania pentru alegerile de consilieri municipali.

Consilier municipal, cetățeanul anului, cuvintele astea îmi fierbeau în sânge, în vene, în inimă, ajunseseră să doară, durere de fericire, din tot ce mi se întâmplase până atunci în viață, nimic nu mă entuziasmase mai mult ca acele trei rânduri, eram un supraviețuitor, un învingător, mi-am recăpătat încrederea, am încetat să mă mai gândesc la prostii și m-am întors liniștit la lucru.

Totul sub control, un singur lucru mă îngrijora. Erica.

Am făcut baie și, când mă bărbieream, Erica a intrat sub duș, se purta foarte ciudat, nu mi-a spus bună dimineața, nu m-a sărutat, de obicei îmi aducea o ceșcuță de cafea caldă, lasă-mă pe mine să te bărbieresc, așa îmi spunea, pe urmă lua ziarul și citea horoscopul nostru, în ziua aia nu a făcut nimic din toate astea, s-a băgat sub duș, te simți bine? am întrebat, ea nici măcar nu mi-a răspuns. Pantaloni albi, cămașă albă, pantofi albi, m-am îmbrăcat și m-am dus să-i arăt, Erica îți plac pantofii ăștia albi? Niciun răspuns.

Mi-am băut cafeaua și am ieșit. Era o zi minunată. Mi-am scos mașina din garaj, am dat un ocol pe străzile din apropiere și am oprit la colț, la câțiva metri de blocul meu. Am dat drumul la radio, deja a vândut cinci milioane de copii numai în Statele Unite, a spus prezentatorul, vom asculta acum piesa a treia de pe LP, am schimbat postul, nativii din Balanță, aveți grijă cu alimentația.

Nu după multă vreme a apărut Erica. Un top minuscul, cu buricul la vedere, fustă albastră, înfoiată. A urcat într-un taxi, eu m-am luat după ea. Taxiul a oprit la o tarabă cu flori, Erica a cumpărat margarete. Următoarea oprire, tarabă cu fructe, mere, pere și kaki, mie îmi place la nebunie fructul kaki. După aceea, după cum mi-am imaginat, Erica a coborât din taxi la spitalul unde era internat Marlênio.

Flori și fructe kaki, Erica umbla pe coridoare, uitându-se la numărul camerelor, am ajuns-o din urmă, am luat-o de braț, dă-mi drumul, a spus ea, fructele au căzut pe jos. Am dus-o la mașină, ea plângea, de ce a trebuit să-i rupi brațul lui Marlênio, m-a întrebat. Erica, ascultă-mă, o să-ți spun cine e Marlênio, Marlênio e un Jones, unul dintre acei Jones care apar la televizor, care provoacă sinucideri colective, eu am citit despre asta, Jones ăștia sunt din ce în ce mai puternici, își maltratează fidelii, am auzit că un Jones de-ăsta a obligat-o pe o biată femeie să aibă relații sexuale cu o maimuță, tipii ăștia sunt niște descreierați, uite aici, citește articolul ăsta de ziar pe care ți l-am

adus, Ungaria, Armenia, Biafra și Vietnam, Jones ăștia sunt peste tot și nu vor altceva decât să se umple de bani, tu nu înțelegi asta? Erica nu se oprea din plâns. Mi-e frică, a spus ea, nu mă mai simt în siguranță, mă trezesc și imediat mă gândesc la o hecatombă, mă gândesc că pământul o să se cutremure, mă uit la cer, văd albastrul cerului și mi-e dor de timpurile în care priveam cerul albastru cu tatăl meu, eram o ființă demnă, acum mă simt imundă și amândoi suntem băgați în murdăria asta, a spus ea.

Am dus-o pe Erica în camera noastră, acum o să te încui aici toată ziua, ca să ai timp să te gândești la tot ce ți-am spus, m-ai trădat, mi-ai promis că n-o să mai vorbești cu Marlênio. Erica s-a năpustit pe mine, n-am să stau încuiată nici moartă, crezi că eu sunt ca idioții ăia care fac tot ce vrei tu? Am împins-o pe Erica, ea a căzut, îi curgea sânge din nas. O zi bună. Am ieșit și am încuiat ușa. Erica avea nevoie de o lecție.

•

Justițiari omoară cinci persoane în São Paulo, scria în titlu. Eram la firma unui client și citeam un ziar pe care tocmai mi-l dăduse, minorul R.S.P. a reușit să scape prefăcându-se mort și se află la spital, în afara oricărui pericol, scria în reportaj. Pizda mă-sii, am spus eu, cum a reușit să scape nenorocitul ăsta?

Asta voiam și eu să te întreb, mi-a spus clientul meu, eu nu vreau să am probleme.

Am plecat, abia așteptam să pun mâna pe Enoque. Incompetentul ăla, o să-i arăt eu lui.

•

Am plecat în două mașini, Enoque era cu mine, eu nu vorbeam cu el, pur și simplu îl ignoram, ca și cum aș fi fost singur în mașină. Cum o să facem? a întrebat el. Spune-i că o să invadăm secția de urgență, am spus eu. Nu mai era nimeni altcineva în mașină, dar mă amuzam vorbind așa, ca și cum o a treia persoană i-ar fi transmis ordinele mele lui Enoque. Termină cu chestia asta, a spus el, de unde să știu că tipul nu murise, era pe jos, cu șase găuri în corp. Întreabă-l cât e ceasul, am spus eu. Enoque a așteptat un timp, ca și cum ar fi așteptat ca interlocutorul să transmită întrebarea, și pe urmă a răspuns: unsprezece. Spune-i că la ora asta eu ar fi trebuit să-mi beau whisky-ul și că mă irită că sunt pe drum ca să corectez un rahat făcut de el, am spus eu.

Am parcat, imediat după aceea Hermógenes, un nou angajat al firmei noastre, a semnalizat și a parcat și el în spatele meu. Cu el era Welton, o gorilă de doi metri, la care eu apelam doar pentru servicii speciale.

Am coborât.

O să facem așa, am spus eu: Enoque intră, ținându-l de braț pe Hermógenes, care se face că-i e rău. O să spunem că suferă de inimă.

Oare n-ar fi mai bine să intrăm prin spate? a întrebat Enoque.

Spune-i că eu hotărăsc, i-am spus lui Hermógenes, Hermógenes nu a înțeles de ce nu vorbeam direct cu Enoque, dar mi-a ascultat ordinul: el hotărăște.

Am continuat: eu și Welton facem restul.

Enoque și Hermógenes s-au dus la ghișeul de urgențe, noi am rămas la distanță. L-am văzut pe omul de la ghișeu părăsind încăperea, urmat de oamenii noștri. Când au ajuns la ușa secției de urgențe, ne-am pus căști de motocicliști ca să ne acoperim fețele și i-am obligat pe omul de la ghișeu și pe gardian să ne urmeze până la salonul bolnavilor. O să colaborez, a spus gardianul, nu-i nevoie să țineți arma spre mine.

Când am intrat în birou, băiatul a început să țipe. Două lovituri de baston în piept și două focuri l-au amuțit.

M-am întors acasă și am dormit în camera de oaspeți. Erica mi-a spus că vrea să doarmă singură.

29.

Eu niciodată nu am înțeles de ce în Brazilia există prejudecăți împotriva hainei de costum cu trei nasturi, a spus croitorul. Ușa de la bar era deschisă, băuturi străine, fistic. Vrei să bei ceva? am întrebat. Nu, a răspuns el, doar o cafeluță. Am sunat la bucătărie, aduceți o cafea aici, pentru croitorul meu. Vedeți că aveți ace în haină, mai bine nu vă mai mișcați mult, a spus el. Multe oglinzi în salonul apartamentului meu, puteam vedea haina din toate pozițiile, din față, din profil și din spate. Prima probă e foarte importantă, a spus croitorul, acum se definește esențialul, linia, sufletul unei haine. Eu în fața oglinzii, cu mâinile în buzunare, am încheiat nasturii. Nu, a spus croitorul, al treilea nasture al unei haine de costum nu se încheie niciodată, numai cei doi de sus. Sigur, am spus eu, voiam numai să văd cum arată așa. Avem prejudecăți, a spus croitorul, vara trecută, europenii erau înnebuniți după cămășile cu pătrățele, erau la modă, dar la brazilieni nu a prins. Mișto, m-am gândit eu, privindu-mă în oglindă. Alt exemplu, a spus el, pantofii în două culori, au avut mare succes în Europa și în Statele Unite, dar aici e rar să vezi pe cineva că poartă așa ceva. Eu purtam pantofi negri asemănători cu pantofii de golf. Umerii, vedeți? a întrebat croitorul. Erau perfecți. Nu au ieșit bine, a spus el, o să trebuiască să-i micșorez, dumneavoastră sunteți scund,

sunteți slăbuț, nu puteți purta un dulap pe umeri. Scund, slăbuț, asta nu mi-a plăcut. Aveți o talie fină, am vrut să spun. Aveți o siluetă foarte elegantă.

Servitoarea a intrat cu o tavă cu o ceașcă de cafea, e un domn jos care vrea să vorbească cu dumneavoastră, a spus ea.

Bună ziua, mă numesc Max, sunt inspector de poliție, a spus individul, îndată ce i-am deschis ușa.

Cadavrul, începuseră să descopere tot felul de lucruri, Cledir, au făcut legături, Marcão, nu pot dovedi nimic, m-am gândit eu, eram îmbrăcat într-un costum prince-of-Wales, intrați, vă rog. Aș dori să vă pun câteva întrebări despre soția dumneavoastră, a spus el. Sigur, am spus eu, bănuiesc că nu vă deranjează dacă croitorul meu își continuă treaba, nu? Clubul Recreativ din Santo Amaro mă va omagia, am spus eu, o ceremonie plicticoasă, dar va trebui să merg în costum. Recunoașteți brățara asta? Nu, am spus eu, manșeta, am spus, și croitorul a început să se ocupe de manșeta de la pantaloni. Inspectorul: a fost găsită în curtea casei lui Marcos Soares, aproape de locul unde am găsit corpul unei femei, acum câteva zile. Manșeta e prea lungă, am spus eu, ce faci cu ea? Nu o mai pot scurta, manșetele trebuie să acopere partea din față a piciorului.

Au găsit o brățară aproape de cadavru, și ce dacă? Ce cadavru? Cine poate dovedi că brățara aparține cadavrului? Ei suspectează că acel cadavru e al lui Cledir. Suspectează că brățara ar fi a lui Cledir. Suspectează că eu am omorât-o pe Cledir, și ce dacă? Suspiciuni, ipoteze, chestiile astea nu valorează nimic și, de aceea, conversația noastră a fost foarte calmă, el întreba și eu răspundeam, sigur pe mine, nu am văzut, nu știu, nu am fost, păcat, îmi pare foarte rău. Chiar foarte rău.

El deja se pregătea să plece, urma să plece tot așa cum venise, fără certitudini, croitorul terminase și el treaba, se pregătea să coboare, coborâm amândoi cu liftul, au spus ei, dar, chiar în acel moment, și-a făcut apariția Erica, venea de la piscină. Max a rămas tulburat de ea, avea bikini roșii, părul legat cu un batic colorat, un lănțișor de aur la glezna dreaptă, el a rămas înțepenit în mijlocul salonului, căutând un pretext ca să întârzie, o să vă las numărul meu de telefon, a spus Max, aveți o bucată de hârtie? Eu m-am temut, am încercat să o îndepărtez pe Erica de acolo. Erica, condu-l pe croitor până la ușă, am spus. Nu-i nevoie, a spus poponarul de croitor, mă descurc singur, la revedere. Și am rămas noi trei în salon, Erica a întins mâna, bucuroasă de cunoștință, a spus ea, și eu sunt bucuros de cunoștință, a răspuns el, Max. Poftim hârtia, am spus eu.

Nu știu dacă Erica nu știa că el era polițist, poate că știa, Erica era ca un sac de piele gata-gata să plesnească, ce-i cu brățara asta a lui Cledir aici? a întrebat ea.

•

Erica așezată pe patul nostru, în bikini.

Ascultă, Máiquel, să-ți spun ceva: președintele Mozambicului suferea de o boală groaznică, a fost la toți medicii importanți din lume, în Franța, în Germania, specialiștii spuneau mereu același lucru, nu știm de ce suferiți, președintele era pe zi ce trecea mai slăbit, se simțea din ce în ce mai rău, până când a primit o casetă cu imnurile din biserica lui Marlênio, președintele a început să asculte imnurile, asculta și voma crapi, crapi vii, iepuri vii, șerpi vii, și s-a vindecat, boala lui era ura, ura e ca un cancer, ca leucemia, omoară, mănâncă omul pe dinăuntru, asta vreau să-ți spun. Mă fut în el de președinte din Africa, am spus eu, tu ești cea care strică totul, Erica, ai un apartament frumos, ai mașină, ai o piscină albastră, ai planuri, ai flori, ai dolari, ai dragostea mea, dar nimic nu-ți mai e de ajuns, te pui pe plâns fiindcă are brațul rupt Marlênio, care e un idiot, un Jones de căcat, care-ți umple capul cu prostii, ai văzut, inspectorul ăla a plecat de aici crezând că brățara aia era a lui Cledir, ei au câștigat un punct, eu am pierdut un punct, acum o să-mi scormonească viața, o să mă terorizeze, și pentru asta tu ești vinovată, tu asculți ce-ți spune imbecilul ăla și distrugi tot, strici tot. Tu ești cel care strică tot, a spus ea, tu ai aprins un foc în mine, așa a fost la început, nimeni altcineva nu mai exista pentru mine și acum uite ce faci, te-ai schimbat, nu-ți dai seama ce fac din tine oamenii ăia ai tăi, ce face din tine apartamentul ăsta, ce face din tine costumul ăsta, te-ai schimbat, înainte îți plăcea să ieși la plimbare cu mine, îți plăcea să te distrezi, să râzi, acum, acum e un rahat, nu te mai așezi, nu te mai întorci cu spatele, nu mai dormi și, când dormi, ceva din tine rămâne treaz, lătrând, ai un dobermann în tine, cioburi de sticlă în sânge, gratii, ziduri, sârmă ghimpată, toate astea nu te lasă să dormi, toate astea te omoară, te mănâncă pe dinăuntru, tu crezi că eu nu știu ce faci, primești bani ca să omori oameni și nici nu-ți mai pasă de asta, voi omorâți niște amărâți și pe urmă mergeți la Gonzaga să beți bere, omorâți oameni, pe urmă așteptați felicitări, oamenii sunt înmormântați și încep să putrezească sub pământ, lasă în urmă durere și vouă nici nu vă pasă, voi omorâți, omorâți fără motiv, omorâți pentru bani. Taci din gură, Erica, am țipat. Nu tac, nu-mi comanzi tu mie ce să fac, a spus ea, a deschis șifonierul și a început să scoată haine, eu plec, a spus ea, am obosit, eu te iubesc, dar te iubesc viu, nu o mumie, cum a spus un poet, tu habar n-ai ce-i poezia, tu nu știi decât să te duci să omori tot felul de nefericiți. Tricouri, bluze, topuri, pantaloni scurți, pe toate le arunca vraiște și le îndesa în valiză, asta m-a umplut de tristețe, m-am așezat în genunchi la picioarele Ericăi, nu-mi face asta, dragostea mea, nu mă părăsi. Erica nu spunea nimic, îndesa hainele în valiză, foarte hotărâtă. M-am ridicat, m-am dus la baie, m-

am spălat pe față. M-am întors în cameră, am pus mâna pe armă, scoate-ți lucrurile din valiza asta, am spus. Erica s-a albit la față. Din apartamentul ăsta nu ieși vie, am spus eu. Și dacă ieși, vin după tine, te găsesc și-n gaură de șarpe și te omor. M-am uitat spre fereastră și am tras.

30.

Am urcat pe scenă. Inima mea părea o bombă cu ceas. Aplauze. Aș vrea să spun, aplauze, aș vrea să spun că sunt foarte emoționat, aplauze, primirea titlului de Cetățean al Anului este o onoare foarte mare, am spus eu, aplauze, aș vrea să mulțumesc prefectului, bun cetățean, domnului secretar al Siguranței, bun cetățean, aplauze, tuturor polițiștilor din această regiune, aplauze, o femeie într-o rochie roșie s-a ridicat și a început să mă aplaude în picioare, aplauze, și toți s-au ridicat, aplaudând furtunos, a trebuit să-mi întrerup discursul, femeia în roșu a traversat sala, aplauze, s-a apropiat de scenă, vreau să vă ofer un cadou, aplauze, și a deschis geanta, a scos o armă, aplauze, pac, pac, pac, trei focuri în piept.

M-am trezit îngrozit. În acele zile care precedau acordarea premiului Cetățeanul Anului eu nu reușeam să dorm. Aveam des coșmaruri, un avion care cade și eu sunt în el, eu călcat de un tractor, cineva care mă înjunghie pe la spate, un om minuscul care-mi găurește ochii cu o lance enormă. Îmi venea să bat la ușa camerei Samantei, unde dormea Erica de când ne certaserăm, și să strig „ajutor!”, dar Erica nici nu mă mai privea în față, refuza să mai vorbească cu mine.

Eu aveam presentimentul că ceva rău urma să se întâmple. Am hotărât să consult un tată de sfânt[7]. El m-a pus să-mi tatuez o stea cu șapte colțuri pe măciucă, o să doară, a spus el, o să leșini de durere, dar e necesar să-ți pecetluiești corpul.

Am făcut tatuajul. Am folosit cerneală japoneză, cea mai bună din lume, și ace americane, cele mai bune din lume.

În fiecare noapte, înainte să mă culc, mă dezbrăcam, rămâneam gol în fața oglinzii și-mi admiram tatuajul. Câteodată chiar îmi provocam erecție, doar ca să văd steaua sub forma sa cea mai puternică, cu cele șapte colțuri, fiecare indicând câte o cale a universului. O dată am văzut-o sclipind în mijlocul nopții. Eram beat și obosit, dar sunt sigur: a sclipit. Și, când a sclipit, eu m-am rugat: stea cu șapte colțuri, du-mă înapoi în inima Ericăi.

---

[7] Sacerdot în cultele afro-braziliene Umbanda, Candomblé, Quimbanda. Termenul „sfânt” nu are înțelesul din religiile creștine, ci acela de „spirit” (n.tr.).

31.

Gabriela a apărut în ușa care dădea spre coridor și mi-a făcut semn. M-am prefăcut că nu observ.

O să-ți spun ce vrem noi, a spus doctorul Carvalho, vrem o politică de folosire a gazului paralizant, a boxurilor, a pumnalelor, asta vrem. Suntem ca francezii din secolul al XVI-lea: vrem să vedem spectacolul. Francezii adorau să vadă execuțiile. Atât de mult le plăceau că, odată, un călău, neavând niciun condamnat pe care să-l spânzure, a ars un sac cu pisici vii, doar ca să nu-i dezamăgească pe spectatori. Asta e mai mult sau puțin ceea ce se petrece acum.

Gabriela a apărut din nou în ușă, și-a mângâiat sânii, a scos limba, fata aia nu era întreagă la minte, altfel nu se explica, o tâmpită, dacă o vedea taică-său, o încurcam.

Așezați în fața mea, doi consilieri municipali. Santana organizase întâlnirea aia, o conversație informală, a spus el, să vedem ce părere au ei dacă lansăm candidatura ta pentru consiliul municipal.

Primul consilier, bând cafea: Zilele astea am văzut la televizor o femeie care a participat la un linșaj și ea spunea așa: habar n-am ce s-a întâmplat, eram pe stradă, am auzit țipete, am pus mâna pe un par și, până să-mi dau seama ce se întâmpla, deja îi scosesem ochii băiatului. Să nu credeți că se căia. Avea fața cuiva care dormise bine.

Al doilea consilier: Când omorâm un ticălos, ni se iartă orice.

Santana: Dați-mi, vă rog, zahărul.

Al doilea consilier: Ar trebui să faci ca mine, Santana. Renunță la zahăr. Acum că nu folosesc decât îndulcitor, mi-a scăzut destul de mult burta. Dar așa e cum zici, Carvalho, și eu îți mai spun ceva, rahatul ăsta n-o să se schimbe. Legea noastră penală e o glumă.

Carvalho: E bună pentru Elveția.

Al doilea consilier: O glumă. Nu reușim să aplicăm pedepse suficient de mari.

Santana: Și, când credem că le putem aplica, trebuie să înghițim toate interpretările alea ale legii, care o fac foarte flexibilă. Asta nu poate decât să ne lase un gust amar.

S-a auzit telefonul sunând. E pentru dumneavoastră, a spus servitoarea. M-am dus să vorbesc în biroul doctorului Carvalho, era Gabriela, de pe celălalt telefon, vino în camera mea, vreau să-ți spun ceva. Am închis, m-am întors în salon. Deci? a întrebat unul dintre consilieri, ai hotărât să-ți sufleci mânecile?

Ei voiau ca eu să spun ceva. Eu nu aveam de făcut nicio propunere, nu aveam pregătit niciun discurs. Dar știam cum merg lucrurile, simțeam o enormă nevoie să mă fac util pentru oamenii aceia. Ei voiau ca eu să intru în joc și era ușor pentru mine, fiindcă deja învățasem să joc jocul ăla. Jocul e așa: ei latră și tu o iei la fugă. Tu o iei la fugă, iar ei te așteaptă să te întorci, în timp ce te latră și beau whisky. Intră în pădure, spun ei, și tu te afunzi în pădure, ei rămân în mașină, așteptând și vorbind despre un hotel din Miami. Tu stai în întuneric, calci prin noroi, înoţi în noroi și, dacă te întorci fără nimic, ei te bat. Tu o iei la picior, fugi, ei te urmăresc și te întreabă dacă vrei ceva, orice. Tu accepți. Tu accepți și ei te trimit să le aduci ce le place lor. În timpul ăsta, se înconjoară cu gratii. Tu în pădure, și ei puțind a after-shave cu miros de lavandă. Gratii. Tu în pădure, tu în întuneric, ei la lumină, la aer. Tu găsești ce vor ei și, încă o dată, faci ce vor ei. Și te întorci, le aduci carnea însângerată, ei mănâncă, lor le place. Lor le place și te mângâie pe cap. Și-ți dau un cubuleț de zahăr. Nu, nu-ți dau zahăr, cailor le place zahărul și tu nu ești cal. Tu ești un cățel. Tu ești un cățel ticălos și nu-ți dai seama că ești un cățel ticălos, fiindcă și asta face parte din joc, să nu-ți dai seama de nimic. Și, pe urmă, vine partea a doua a jocului, care e așa: tu încasezi un glonț în cur, lor nu le pasă, ete, na, un glonț în cur face parte din joc, spun ei. Încasezi un glonț în piept, ei spun, ce să faci, așa e jocul.

Partea asta a jocului, cu glonțul în piept, eu nu o trăisem încă, eu nu știam decât să latru și să împart carne însângerată. Mi-am îndeplinit rolul cu corectitudine. Lor le-a plăcut. Și, ceea ce e și mai important, și mie mi-a plăcut. Eram mulțumit de mine. Eram ce eram și eram dispus să merg înainte.

Trebuie să faci o vizită la Consiliul Municipal, au spus și eu am fost de acord.

Am urcat în mașină, Gabriela era pe locul din spate, beată moartă. Vreau să te sărut pe gură, a spus ea. Îmi venea să-i ard un pumn în moacă, ieși, am spus. Zăpadă, crack, iarbă, orice, a spus ea. Afară, Gabriela.

Când am ajuns acasă, servitoarea mi-a dat raportul despre Erica: s-a trezit la ora zece, s-a jucat cu Samanta în piscină, a vorbit la telefon cu manichiurista, a văzut un film la televizor, a dormit, s-a dus până la colț să cumpere o revistă de benzi desenate. Cine a fost cu ea până la colț? Eu, a spus servitoarea.

M-am gândit să mă împac cu Erica. Ziua primirii premiului era aproape, poate o convingeam să meargă cu mine. Mi-am făcut curaj și m-am dus la ea. Erica era în t-shirt și chiloți, dormea lângă Samanta. Lângă pat era o carte. Înăuntru, o foaie de hârtie împăturită. Am desfăcut-o. Scrisul Ericăi. Erau multe cercuri desenate, cercurile erau unite prin săgeți, ea mereu făcea

desenul ăsta. Alături scria: a te naște și a muri, a te fute și a muri, a înșela și a muri, a fugi și a muri, a munci și a muri, a crea și a muri, a țipa și a muri, a planta și a muri, a încerca și a muri, a îmbătrâni și a muri, a te vindeca și a muri, a învăța și a muri, a învinge și a muri, a pierde și a muri, a iubi și a muri.

Am renunțat să mă mai împac cu ea. Erica era într-o stare de tot rahatul.

32.

Eu și Enoque în biroul meu.

Tipii au dreptate, a spus Enoque. Șapte casetofoane furate numai pe strada Comércio, sunt furioși și au dreptate, dăm impresia că stăm cu brațele încrucișate, așa se gândesc, noi am plătit, spun ei, noi am plătit ca să avem liniște, dar nu avem. Și au furat și televizorul proprietarului brutăriei.

Îmi trecuse furia pe el, dar continuam câteodată să vorbesc cu Enoque prin intermediul unui interlocutor invizibil, numai ca să-l irit.

Întreabă-l cine face toate astea, am spus.

Rahații ăia care lucrează cu Duque, a răspuns el. Duque e ca lumea, el respectă înțelegerea cu noi. Duque să știi că e un traficant bestial de mișto, e un tip care are caracter. O persoană fină. Nu intră pe teritoriul nostru. Problema sunt rahații ăia, ei fură casetofoane, ceasuri, lanțuri de aur și se duc la Duque să le schimbe pe zăpadă și pe crack. Duque habar n-are că ei fură pe teritoriul nostru, fiindcă rahații ăștia se duc la el și spun că au furat din altă parte. Acum chestia e că Duque trebuie să-și controleze oamenii. E răspunderea lui, ce naiba. A făcut o înțelegere și înțelegerea e înțelegere.

Întreabă-l dacă Duque a fost deja informat despre ce se întâmplă.

Nu, a spus Enoque.

Spune-i că i s-a dezlegat șiretul de la tenis.

Enoque și-a legat șiretul.

Spune-i că poate să plece, am spus eu. Am pus mâna pe telefon și am format numărul lui Duque. Enoque se pregătea să iasă, dar s-a oprit în ușă, cu un aer serios, respectuos, s-a uitat la mine și a zis: spune-i că am zis pa.

•

Aici avioanele zboară atât de jos, a spus Duque, că poți chiar să citești ce scrie pe fuzelaj.

Eram în baraca lui Duque, în favela Vietnam. El a așteptat să mai treacă un avion și pe urmă a continuat: zgomotul ăsta îți intră în creier și ți-l zgâlțâie și, chiar după ce trece, creierul continuă să ți se zgâlțâie și să

trepideze. Eu sunt obișnuit, dar sunt unii care vin aici pentru prima oară și rămân imediat buimăciți.

Duque a întins două linii enorme, asta nu are acid boric, a spus el, nici praf de marmură, poți să tragi.

Am tras. Ce minunat! Zăpada, când e bună, are același efect ca ochelarii pentru un miop. Corectează bine lumea.

Nu știu dacă îți amintești, a spus Duque, de un Boeing al unei companii israeliene, care a distrus două blocuri din Olanda. Ultimul cuvânt al pilotului care a rămas înregistrat de cutia neagră a fost: cad. Ce părere ai? Eu trăiesc aici, cu avioanele astea care îmi ciufulesc părul, îmi aduc aminte de povestea asta în fiecare zi, în fiecare blestemată de zi îmi amintesc de povestea asta, cad, cad, nu ți se pare că e un rahat? Visez cutia aia neagră, îți dai seama? Ți-ai imaginat vreodată ce chestie îngrozitoare, te prăbușești și știi că te prăbușești? Ți-ai închipuit vreodată ce disperare? A mai fost un avion, unul din China, care s-a prăbușit în munți. Motoarele au luat foc imediat după decolare. Pilotul a văzut munții ăia apropiindu-se, îți dai seama? Tipul a văzut moartea apropiindu-se cu nouă sute de kilometri pe oră, incredibil. O chestie teribilă, nu? Eu nu merg cu avionul nici mort. Nu că mi-ar fi frică de zbor, nu. Mi-e frică să nu cad. Să nu cad în mare și să fiu mâncat de rechini. Dacă mi-ar garanta că avionul ar cădea pe pământ, mai treacă-meargă, aș accepta să zbor. Dar problema e că, aici, în Brazilia, sunt multe râuri, multă apă, ocean. Asta e problema mea, fiecare are câte o problemă care îl împiedică în viață. Eu o să fiu mereu un traficant de zece kile, ăsta e plafonul meu, zece kile, un traficant de anvergură medie, pentru că eu nu urc într-un avion nici dacă aș câștiga o coroană de aur. Am avut deja ocazia să lucrez pentru tipul ăla care a fost prins cu un tir de cocaină, îl știi? Mda, dar ar fi trebuit să merg cu avionul. Ar fi trebuit să merg în Bolivia cu avionul, închipuie-ți, să cazi într-un râu din pădure, hm? În râurile din pădure sunt pești piranha, ai văzut cum devorează peștii piranha un bou? N-am acceptat. Prefer să rămân cu afacerea mea de zece kile, e foarte bine, ți-a plăcut zăpada asta?

O namilă de negru a intrat, aducând un băiat slăbănog, prost îmbrăcat, cel mult cincisprezece ani. Televizorul e deja în mașină, a spus namila.

Hai să mergem, a spus Duque.

Ne-am urcat toți în mașina lui Duque, pe bancheta din spate erau băiatul, televizorul și namila. Pe drum, Duque a continuat să vorbească despre accidente de aviație. Eroare umană, se spune, eroare tehnică, nu mă interesează, hârburile astea cad mereu peste oameni.

Am ajuns la brutărie, am coborât, băiatul era foarte speriat. Ăsta e, da, a spus proprietarul îndată ce a văzut televizorul. El vrea să ceară scuze, a spus

Duque. Scuze, a spus băiatul. Și mai ce? a întrebat Duque. Nu o să mai fac asta, a spus el. Foarte bine, acum totul e în regulă, am spus eu.

Când ne pregăteam să intrăm în mașină, brutarul ne-a chemat, pot să vă cer ceva? Sigur, a spus Duque. Voiam să-i dau o scatoalcă peste fața idiotului care mi-a furat televizorul. Băiatul deja urcase în mașină. Băiete, vino aici. Poți să-i dai. Brutarul a scuipat în palmă și i-a tras o labă zdravănă puștiului, paf, băiatul s-a ținut bine pe picioare. Am plecat. În mașină, Duque și-a dat seama că băiatului îi venea să plângă. Dacă plângi, a spus Duque, dacă plângi, jur că te fut în cur. Jur.

33.

Erica refuzase să vină cu mine la festivitatea Cetățeanul Anului, deși îi făcusem cadou o rochie lungă, aurie. Poți întreba un polițist, a spus ea, orice polițist dintre cei care dresează câini, spune-i, eu am un cățel care e un idiot, nu latră, nu mușcă, ce să fac? Bun, o să-ți spună să bagi cățelul ăsta inutil într-o haită și imediat o să ai un leu. Da, într-o haită, haita e rahatul ăla care se lărgește și crește din ce în ce mai mult, și se apucă să spargă geamuri, să-și cotonogească adversarii, să spargă vitrine, să jefuiască, să violeze. Asta s-a întâmplat cu tine, a spus ea, și pentru asta o să câștigi o medalie. Cei care ți-o dau sunt mândri de tine, pentru că ei te-au învățat asta, ura, noroiul, și ție îți plac ura asta și noroiul ăsta, porcăria asta toată, ție-ți place, îți place așa cum îi place unui cățeluș speriat haita, noroiul ăsta și știi de ce? Nu fiindcă ai fi un leu, nu de asta. Ci pentru că în ură te simți egalul celor care o să fie prezenți la bal și cărora le-a mers bine în viață reparând lucruri stricate, vânzând, închiriind, plantând, construind, cumpărând, furând, administrând, mințind și angajându-te pe tine, și de asta o să-ți dea o medalie.

I-am dat o palmă Ericăi. Bun, nu mai lipsea decât asta, ai făcut singurul lucru care ne mai lipsea, a spus ea, eu am lăsat-o în mijlocul salonului, i-am întors spatele și am plecat la festivitate.

Ușa de la mașină mi-a fost deschisă de un valet, am ieșit, costum prince-of-Wales, pantofii mei italienești pe pavaj, spre intrarea la Clubul Recreativ, toc, toc, toc, un cerșetor întins pe stradă, pantofii mei, el nu a văzut decât pantofii mei, un amărât ca el nu îndrăznea să-și ridice capul, pantofii mei italienești noi-nouți, strălucitori, chipul de pe asfalt, toc, toc, toc, milionar, a spus el, cerșetorul. Luați-l pe omul ăsta de aici, a strigat portarul. Milionar, cerșetorul avea dreptate, totul începea într-adevăr de la pantofi, acela era lucrul, mai mult decât oricare altul, care mă făcea să mă simt milionar.

Vino aici, Máiquel, a spus Santana, permite-mi să ți-l prezint pe domnul judecător. Pe avocat. Pe medic. Pe consilierul municipal. Pe funcționarul public. Pe medicul pediatru. Pe comerciant. Pe Virginia. Ochi albaștri și picioare divine. Frumoasă femeie, Virginia asta. Profesoară de educație fizică, douăzeci și patru de ani.

Pe scenă, formația Mac Rainbow. Sunt senzaționali, a spus Virginia, nu cântă decât muzică din anii ’60. Virginia s-a așezat la masa mea și a dansat cu mine și mi-a spus că nu are un prieten și că eram un bărbat bine.

Apoi a urmat dineul și a fost un dineu minunat, la lumina lumânărilor. Eu trăiam fiecare detaliu, margherita cu gheață, șervetele de pe masă, simpatia chelnerului, povestirile Virginiei, Erica habar nu avea, trăiam fiecare detaliu, eram acolo, aparțineam locului acela și de aceea, nu din alt motiv, simțeam că meritam acea medalie. Pentru că aș fi putut fi afară, în ploaie. Un pic mai multă gheață, am cerut. Dar eu eram acolo, înăuntru. Antreuri calde, am ales. Aș fi putut fi jos, în frig. Iar eu eram acolo sus. În vârf. On the rocks, i-am spus chelnerului. Am băut toată seara și am observat o chestie interesantă: eu râdeam ca toți ceilalți tipi, râdeam la momentul potrivit, învățasem și asta, să râd cu un pahar de whisky în mână.

Și, în sfârșit, momentul înmânării medaliei. A fost o perioadă în care credeam că un carnet de cecuri și femeile stăteau la temelia fericirii. Am urcat pe scenă. Banii ajută, femeile îmbunătățesc lucrurile, dar faima e cea care reinventează viața unui om, asta m-au învățat toți cei prezenți în seara aceea. M-au aplaudat. M-au îmbrățișat. M-au fotografiat. Mi-au cerut să țin un discurs. Eu am spus că mi-ar plăcea să candidez la funcția de consilier municipal. Asta le-a plăcut enorm. Medalia, ce frumos lucru e o medalie.

Ai fost excelent, a spus Santana, când m-am întors la masă.

La sfârșitul petrecerii, am condus-o pe Virginia acasă. Am parcat mașina și am mai rămas să conversăm în fața porții casei ei. Câinele nu se oprea din lătrat, pleacă, a spus ea, îl cheamă Kiko, dar nimeni din casă nu-l place, toată lumea îi spune mereu pleacă, Kiko, și, închipuie-ți, el acum crede că-l cheamă Pleacăkiko, nu ascultă decât dacă-i spui Pleacăkiko. Pleacăkiko, am spus eu și el a venit și mi-a lins mâna. Locuiești cu familia ta? a întrebat ea. I-am spus că locuiesc cu sora mea, Erica. I-am spus că nu eram căsătorit, că nu aveam nicio prietenă, nimic. Și, la un moment dat, eram atât de aproape, credeam că o să ne sărutăm, dar ea s-a îndepărtat și mi-a spus că trebuie să plece. Femeie cinstită. I-am cerut numărul de telefon, i-am spus că o s-o sun a doua zi.

Am ajuns acasă și m-am dus în camera mea în vârful picioarelor. Pe pat era un plic. L-am deschis. Scrisoare de la Erica. Nu vreau să te mai văd niciodată, idiotule. Nici când o zbura porcul.

Marlênio a găsit un loc pentru mine, departe de aici, un loc sigur, n-are rost să mă cauți fiindcă n-o să mă găsești.

Am luat-o pe Samanta, pentru că ea e fiica mea și pentru că ție nu-ți pasă deloc de ea.

Am luat douăzeci de mii de dolari din seif, îmi pare rău, dar a trebuit să fac asta. Ai rămas fără servitoare, ea a venit cu mine. Numărul de la agenție e 322-4432, doamna Márcia, îți găsește ea alta.

La nicio revedere,

Erica

PS: Altceva, idiotule, eu niciodată nu m-am culcat și niciodată nu o să mă culc cu Marlênio. Eu încă te iubesc, dar jur, o să-mi găsesc un iubit foarte mișto. Chiar o să-mi găsesc. Și o să fiu o fată fericită, o să vezi tu. Iar pe tine sper să te ia toți dracii, asta îți doresc. Viața ta să devină un rahat, un infern și să nu reușești niciodată să mă uiți și să nu ai parte decât de iubite proaste, că asta meriți, imbecilule.

•

Am dat fuga în camera Samantei, paturile erau făcute. Picioarele îmi înghețaseră, sângele îmi fierbea în cap. Am dat fuga la casa lui Marlênio. Nimeni. Am dat fuga la biserica lui Marlênio. Nimic. M-am întors acasă, l-am sunat pe Santana, plângând, târfa aia mi-a sechestrat fiica, am spus eu. Calmează-te, băiete, nu înțeleg nimic. Explică-mi ce se întâmplă, a spus el.

34.

Nu deschide ochii, așteaptă să-ți spun eu. Am rămas cu ochii închiși, simțeam parfumul dulce care venea dinspre Erica, ea se mișca repede prin salon, avea probabil pantofi cu toc înalt, a umblat la combină, muzică lentă, americană, de-aia pe care o tot dau la radio, poți să-i deschizi, a spus ea. Am deschis ochii. Ei? îți place? Erica era într-o rochie aurie, lungă, părul desfăcut, inele, multe inele. Prea multe, am spus eu. Hai să dansăm. Am dansat. Telefonul a început să sune. Du-te și răspunde, a spus ea. Lasă-l să sune, am spus eu. Răspunde, poate fi ceva important, a insistat Erica.

M-am trezit, suna telefonul, eu eram pe covorul din salon, lângă mine, o sticlă de whisky. Alo?

Cine e Marlênio Silvano? a întrebat Santana, de la celălalt capăt al firului. Întrebarea m-a trezit și a trezit și lucrul ăla pe care, cu mult alcool, reușisem să-l adorm cu câteva ore mai înainte, durerea, a revenit totul, tot rahatul, doare mult să fii abandonat, îți vine să ieși și s-o iei la fugă încotro vezi cu

ochii, până la capătul lumii, fără să te oprești din alergat, să alergi până îți crapă inima. Marlênio e un pastor, am spus eu. Știu că e un pastor, dar de unde a apărut individul ăsta? Ce legătură are cu tine? Niciuna. Niciuna pe naiba, nu se poate, tipul te-a băgat într-un mare rahat, ești într-un mare rahat, a spus Santana. Tocmai m-a sunat Zé Pedro, inspector la secția șaisprezece. Eu îi cerusem să vorbească cu tipii de la Antisechestrare, i-am explicat cazul tău, i-am zis că Erica a dispărut cu fiica ta, el mi-a cerut un răgaz și pe urmă m-a sunat și mi-a spus că ești futut, mi-a vorbit despre Marlênio ăsta, ăsta a fost ieri la poliție și te-a înfundat numărul unu, a spus că ce-au găsit ei în curtea lui Marcão e cadavrul soției tale, Cledir, alo, Máiquel, mă auzi? Da, am spus eu. Marlênio a spus că tu ai omorât-o pe Cledir, ai strangulat-o, alo, Máiquel? Alo, am răspuns eu. Acum dobitocii ăia de experți care au bătut pasul pe loc o grămadă de timp fără să ajungă la nicio concluzie spun în cor că acel corp e chiar al lui Cledir și că depoziția lui Marlênio confirmă totul, alo, Máiquel, ai auzit ce-am spus? Am auzit, am spus eu. I-ai tras o chelfăneală lui Marlênio? Da, am spus eu. El a depus și o plângere împotriva ta, pentru agresiune fizică, a continuat Santana. Și te-a mai acuzat de ceva grav: că tu o ameninți cu moartea pe Erica. Toate astea put prea tare, s-a cerut deja un ordin de arest pe numele tău, alo, Máiquel, ai auzit? Vino aici imediat, auzi ce-ți spun?

Am închis telefonul. Teama e un lucru ciudat. Îți ia aerul, te face să te simți ca o cârpă și, fără să-ți dai seama, tot ce e bun în viața ta începe să se golească de sens. Cel puțin, așa s-a întâmplat cu mine.

Gabriela a deschis ușa, era turbată să facă rost de cocaină, cel puțin așa scria pe fruntea ei, ar fi trebuit să merg să mă întâlnesc întâi cu Santana, măcar nu ar mai fi trebuit să o văd la față pe Gabriela, dar simțeam nevoia să vorbesc cu doctorul Carvalho. Să-i cer ajutor. El o să mă ajute, știam. Tatăl tău e aici? am întrebat.

Máiquel, a spus ea, prostănacul de taică-meu vrea să mă interneze, știai că vrea să mă interneze? Nu, am spus eu. Numai pentru că profesoara mea de matematică, care e o gâscă, numai pentru că ea i-a spus că nu mai reușesc să fac împărțiri cu două cifre, hiena aia crede că asta e important, împărțirea cu două cifre, o urăsc pe femeia aia, e o târfă, știi, târfele astea vor mereu să fută viața cuiva, s-a dus și a vorbit cu taică-meu și i-a spus că am început să uit să scriu, și acum, din cauza asta, taică-meu o să mă trimită la o clinică. Ție nu ți se pare că e foarte trist să stai într-o cinică de dezintoxicare? Oare au televizor la clinica de dezintoxicare? Cred că nu, așa-i? Cred că n-au nici telefon în rahatul ăla de loc. N-au decât asistente medicale isterice, asta mi-a povestit o prietenă. Prietena mea, săraca, a stat acolo cinci luni, dădea la lopată, tăia buruieni cu sapa, făcea mâncare, terapie, Doamne ferește, numai

când mă gândesc că o să mă pună să gătesc și-mi vine să-mi tai venele. Și terapie? Chestia aia jalnică, vrei să vorbești despre asta? te întreabă, cu vocea aia de atotștiutori. Vrei să vorbești despre mama ta? Discutăm despre asta un pic? Ah, băga-mi-aș picioarele, psihologele astea te omoară de plictiseală. Cinci luni, îți dai seama? Să stau să discut relația mea cu asta, cu aia, cred că o să mă omor. Oricum, clinica nu folosește la nimic, te duc acolo, faci o pauză, pe urmă ieși și te apuci iar să tragi pe nas, cu mine poți fi sigur că așa o să fie, fiindcă eu n-o să renunț la zăpadă. N-ai putea să mă ajuți, n-ai putea să mă ascunzi la tine acasă până se răzgândește tata? Nu pot, am spus eu. Nu poți măcar să-mi faci rost de un pic de zăpadă? Nu am, am răspuns. Dacă vinzi zăpadă în locurile alea, în clinici, câștigi bani gârlă, a spus ea. Pot să fac asta pentru tine, tu pui la punct schema și eu vând, ne umplem de biștari. Eu vreau să vorbesc cu tatăl tău, Gabriela, scuză-mă. Chiar n-ai niciun pic de zăpadă pentru mine? O liniuță măcar, știi, sunt destul de tristă, înțelegi că sunt tristă?

Mă durea în cur de Gabriela, chiar speram ca doctorul Carvalho să o interneze cât de curând pe drogata aia. Am dat-o la o parte și am intrat. Idiotule, a spus ea, șobolan scârbos. Du-te-n mă-ta, m-am gândit. Sunt o grămadă de șobolani scârboși pe lume.

L-am găsit pe doctorul Carvalho în birou, citind ziarul. Ghicește, a spus el, zi o cifră, cât crezi că a crescut PIB-ul național? Eu habar nu aveam despre ce vorbea. Nu știu, am zis. Ghicește, hai, spune o cifră oarecare. Nu am riscat, eu nu riscam niciodată, în nicio situație, asta a fost mereu tehnica mea de bază. Când ai o îndoială, spunea un prieten al meu, mă rog, nu știu dacă era chiar prieten, când ai o îndoială, spunea el, nu risca. Cinci virgulă șaizeci și șapte, a spus doctorul Carvalho. Iar sectorul asigurărilor, știi cât a crescut sectorul asigurărilor? Nu, am spus eu. Șaizeci și trei la sută, a spus el. Crezi că e posibil așa ceva?

În ziar scria că asta se întâmplase, dar doctorul Carvalho credea că e imposibil, era foarte iritat, dădea din mâini, înjura țara, guvernul, jurnalistul, poliția, iar eu simțeam că explodez de tensiune. Domnule doctor, am spus eu. El nu a auzit, nici nu știu de ce mai citesc rahatul ăsta de ziar în fiecare zi, a spus, realmente nu știu, nu fac decât să mă enervez, la asta sunt bune ziarele, să ne întărâte ura, dacă simți o ură așa, mai potolită, mai anemică, e destul să-ți arunci ochii pe ziar și simți că-ți crește ura, ăsta-i adevărul.

Pauză. Se uita la mine. Am tușit. Ce-i cu tine aici? a întrebat. Am avut impresia că abia în momentul ăla a înțeles că persoana care a intrat în birou și căreia i-a pus o grămadă de întrebări cretine eram eu.

Păi, am spus eu și doar asta am apucat să spun, fiindcă Gabriela a deschis ușa de la birou, a intrat, clătinându-se, a căzut peste măsuța pe care era telefonul, salut, tată, a spus ea. Mi-a fost milă de ea.

Tată, i-ai spus că o să mă internezi?

Mi-a fost milă și de doctorul Carvalho, paralizat.

O să fiu internată, a spus Gabriela, uitându-se la mine. Sunt cocainomană. Fumez și crack, beau bere, vin, whisky, parfum, îmi bag pe venă, fumez iarbă, hașiș, orice. Tatăl meu o să mă interneze. E o clinică în afara orașului, o clinică foarte bună. O să mă vindec, o să mă apuc din nou de învățat, o să-mi găsesc un logodnic, o să studiez psihologia și o să mă mărit și o să am trei copii care n-o să tragă zăpadă pe nas. Clinica o să mă ajute, nu-i așa, tată? Inclusiv să-mi găsesc un logodnic.

Tăcere. M-am gândit să plec, dar atmosfera era atât de încărcată, că orice mișcare ar fi făcut să se prăbușească ceva foarte important, poate chiar tavanul, asta era impresia mea.

Tată, să știi că individul ăsta care stă în fața ta, rahatul ăsta, care acum are pantaloni cu pense și lanț de aur, stârpitura asta indecentă care se îmbogățește omorând copii abandonați, el îmi vinde droguri. El m-a făcut să devin dependentă. La început îmi dădea zăpadă cadou. Pe urmă a început să-mi ceară bani. El nu mă lasă să renunț, chiar azi a venit și a încercat să-mi vândă cinci grame. Asta e, individul ăsta e o jigodie. Ar trebui să iei arma aia a ta din sertar și să-i tragi trei gloanțe în cap.

Gabriela a ieșit din birou, eu și doctorul Carvalho am rămas cu tot ce a spus ea între noi, un cartof fierbinte.

Eu nu vând cocaină, am spus eu. El se uita la mine, cu mâinile în șold. Jur, nu vând. Doctorul Carvalho s-a ridicat. Mie nu-mi plac chestiile astea, drogurile, am spus. Doctorul Carvalho s-a așezat și eu am mai repetat de trei ori că nu vindeam cocaină. El s-a ridicat. S-a dus până la ușă. S-a întors. A ridicat receptorul telefonului. L-a pus la loc. Și, deodată, pe neașteptate, a pus mâna pe o greutate de pe teancul de rețete și a aruncat-o spre mine. M-a nimerit în gură, mi-ați spart dintele, am spus, domnule doctor, mi-ați spart dintele.

N-am vrut, a răspuns el, și asta m-a mirat și mai mult, răspunsul lui, n-am vrut. Scuză-mă, a spus el, dar deja mie-mi venea să-i smulg toți dinții din gură. N-ai auzit nimic, a spus el. Fiica mea, a spus, nu o să fie internată. Familia mea, a spus el, familia mea, și nu a mai spus nimic, a izbucnit în plâns. Atunci am înțeles. Problema nu era dacă eu îi vândusem cocaină fiicei lui. Problema nu era că fiica lui era cocainomană. Problema era că fiica lui îmi spusese că urma să fie internată, asta nu putea suporta, să știe și alții. Să tragi cocaină pe nas nu-i nimic. Să te fuți în cur, nu-i nimic. Să-ți furi

asociatul, să omori copii nu-i nimic. Problema este, tipii ăștia așa gândesc, problema este când se sparg țevile. Apa murdară care curge. Ce o să creadă vecinii? Tipilor ăstora le pasă mereu de vecini. Își cumpără o mașină nouă ca să-și umilească vecinul. Călătoresc în Europa ca să-și umilească vecinul. Mi-a trebuit ceva timp până mi-am dat seama de asta. M-am așezat lângă el, domnule doctor, o să fie bine pentru fiica dumneavoastră, clinica, o să vedeți și, pe urmă, nu trebuie să știe nimeni de asta, spuneți că a plecat în Miami, la Disneyland, fetelor le place mult la Disneyland, inventați asta, cum o să poată ști cineva că e la clinică? El s-a ridicat, ieși afară, a spus, jigodie jegoasă. Am ieșit din birou cu batista la gură, ca să opresc sângele care curgea, doctorul Carvalho, în urma mea, șchiopătând și aruncându-mi tot felul de insulte, jigodie jegoasă, ticălos și altele de felul ăsta.

•

Ar fi trebuit să mă duc să mă întâlnesc cu Santana, el mă aștepta, dar eu m-am tot învârtit cu mașina încolo și-ncoace, dintele spart, gingia sângera. M-am oprit la un bar, am cerut gheață, sângele s-a mai oprit.

M-am dus în centru. Pe urmă, în Lapa. Șoseaua Pinheiros. Am colindat toată după-amiaza, ceva nu-mi ieșea din cap: rahatul ăsta. Care acum are pantaloni cu pense.

Cu o noapte înainte eu primisem medalia pentru servicii aduse comunității, nu era încă nici ora trei după-amiază și ei deja se răzgândiseră. Ce fel de oameni erau ăia? Ce voiau, la urma urmelor?

Am trecut pe la Enoque, ne-am dus să bem.

Beția pe care am tras-o a fost singurul lucru bun din ziua aia blestemată. Încet-încet, am început să mă simt mai bine și să uit că Erica mă părăsise. Și că Marlênio mă dăduse pe mâna poliției. Și că mi se spusese că sunt o jigodie jegoasă. După ce am mai băut puțin, am început să le zic eu lor că sunt niște rahați. Ei, cei din bar, pe care eu nici măcar nu-i cunoșteam, în afară de Enoque, s-au distrat cu mine, au râs mult. Am râs și eu.

Pe urmă, după ce băusem cât cuprinde, m-am băgat în mașină și am început iar să dau ture.

Cel mai rău lucru din seara aia încă nu se întâmplase.

•

Când eram mic, în sufrageria mamei lui Robinson era un bibelou, un elefant cu un tigru în spate. Mie elefantul mi se părea inutil, un munte de grăsime care nu folosea la nimic. Dar tigrul, foamea lui, furia erau impresionante, admiram foamea aia. Priveam animalele alea ore în șir și era ca și cum m-aș fi aflat într-un ring de box, așteptând boxerii care nu intră niciodată, niciodată nu luptă, niciodată nu câștigă și niciodată nu pierd. Într-o zi, am aruncat bibeloul pe jos, nu mai suportam să aștept. Bibeloul s-a

spart, dar mătușa mea a reușit să-l lipească. Elefantul, fiindcă era mai mare, a rămas cu cele mai mari urme. Tigrul a rămas intact, victorios. Elefantul lipit părea un elefant bolnav. Destin.

În noaptea aia, în timp ce mă tot învârteam pe străzi întunecoase, mi-am amintit de bibelou, nu după ce fusese spart, ci înainte. Mi-am amintit de elefant, m-am enervat îngrozitor că mi-era milă de elefantul ăla. Tigrul, el era important. În portbagaj, un pistol de 7,65 și o armă de calibrul 12. Elefantul, o pulă.

Tigrul dă târcoale, pândește turma. Inutilii, ăștia sunt cei mai răi. Inutilii nu au nicio importanță pentru noi. O să se transforme în masa aia putredă, turma. Cresc, încep să pută, ne sufocă. La semafor, l-am văzut, elefantul pe un skateboard. Materie adipoasă. O chestie nocivă pentru societate. Am tras. Elefantul a căzut. Am luat un carton din torpedou și am scris cu sângele lui: trăiască viitorul!

•

Câteva sute de metri mai sus, am agățat o curvă. O chema Helô. Helô, am spus eu, hai la tine acasă. Helô a fost mișto și a făcut tot ce i-am cerut.

35.

Aveam mult whisky în sânge și sânge pe cămașă. Tocmai mă trezisem, era trei după-amiaza. M-am ridicat în fund pe pat, capul îmi plesnea de durere, unde eram? Miros de spermă pe cearșaf. O grămadă de fotografii lipite pe perete. Helô, am recunoscut-o pe Helô, în haine de baiană[8]. Eram acasă la Helô, ce bine. Helô, am strigat.

De dincolo venea un zgomot de oală sub presiune, o voce de copil. Am închis ochii, am încercat să adorm din nou, n-am reușit. Foarte cald. Helô, am strigat din nou.

Helô a intrat în cameră cu un ziar în mână. Ce bine că te-ai trezit. Ia uită-te aici, tipul ăsta nu ești tu? a întrebat ea.

Titlul cu litere de-o șchioapă era Trăiască viitorul! Fotografia băiatului pe care îl omorâsem, el pe un skateboard. Tenișii albaștri, cămașă Hang Ten. Era cu genunchii îndoiți, brațele într-o poziție de parcă ar fi ținut o chitară. Elev de liceu, iubitul Izabelei, cincisprezece ani, bun fiu, bun nepot, bun prieten, bun vecin, bun elev.

---

[8] Locuitoare din Bahia. Vestimentația baiană tradițională a femeilor este compusă dintr-o fustă încrețită pe mijloc, șorț alb de dantelă, turban și multe accesorii (colane, brățări) (n.tr.).

Textul spunea că băiatul murise asasinat în noaptea anterioară, când se întorcea acasă. Tatăl, pediatru. Mama, patroană de butic. Fiu unic. Asasinat în mod brutal, șase gloanțe. Biletul, teribilul, oribilul bilet indignase pe toată lumea. Secretarul pentru Siguranța Publică promitea că avea să se facă dreptate. Asasinul lăsase o pistă prețioasă: biletul fusese scris pe un carton publicitar al firmei Ombra. Numele meu, adresa, telefonul. Dumnezeule, cum de am făcut una ca asta? În josul paginii, fotografia mea, ucigașul. Cineva reținuse numărul de înmatriculare al mașinii mele. Istoricul meu: și-a omorât soția, și-a îngropat soția etc., etc. Căutat de poliție. Poliția a început să investigheze și alte crime.

E adevărat tot ce scrie acolo? a întrebat Helô. Sigur că nu, am răspuns eu. Pot să fac o baie?

Baia era în afara casei, a trebuit să salut o grămadă de femei până să ajung acolo, două bătrâne, mulți puști, o creșă întreagă, familia mea, a spus Helô. Mamei i-a plăcut foarte mult cadoul pe care i l-ai dat ieri. Eu nu-mi aminteam să fi dat nimic nimănui, detestam asta, să nu-mi amintesc ce-am făcut.

Am făcut o baie. De ce, Erica, de ce nu m-ai luat cu tine? Tată pediatru. Cum puteam să știu? Cum să fi știut că băiatul era un elev bun? Noaptea, alergând pe skateboard, părea un hoț de pantofi Reebok. Cum să fi știut? A fost o greșeală. Recunosc că am greșit. Am omorât din greșeală. Acum, spune-mi, oamenii fac mereu câte o boacănă. Toți greșesc, câteodată. Medicii greșesc, greșesc doze, amputează picioare sănătoase, perforează intestine, provoacă hemoragii. Și mai sunt și altele, șoferi de autobuz care adorm la volan, procurori, judecători, erori judiciare. Cum aș fi putut să știu?

Tu n-ai față de asasin, a spus Helô, eu știu cum arată un asasin, e destul să mă uit la fața lui și știu dacă un tip e asasin. După ochi recunoști un asasin, știai? Asasinii au ochi de păsărică, a spus ea. Helô, pot să-ți cer o favoare?

Curvele adoră să facă favoruri. Helô a închiriat pentru mine o mașină. Am așteptat la colțul străzii. Ea a coborât din mașină, eu ador să conduc, nu vrei să conduc eu pentru tine? Nu, am spus eu. I-am dat niște bani, să-ți ții gura, am spus. Mai treci pe aici, a spus ea înainte să plec.

Spre seară am ajuns la casa de la țară a lui Santana. Am forțat ușa din spate și am intrat. L-am sunat pe Santana la secția de poliție. Ticălosul dracului, a spus el, unde naiba ai dispărut?

36.

Ai omorât pe cine nu trebuia, a spus Santana, și știi ce înseamnă asta? înseamnă că ți-ai tras un glonț în propriul cap.

Când a murit Robinson, când mi-au povestit că murise Robinson, mi-a trecut prin cap o chestie trăsnită, eu știam că era mort, dar m-am gândit că, dacă cineva ar fi putut face ceva, el ar fi putut trăi, am fi putut repara moartea.

Un glonț în cap, OK, putem repara asta. A fost o greșeală, recunosc, am spus eu. Recunosc, ce idioțenie mai e și asta, recunosc, a țipat Santana, ce-i cu tâmpenia asta, recunosc? A fost o sinucidere, a spus Santana, dacă vrei să recunoști ceva, recunoaște că te-ai sinucis.

N-am mai vrut să aud nimic altceva, am închis telefonul. Nu i-am spus lui Santana unde eram. El nu mergea niciodată la casa de la țară, fiindcă nevestei lui îi plăcea să meargă numai la mare, nu-mi place la țară, spunea ea. Am hotărât să mai stau acolo un timp. Ori stăteam acolo, ori riscam să fiu arestat. Să mă întorc și să fiu arestat, nici mort. Niciodată nu m-am gândit că mi s-ar putea întâmpla asta, să fiu arestat. Ne așteptăm la orice, la ce-i mai rău, ne pregătim pentru orice ar fi, dar niciodată pentru a fi arestați. Cancer. Să mori într-un schimb de focuri, asta da, acceptăm un schimb de focuri, să fim arestați, nu. Ciroză, să fii călcat de-o mașină, accepți. Să fii înjunghiat pe la spate, o răzbunare, un bandit care ne ia prin surprindere, foarte bine, asta putem înfrunta, să fim arestați, nu. Chiar nu. Lucrurile o să se clarifice, mă gândeam. La pușcărie, însă, nu mergeam.

Nu eram foarte departe de a înțelege că există un acolo și un aici și că nu poți să traversezi dintr-o parte în cealaltă. Niciodată. Ți se poate întâmpla să crezi că ai traversat, ei te fac să crezi asta, intră și închide ușa, spun ei, tu intri, crezi că ești acolo, închizi ușa, crezi că ai trecut dintr-o parte în cealaltă, dar nu, nu este o schimbare adevărată, ești acolo numai fiindcă ei au nevoie de cineva care să le spele cada de marmură. Pur și simplu așa stau lucrurile.

În orice caz, eu încă nu înțelesesem asta, eram foarte confuz, mă simțeam încă acolo, de partea lor, deși ceva mă împingea aici, ei mă împingeau, dar eu trebuia să rezist, să mă împing încolo, cu forța, să mă împac cu ei, asta voiam, să mă întorc la mine acasă, acolo, lângă ei, dar ei mă împingeau încoace.

Simțeam un fel de ură fiindcă mă urau, mă împingeau, dar nu era o ură adevărată, eu mă prefăceam că uram, eu continuam să admir toate lucrurile alea, toată lumea aia, eu voiam să fiu acolo, să particip, eu le cucerisem

inima, eu le alinam ulcerul, după cum a spus odată doctorul Carvalho, acum, a spus el, acum că tu fermentezi, noi dormim mai bine. Eu puteam să mă întorc la asta, să fermentez.

Ieșeam numai dimineața devreme, ca să cumpăr ziare, și ziarele mă făceau să mă simt din ce în ce mai disperat. Eram prezent în fiecare ediție, fotografia mea era în ziar, mereu aceeași fotografie, cea a Cetățeanului Anului, eu intrând în Clubul Recreativ.

Toți aveau ceva de spus despre mine. Ucigaș. Justițiar. Firmă de asasinate, ei, ziariștii adorau să spună asta, firmă de asasinate. Amnesty International, Comisia pentru Justiție și Pace[9], mereu aceiași tipi spunând aceleași lucruri. Produsul autoritarismului, spuneau. Al impunității. Al abuzului de putere. M-a înfuriat numai președintele Clubului Recreativ, niciodată nu ne-am fi putut închipui că el ar putea face asemenea lucruri, a spus el, premierea, a spus, premierea unui astfel de individ a fost o eroare. Tâmpitul. Tâmpitul ăsta m-a înfuriat. De ce să spună că a fost o eroare? Nu putea măcar să tacă dracului din gură, tâmpitul?

Și profesorica? Virginia, eu mă gândeam la ea. Ei îi plăcuse de mine. Rămăsese impresionată de mine, medalia. Rămăsese să-i telefonez. Putea fi o chestie bună. M-am hotărât s-o sun. Ea n-a avut niciun pic de jenă, spune că nu sunt acasă, și a vorbit foarte aproape de receptor, am auzit-o. Nu este acasă, a spus servitoarea. Una mai puțin. Încet-încet, toți mă abandonau.

Zilele treceau, eu așteptând ca situația să se îmbunătățească, dar lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Au început să vorbească de Santana. Că eu aveam prieteni polițiști, scria un titlu. Declarația a fost dată de un inspector. A spus că eu jucam fotbal cu un grup de polițiști în fiecare săptămână. Era adevărat. A mai spus că eu foloseam o mașină oficială ca să comit execuțiile. Era adevărat. Că Santana era asociat la Ombra. Era adevărat. Santana nega totul. Eu îl cunosc pe acest individ, dar niciodată nu am făcut afaceri împreună. Nu mi-a plăcut, individ, ce i-a venit să mă facă individ? Individ era el, că nega totul. Inspectorul a mai spus că, odată, când mi-am ciocnit mașina, am trimis o cerere de donații tuturor locuitorilor și comercianților. O minciună gogonată. Eu nu mi-am ciocnit niciodată mașina, am dus-o la vopsit și comercianții au plătit, partea asta a fost într-adevăr așa.

După toate denunțurile astea, n-am mai citit ziare. Le cumpăram, dar se adunau în teanc, în sufragerie. Era mai bine să nu mai știu nimic.

Zilele, Dumnezeule, zilele păreau bătute în cuie, nu mai treceau. Simțeam o tristețe groaznică, ar fi trebuit să fug altundeva, de câte ori merg la țară îmi vine să mă omor. Cerul poate fi albastru și tufele pline de flori, nimic nu-mi

[9] Organizație a Bisericii Catolice (n.tr.).

schimbă starea de spirit. Vacile, privirile vacilor mă întristează. Aș fi putut merge undeva lângă ocean, plaja, valurile, femeile mă fac să mă simt mai bine. La țară totul e o minciună. Te uiți pe fereastră și toată bunătatea aia care te înconjoară e gratis, oamenii oferă pâini necunoscuților, nu știu, nu cred că e adevărat. Omul nu e bun. Eu simțeam un fel de ușurare numai când primeam un pumn. Sau când dormeam. O visam pe Erica. O visam și pe Samanta. Am inventat o tehnică specială ca să le visez. Le repetam numele timp de mai mult de trei ore, fără să mă opresc nicio secundă. Funcționa. Într-o noapte, am visat că eu, Erica și Samanta eram pe un vas, mergeam în Caraibe. Vacanță. În altă noapte, am visat că Erica mi-a dat telefon, vreau să mă întorc, a spus, te iubesc, a spus. Întoarce-te, am răspuns eu. M-am trezit acolo, singur.

Singurele lucruri pe care le puteam face era să mă uit la televizor și să fac baie. În afară de asta, mă plimbam prin casă, vorbind singur, Erica, Erica, Erica.

Într-o zi, mi-am pierdut răbdarea și am sunat la Ombra, a dat vreo veste Erica? am întrebat. Telefonul e ascultat, a spus Fátima. Am închis. Bună fată, Fátima.

Habar n-am câte zile au trecut, poate o săptămână.

Într-o noapte, m-a trezit zgomotul unei mașini. Am înghețat. Arma mea era pe șifonier, dar n-am reușit să întind brațul ca s-o iau. M-am băgat sub pat, doar asta am reușit să fac.

Pași în sufragerie. Zgomot pe scări. Deodată, lumina de la camera în care eram a fost aprinsă. Ghetele, am recunoscut ghetele lui Santana. Máiquel, a spus el, trebuie să stăm de vorbă.

Și eu acolo, sub pat.

Vecinul meu mi-a dat telefon și mi-a spus că e un om la mine în casă. Norocul tău, a spus, a fost că n-a sunat la poliție.

Am ieșit de sub pat. A fost stânjenitor. Un bărbat, ce să zic, un bărbat nu ar face asta. Eu am făcut-o. Tricoul mi-era plin de praf. M-am scuturat.

Situația ta, a spus el, situația ta este foarte gravă. Foarte, foarte gravă, aș spune. I-ai pus în mișcare pe apărătorii drepturilor omului, pe episcopi, pe cardinali, grupurile astea au multă putere, fac al dracului de multă gălăgie. Secretarul Siguranței spumegă de furie. Pot să-mi închipui ce săpuneală a încasat săracul de el de la guvernator. Fiindcă, să știi, guvernatorul, dacă ar putea, te-ar prinde cu mâinile lui. În mod normal, n-ar fi dat doi bani pe tine. Poate chiar te-ar fi apreciat, te-ar fi considerat util. Dar ministrul justiției, din cauza episcopilor, a cardinalilor, a circului din presă, el nu e idiot, ministrul a hotărât să tragă spuza pe turta lui și a promis să încredințeze cazul Poliției Federale. Așa că, în situația asta, chiar că ai belit-o. Ești între

ciocan și nicovală, îți dai seama? Guvernatorul s-a simțit umilit, înțelegi? A simțit că ministrul voia să profite de situație ca să iasă el deasupra, știi cum e, așa fac toți, așa că a declarat că o să pună el mâna pe tine fără să aibă nevoie de niciun ajutor. Că o să te găsească și în gaură de șarpe, asta a fost expresia pe care a folosit-o, și în gaură de șarpe, Zé Pedro mi-a povestit, comisarul general i-a spus asta lui Almir, iar Almir lui Zé Pedro, cu care e prieten. Almir e un tip drastic și hotărât. Adică, lucrurile au explodat sus și s-au prăvălit peste noi. N-ai idee ce se întâmplă, tipii scotocesc peste tot. Ombra e înconjurată tot timpul de zece curcani, care stau la pândă. Și în apropierea blocului tău, ce să mai zic, nu-ți închipui câți polițai sunt acolo, în așteptarea ta. Deja ce contează nu mai e rahatul pe care l-ai făcut, băiatul pe care l-ai asasinat, îi doare în cot de el. Ce contează e să te prindă viu. Guvernatorul vrea să arate ce a făcut cu trilioanele pe care le-a cheltuit în timpul mandatului lui, mașinile noi, paza școlilor, chestiile astea. Vrea să-i arunce toate astea în mutră ministrului, înțelegi? Vrea să pună mâna pe tine, înțelegi? Asta e.

Și dacă vorbesc eu cu el? am întrebat. Cu el, cine? a răspuns Santana. Știu și eu, cu tipii ăia, cu guvernatorul, am spus eu.

Santana a izbucnit într-un râs din care nu se mai oprea. Închipuiți-vă cât eram de disperat. Am râs și eu, din obligație, doar fiindcă râdea el.

Și, când ne-am oprit din râs, am rămas serioși. Santana mai serios decât mine. Foarte serios.

Am venit să-ți propun un acord, a spus el. Ceva spre binele tău. Cred că e singura ieșire. Te predai, toată lumea-i mulțumită și pe urmă găsesc eu o cale să ieși de acolo. Eu nu sunt bandit, am spus eu. Sigur că nu ești. Asta e doar până se calmează lucrurile. Îi calmăm pe secretar, pe guvernator, pe ministru, tipii uită totul, după ce te arestează, focul se stinge. O să ia urma altui idiot. Idiot, a spus el. Idiot în sensul ăsta, a spus Santana, adică o persoană de care să se folosească în favoarea lor. Eu vreau să-ți scap fundul, a spus Santana. Mai pot încă să fac ceva pentru tine. Oricum, orice ai face, tot o să te prindă. Dar pot să te prind eu, ca aranjament între noi, sau poți să cazi în mâinile unui comisar descreierat, avid de promovare și atunci nu știu ce o să mai fie. Ei, a spus el, ce preferi?

37.

Știi, a spus ea, eu am o teorie. Când o femeie începe să facă gimnastică toată ziua, poți fi sigur, înseamnă că și-o trage cu cineva. Cu femeile adultere

fac bani sălile de gimnastică. Fetele fac surf, merg cu bicicleta. Adulterele, însă, merg la sală. Cele care spun că le place să facă gimnastică sunt niște mincinoase nerușinate. Să faci gimnastică e mereu o mare plictiseală, trei serii de abdominale, Dumnezeule, nici să te rogi nu-i mai plicticos. Așa că, Máiquel, dacă eu mă las de gimnastică, în primul rând: o să însemne că nu-mi mai place să mă culc cu tine. În al doilea rând: dacă, după un timp, mă reapuc de gimnastică, poți să-mi tragi liniștit o mare chelfăneală. Fii sigur de asta.

Pune mâna aici, a spus Erica. Mușchii ăștia, sartorius, sunt cei care-mi dau cea mai mare bătaie de cap. Sunt tari, nu-i așa? Erau. Mâinile mele au urcat un pic, chiloții, i-am smuls. Puful din apropierea încheieturii piciorului. Am lins. Eu aveam un prieten care mereu spunea asta: cea mai mare bunătate e să sugi o păsărică.

Erica se întorsese acasă. În vis, bineînțeles. Tehnica mea de a-mi provoca vise evoluase mult, era mintea mea, eu închideam ochii și intram acolo, cu atâta sete, atâta dor, intram atât de adânc încât era ca și cum aș fi visat. Așa am început să duc o viață dublă. Una cu Erica, atunci când dormeam. Și alta, când mă trezeam în închisoare.

Închisoarea. Dacă ai bani, viața în închisoare e un căcat. Dacă nu ai bani, e un mare căcat, asta e diferența. Trebuie să cheltui o grămadă de bani ca să mănânci o budincă de lapte condensat. Numai că, în închisoare, o budincă de lapte condensat e fundamentală. Câteodată, ea e unicul motiv care te face să nu vrei să mori. Dar cu o țigară obții aproape orice, sex, crack, pui fript, orice. Cu un pachet, cumperi o friptură de vacă. Sau două role de hârtie igienică. Dacă vrei să dai un telefon, trei pachete. Închirierea unui televizor alb-negru costă șase pachete pe zi. Poți să-ți cureți și pielea acolo și are și cine s-o facă. Douăzeci și patru de pachete. Cu patruzeci de pachete faci rost de un travestit. De-asta nu aveam nevoie, eu o aveam pe Erica, slavă Domnului. În vis. Măcar asta.

Pușcăriașii îi urăsc pe ucigași, a spus Santana. Într-o închisoare nu ai prea multe lucruri de făcut. Și atunci începi să cauți lucruri pe care să le urăști. Orice poate servi pentru asta, chiar și o cutie goală de conserve. Asta-i fiindcă ura te istovește și așa reușești să adormi, istovit. Tot ura te ridică în picioare și dimineața nu te scoli din pat decât dacă ai posibilitatea să urăști pe cineva, ceva sau chiar pe tine însuți, în lipsa altui lucru mai bun. Ei m-au ales, pușcăriașii. Eu nu puteam să stau la soare în același timp cu ei. Nu puteam să-i privesc. Nici să le vorbesc. Dar totul era în regulă. Acolo, într-un anumit fel, mă simțeam protejat. Teama mea era să nu fiu transferat la vreun penitenciar, dar, după cum spunea Santana, asta nu urma să se întâmple

prea curând, penitenciarele erau supraaglomerate. Pe lângă asta, după cum ne înțeleseserăm, eu urma să ies în curând de acolo. Curând.

În ziua în care am fost arestat, doisprezece avocați au venit să vorbească cu mine. Fuseseră trimiși de clienții Ombrei. Știi, spuneau ei, poți conta pe mine. Ai nevoie de bani? Ia bani. Radio cu baterii? Poftim radio cu baterii. Oglinjoară ca să ți-o pui pe perete? Ți-ar plăcea o oglinjoară? O saltea mai bună? O pătură? Celula mea s-a umplut de obiecte care-mi asigurau confortul, televizor, fructe, casetofon, chiar și un ghiveci cu flori. Colegii mei de celulă au fost cei care s-au bucurat de ele. De fapt, de asta m-au și lăsat în pace, tot ce primeam eu ajungea la ei, eu nu voiam complicații, conviețuiam în pace. În schimb, avocații voiau ca eu să uit de clienții lor, știi, spuneau ei, suntem îngrijorați, știi cum e, interogatoriile, ei o să vrea să afle și despre altele, despre celelalte, înțelegi? Crime, așa se numeau. Dar avocații ăia nu pronunțau cuvântul ăsta, crimă. Nici eu. Eram plin de reticențe. A durat mult până mi-am pierdut timiditatea asta. Dar cert este că avocații mureau de frică să nu deschid gura și să vorbesc, dar eu nu mă gândeam să deschid gura, mă gândeam doar cum să ies de acolo.

Am fost arestat într-o vineri. Sâmbătă, toate ziarele anunțau arestarea mea. Duminică, trei sute de locuitori din cartierul meu au încercuit secția de poliție, cerând să fiu eliberat. Nu știu care au fost repercusiunile afară, eu nu mai citeam ziarele. Dar acolo, înăuntru, a fost un șoc. În celula mea, tipii nu făceau altceva decât să tot spună incredibil, incredibil, trei zile au repetat, incredibil.

Primeam munți de scrisori. Chestii de genul: Acum că nu mai ești aici, bandiții ăia, canaliile, trec prin fața barului meu învârtind pe deget revolverele. Alta: Eliberați-l pe sufletul acesta nevinovat, el nu a făcut decât bine oamenilor. Alta: Arestarea ta a fost o mare ticăloșie, tu ești un rău necesar. Ce idiot, rău necesar e mă-sa.

În cea mai mare parte a timpului eram liniștit. Dar dacă vedeam un petic de cer, dacă auzeam vreun zgomot oarecare de afară, ca, de pildă, chemările unui vânzător ambulant de mango, înnebuneam. Nimic nu-l tulbură mai mult pe un pușcăriaș decât să-și imagineze oamenii de afară cumpărând mango.

Câteodată, stăteam de vorbă cu Santana.

Problema noastră, a spus Santana, problema noastră este că nu avem coride sau, cel puțin, ceva asemănător cu coridele. Și atunci căutăm mereu câte un țap ispășitor. Și asta nu are nimic de-a face cu morala, cu justiția, are de-a face cu sportul, cu posibilitatea de a căra pumni cuiva. N-avem coride, asta trebuie să fie explicația. Trebuie să cărăm pumni cuiva. Te-au înhățat pe tine, asta a fost nasol și, dacă eu o să fac prostii, o să mă înhațe și pe mine.

Dar o să te uite. În curând o să te uite. Îți amintești de băiatul ăla care și-a omorât toată familia? Păi, da, nimeni nu-și mai amintește nimic. Nu-și mai amintesc, pentru că un alt băiat care și-a omorât toată familia, plus bunicii, i-a făcut pe toți să-l uite pe băiatul care și-a omorât numai familia. Și nici de ăla nu-și mai amintesc nimic. Menajera care punea urină și Ajax în mâncarea patronilor l-a șters și pe al doilea băiat din memoria lor. Și acum tu i-ai făcut să o uite pe menajeră. În curând o să apară altcineva care o să te bage pe tine în umbră. Așa e, efectul domino, o piesă cade peste alta. Poți să ai noroc, poate să apară vreun nebun cu un stilet, un violator de fetițe, ar fi foarte bine. Fiindcă de ce au ei nevoie este câte o mare crimă sau măcar una mai modestă în fiecare zi, trebuie să găsească mereu măcar câte o crimă, pentru ca lumea să aibă despre ce să vorbească la cină. N-ai idee ce pățesc cu telefonul. În fiecare zi sunt sunat de jurnaliști, în fiecare zi, blestemații sună aici, la secție, tu le zici, ei bine, o femeie a murit în patul ei, acasă, ea dormea cu cei doi copii și un glonț rătăcit i-a intrat în inimă. Doar asta? spun ei. Un glonț rătăcit e o bagatelă pentru ei. De victimă îi doare-n cur. Ei vor să aibă pe cine să se năpustească. Știi cum e, spun ei, leii sunt flămânzi. Și leii sunt chiar ei. Așa că să sperăm că o să apară un descreierat cât mai curând. Dar nu vreau să te descurajez. De fapt, lucrurile merg bine. Tu nu trebuie decât să continui să faci ceea ce faci, să negi, să negi, să negi. Și să nu deschizi gura ca să vorbești despre nimic și despre nimeni, fiindcă, atunci când o să ieși de aici, amice, o să ai nevoie de prietenii tăi. De mine mai mult decât de toți ceilalți. De clienții tăi. Iar ei, noi toți avem nevoie să fim în afara poveștii ăsteia, ca să te putem ajuta. Eu am aici, în creierul meu, pluviograful meu personal. Și pluviograful meu îmi spune: furtuna deja a trecut. De fapt, ieri, când mă uitam la televizor, am văzut un program de știri în care nu s-a mai spus nimic de tine, nici de puștiulică ăla. Adică: aproape că am ieșit din belea. Stai liniștit, o să ieși de aici cât de curând. O să vezi.

Fotografia lui Santana zâmbind. Declarația: Nu am făcut nimic excepțional, eu am respectat numai legea. Vorbea despre arestarea mea. Apărea și în alte ziare. Santana, mereu zâmbitor, spunând mereu că și-a făcut datoria.

Pun pariu, a spus Enoque, pun pariu că ziarele astea nu ți le-a dat Santana să le citești. Tu nu înțelegi, am spus eu, asta e bluf, așa ne-am înțeles între noi, e doar de fațadă. Ba nu, a spus Enoque, Santana te trădează. El a reușit două lucruri cu arestarea ta: a îndepărtat atenția de la el, adică el crede că a îndepărtat-o. Nu-i zi în care să nu se ducă cineva la Ombra ca să întrebe de el. O să-l agațe și pe el, poți fi sigur de asta. Și al doilea? am întrebat eu. Al doilea? a răspuns Enoque. Al doilea e teatrul ăsta, faptul că apare ca un erou în fiecare zi în jurnale, și asta i-a reușit. Îi place asta poponarului. Tu n-ai

văzut niciodată pieptănașul pe care-l are mereu în buzunar? Imediat ce-i iese în cale o oglindă, scoate pieptănașul și se piaptănă cu cea mai mare nerușinare, face asta în fața oricui, un poponar, un poponar pe bune. Santana o să pună la cale un plan ca să mă scoată de aici, am spus eu. Ah, sigur că o să pună la cale, a spus Enoque, Santana e un tip super mișto, mi-aduc aminte cât de mișto a fost cu Marcão. Asta a fost altceva. Altceva pe dracu'. Se cacă pe el de frică să nu deschizi gura. Și între timp ți-o coace. Îți spun eu că ți-o coace. Eu nu vreau decât să-ți deschid ochii. Ia asta, a spus el. Un briceag. Era al lui Marcão briceagul ăsta. Robinson i-l dăduse.

Eu nu am rămas îngrijorat. Niciun pic. Dacă Santana avea unele arme ca să mă fută, eu aveam altele, ca să-l fut eu pe el. De ce m-ar fi futut? Arestarea mea a fost o înțelegere ca între oameni de onoare. Acum juca o farsă. Asta era, nu trebuia decât să am un pic de răbdare. Și să dorm cu briceagul sub pernă.

•

În celula mea era un creol foarte ca lumea. Era tipul cu care îmi plăcea cel mai mult să stau de vorbă. El m-a învățat să joc dame, jucam dame toată ziua. Mi-a spus că știa să joace și șah, dar, când am primit tabla de șah pe care i-o cerusem unuia dintre cei doisprezece avocați ai mei, am văzut că mințise, nu știa să joace șah. Damele sunt prima etapă, spunea el. Tu nici dame nu știi încă să joci bine și acum vrei să joci șah? Era un farsor tipul, dar mie îmi plăcea de el.

Bun, fapt e că, două zile după ce mă vizitase Enoque, eu eram cu Erica în visul meu, tocmai ieșeam de la cinema și urcam în mașină, când m-am trezit cu o pernă peste față, cineva încerca să mă sufoce. Am crezut că o să mor, eram deja pe jumătate leșinat, ceva îmi țiuia în cap, mă zbăteam, mâna a dat de ceva rece, lama, briceagul pe care mi-l dăduse Enoque. L-am apucat și l-am înfipt, habar n-am unde, apăsarea pernei a slăbit, am reușit să trag o gură de aer, m-am ridicat din pat, încă amețit, nu voiam decât să respir și, abia după ce mi-am recăpătat suflul, l-am văzut pe prietenul meu, creolul, căzut pe podea, cu briceagul înfipt în burtă. M-ai omorât, a spus el. Vorbea foarte încet și, nu știu de ce, am început și eu să vorbesc încet. L-am pus pe pat, am scos briceagul, nu a intrat mult, am spus, o să te faci bine. Mi-am luat cămașa, am muiat-o în apă și am început să curăț rana, vorbind mereu încet, atât de încet, încât niciun alt coleg de celulă nu s-a trezit. Poți să spui, a zis el, poți să spui că o să mor, e mai bine să-mi spui asta acum, dacă o să mor, spunea el, dacă o să mor, prefer să știu adevărul, m-ai nimerit probabil în inimă, m-ai nimerit în inimă? Nu, am răspuns eu. Dar în plămân, poți să spui, m-ai nimerit în plămân? Nu, nici în plămân, nu-i mare lucru, spuneam eu, a

fost numai o înțepătură, adică, probabil că fusese numai o înțepătură, cel puțin așa părea. Santana a fost, a spus el. Santana m-a pus să te omor.

Asta m-a lovit direct în ficat, mi-a venit imediat un gust amar în gură și un curent electric a început să-mi circule prin vene, mâinile mele au luat foc, briceagul a luat foc, l-am înfipt, și creierul meu luase foc, am înfipt briceagul de treizeci de ori în burta lui, l-am înfipt până la plăsele, până la a zecea lovitură el a fost conștient, îl înfigeam și el nu scotea niciun vaiet, ticălosul dracului, se uita la mine și eu îl înjunghiam, pe urmă a leșinat și pe urmă a murit și pe urmă eu l-am mai înjunghiat de câteva ori, ca să fiu sigur că a murit.

Am curățat briceagul, l-am ascuns, am urcat în patul meu și am așteptat să se facă ziuă.

Santana, poponarul ăla. Nu a mai avut răbdare să aștepte.

Cineva a mai spus asta, să ai încredere în oameni e un fel de sinucidere.

38.

Când cineva moare într-o celulă, nimeni nu știe nimic, știu doar că, atunci când m-am trezit, tipul era mort, așa spun toți și, chiar dacă știi ceva, nu ești nebun să spui. Santana era năucit, nu știa dacă creolul încercase să mă omoare, nu știa cine l-a omorât pe creol, era efectiv năucit. Mă chema din oră în oră, nu e un interogatoriu, spunea el, dar tu ești singurul care mă poate ajuta să clarific situația. Azi a fost creolul ăsta, a spus el. Mâine poți fi tu. Ca să vedeți ce a trebuit să ascult. Tipii ăștia sunt al naibii de buni, îi spuneam eu, omoară fără să se audă nici pâs, ar fi buni ca să lucreze la Ombra, spuneam. A rămas el cu o bănuială, sigur, dar eu eram hotărât să nu-i mai dau nicio pistă lui Santana, jucam un teatru perfect, dominam situația. Sunt îngrijorat, a spus el, nu cumva au încercat să te omoare?

Jigodismul nu cunoaște limite. Crește, crește, ajunge aproape de infinit, dacă e lăsat. Cine să fi vrut să mă omoare? am întrebat. Tu nu știi, a spus Santana, tipii ăștia de aici abia așteaptă să te aranjeze, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să încerc să te transfer rapid la un penitenciar, mi-a spus jigodia. Uite ce-i, Santana, eu de aici nu ies, am spus eu. Și dacă mă scoți, foarte bine, dar asta înseamnă că încalci înțelegerea, am spus eu.

M-ar fi transferat. Sau ar fi aranjat cu alt tip să mă omoare. N-a avut timp, am acționat mai repede decât el.

Cincisprezece mii de dolari e prețul pe care trebuie să-l plătești. Oamenii își închipuie că e greu să fugi din închisoare. Greu e să stai în închisoare. Să

fugi e floare la ureche. Trebuie numai să plătești cât costă, cincisprezece mii. Îndată ce m-am hotărât să fug, nimeni n-a făcut nimic ca să mă împiedice.

Urmezi instrucțiunile: îi cumperi pe gardieni. Aștepți să se facă duminică noapte. Îi imobilizezi pe gardienii de la secția de poliție cu revolverul pe care ți l-a adus Enoque. Imobilizat e un fel de a zice, tipii au fost deja plătiți, totul e teatru. Face parte din teatru și să tragi un glonț în piciorul unuia dintre ei, pentru ca teatrul să pară realitate. Te duci până la locul unde se țin armele, arsenalul secției de poliție, dacă ești foarte furios, îl omori pe paznic, dar poți să-l lași și în viață, asta depinde de dispoziția în care ești, dar trebuie măcar să-l legi cu cătușe. Eu l-am omorât. Iei trei mitraliere, trei revolvere, muniție, cătușe, îi lași pe polițiștii de serviciu legați și cu căluș în gură. Și ieși pe ușa din față. Toate astea durează cinci minute. Eu am mai făcut ceva: am îndesat un bilet în gura unuia dintre ei: Santana, eu aici nu mă mai întorc decât mort.

Enoque mă aștepta în stradă, cu o mașină.

N-a fost greu deloc. Am pus totul la cale în două zile.

Enoque vânduse armele mele, iar de restul de bani făcuse rost de la cei doisprezece avocați ai mei, cincisprezece mii. Am impresia că am cerut puțin de la jigodiile alea. Dacă aș fi cerut o limuzină, era foarte posibil să mi-o fi oferit-o, sigur, o limuzină, o să facem rost de o limuzină pentru prietenul nostru.

Eu și Enoque ne-am cazat la un hotel din centru.

•

Nu ți-am zis eu, mi-a spus Erica în vis, nu ți-am zis că tipii ăștia sunt niște nemernici? Cât timp o să mai stăm aici, în cloaca asta? Trebuie să plecăm din oraș. Să mergem la Roraima. Cumpărăm acolo o fermă. Roraima, Amapá, Macapá, unde și-a ințărcat dracu’ copiii, în locurile alea pierdute pe hartă n-o să te caute nimeni.

A fost o noapte lungă, dormeam și mă trezeam, dormeam și mă trezeam, patul era o porcărie. Când mă trezeam, visul nu se sfârșea, se prelungea în realitate, părea că intra în camera de hotel, numai că Erica nu venea odată cu el, ea rămânea acolo, închisă în mine. Și, când eu reintram înăuntrul meu, nu întotdeauna era acolo și ea. Câteodată era în cameră, cineva din mine îmi spunea asta, ea te-a căutat în cameră, atunci eu deschideam ochii ca să văd dacă era în cameră. Nu mai eram același om. M-am schimbat. Ei m-au schimbat. Voiam să vorbesc despre asta cu Erica, în vis, dar uitam. Și, când îmi aminteam, ea îmi ieșea din vis. Sau, când începeam să vorbesc, mă trezeam. Îmi doream atât de mult să am vești despre ea, să vorbesc cu ea, Erica, am înțeles tot ce ai vrut să-mi spui. Erica, am înțeles de ce ai fugit de mine. Voiam să-i spun că, de când creolul ăla încercase să mă omoare, se

născuse în mine ceva, ceva care îmi umplea de fiere ficatul. În ziua aia mi-a secat în corp substanța aia pe care o avem în sânge și care dizolvă toate putreziciunile pe care suntem obligați să le înghițim. Inima mi se umpluse de o ură nemăsurată și pot să spun că ura asta a devenit partea din mine de care îmi plăcea cel mai mult. Era, de asemenea, singurul lucru pe care doream să-l păstrez, singurul lucru pe care mi-era frică să nu-l pierd, ura mea. Nu mă puteam apropia nici pe departe de Ombra, de apartamentul meu, era poliție peste tot. Am pierdut tot. Și ce dacă. Vine o vreme când singurul lucru care nu contează cu adevărat sunt banii. Banii sunt rahat. Nu-mi păsa de ei, dar de ură da, nu voiam s-o pierd. O alimentam în fiecare zi, cât puteam de mult. În afară de ura mea, eu eram o ființă repugnantă, la fel ca tipii ăia pe care îi uram. Doctorul Carvalho, canalia aia, mă dăduse afară răcnind, mă făcuse jigodie jegoasă. El era în fruntea listei mele. Nu, Santana era în frunte. Nu mă mai puteam opri. Deja înțelesesem totul, toată povestea aia cu mine, de o parte, și cu ei, de partea cealaltă, am mai vorbit despre asta, dar creolul a fost cel care a făcut ca adevărul să mi se prăvale peste cap. Eu eram revolverul tipilor ălora. Pacea lor. Ei trebuie să aibă un revolver, fiindcă sunt unii care le fură videocasetofoanele, Miami-ul, vor să le violeze fiicele. Frica lor. Siguranța lor. Ei nu aveau pace, asta spuneau mereu, nu avem pace. Eu eram ucigașul, asta eram. Pace. Acum că rahatul începuse să pută, ei voiau să arunce revolverul în râu, voiau să șteargă dovezile. A se folosi și a se arunca, așa cum scrie pe unele ambalaje.

Am petrecut toată noaptea gândindu-mă la lucrurile astea, am rămas până mai târziu în pat. Când m-am ridicat, Enoque venise deja cu ziarele. Vorbești în somn, a spus el.

Mi-am aruncat ochii pe paginile cu știri de la poliție. Fuga mea provocase un mic cutremur, directorul închisorii fusese concediat. Și toți polițiștii care asigurau paza. Urmau să mai cadă și alte capete. Primul, chiar în acea noapte.

•

Am parcat mașina la colțul străzii și m-am pus pe așteptat. În fața casei lui Santana era o mașină. Probabil face pe el de frică, a spus Enoque. Am deschis radioul, pe unul din posturi se transmitea un reportaj despre evadarea mea. A fost facilitată, au spus, a avut sprijinul polițiștilor. Îl suspectau pe Santana, care deja fusese convocat să dea declarații în ancheta internă. Reporterul: Secretarul pentru Siguranța Publică a hotărât deschiderea unei investigații care să determine împrejurările în care a avut loc evadarea și a promis că cei care vor fi găsiți vinovați vor fi pedepsiți. Secretarul a mai furnizat informația conform căreia polițiștii de la Departamentul de Investigații Criminale se implică cu toate forțele în capturarea Ucigașului din Zona de

Sud și că guvernatorul urmărește personal investigațiile. Ucigașul din Zona de Sud. Acum așa mă numesc. Tipilor ăstora le place grozav să facă tărăboi, a spus Enoque. Am omorât o grămadă de infractori de aceeași vârstă cu puștiul ăla cu skateboardul, o grămadă, numai eu am omorât vreo treizeci, nu i-a păsat nimănui, acum, doar fiindcă taică-său e pediatru, fac toată gălăgia asta, nostim, nu?

Zece fără un sfert, ora potrivită. Cred că, am spus eu, cred că ar fi bine să suni la hotel să-i spui Ericăi că o să întârziem. Enoque m-a privit cu ochii holbați. A râs. Ai vorbit atât de convingător, a spus el, mai că te-am luat în serios. Am râs și eu. Eu aș vrea ca ea să fie acolo, am spus. Asta mi-aș dori cel mai mult pe lume, pe Erica. Ai vești de la ea? a întrebat Enoque. Nu, am spus eu. Mie-mi plăcea de ea, de Erica, a spus Enoque. Era o fată grozavă, Erica. Odată mi-a spus: Enoque, într-o zi o să-mi îndeplinesc un vis, o să-mi cumpăr un camion și o să colind cu el peste tot. Poate că asta o fi și făcut, și-o fi cumpărat un camion. Ce zici, Máiquel, ar fi putut să-și cumpere un camion?

Patru polițiști au ieșit din casa lui Santana, s-au urcat în mașină și au plecat. Peste puțin timp o să iasă și el, am spus. Nu știu, nu, a spus Enoque, mă îndoiesc că azi o să meargă acolo. Eu eram sigur că Santana avea să se ducă la restaurantul la care mânca grătar, în fiecare marți făcea asta și oamenii își schimbă greu obiceiurile, iar la Santana ăsta era mai mult decât un obicei, el, dacă nu-și devora în fiecare săptămână porția de vită la grătar, murea.

Gata, îi am în mână. Santana și familia lui au urcat în mașină. S-au îndreptat direct spre restaurant. Au coborât, cei doi fii leit tatăl lor, cu burți aproape la fel ca a lui, mâncători de fripturi. Nevastă-sa, incredibil câtă greață îmi provoca femeia aia. Flască, cu meșe în cap, tipul ăsta de femeie adoră meșele. Mi-am pus meșe, îi spunea ea mereu Ericăi, de câte ori ne întâlneam, mi-am pus meșe, mi-am pus meșe. O vacă, asta era. Acționăm? A întrebat Enoque. Mai așteptăm un pic, am spus eu. Voiam să aștept să le fie servite fripturile.

•

Santana era cu botul băgat tot în carnea sângerândă. Mânca, dacă aia se putea numi a mânca. Înghițea bucățile de carne pe nemestecate, porcul. Avea probabil un pește piranha în stomac, să hrănești piranha aia nu era deloc ușor. Nu și-a dat seama că mă apropiam de el, cea care a observat a fost nevastă-sa cu meșe. S-a albit la față, i-a dat un cot soțului. Du copiii afară, i-am spus eu.

E bună carnea? am întrebat. E bună, a spus el. Ia loc, să stăm de vorbă. Să stăm de vorbă, am spus eu, vrei să stăm de vorbă? Tipii ăștia sunt într-adevăr nemaipomeniți, te folosesc, încearcă să scape de tine, încearcă să te

omoare și, dacă nimic nu le reușește, hai să stăm de vorbă. Să vorbim despre ce? Despre creolul ăla? Ascultă-mă, Máiquel, stai puțin, să clarificăm lucrurile, a spus el. Am tras. Am tras o singură dată, în față, nu vă puteți imagina ce face un pistol Beretta de 9 mm care trage în fața unui nefericit.

După aceea, am aflat că au fost nevoiți să închidă sicriul în care l-au pus. N-au reușit să adune bucățile de creier care s-au împrăștiat prin restaurant.

39.

Uite ce ți-am adus eu ție, am spus, arătând un pachețel de cocaină. Gabriela a sărit din pat, entuziasmată, Dumnezeule, ce bine, în sfârșit. Și eu care credeam că nu-ți place deloc de mine, a spus ea. Închipuie-ți, a spus ea, ăsta e primul sfârșit de săptămână în care mi-au dat voie de la clinică să vin acasă, sunt pe uscat rău de tot.

Gabriela a întins două linii, a tras pe nas. Pe urmă a început să țopăie de bucurie, uau, a spus ea, e pură. Ce chestie miraculoasă, a zis ea. Uită-te și tu, acum două minute eram moale ca o cârpă, zăceam în pat, acum, știi, senzația aia magnifică, la naiba, acum mă simt în stare și să ies pe-afară, să mă plimb, hai să ne plimbăm un pic, cum ai intrat în casă? Pe ușă, am spus eu, era deschisă.

Mă duci să dăm o raită? Doar că trebuie să ieșim pe fereastră. Tâmpitul de taică-meu, habar n-ai cum mă controlează. Nu, am spus eu. Nu putem ieși.

Ea s-a uitat la mine cu maliție. Și-a lins buzele. S-a dus la ușă, a încuiat-o. S-a întors, s-a așezat lângă mine. Foarte aproape, cu picioarele dezvelite. Nu era o ofertă pe care s-o refuzi. Gabriela mi-a luat mâna și mi-a dus-o la păsărica ei, mai ai zăpadă? m-a întrebat. Vrei să ne futem? am întrebat eu.

Gabriela mi-a îndepărtat mâna. Și-a pierdut cheful, adică s-a prefăcut că nu mai avea chef. Spune, Gabriela, vrei să te fuți cu mine? Am la mine o grămadă de zăpadă să-ți dau.

Ea n-a răspuns, a scos niște chicote cam jenate. Spune, Gabriela, care-i problema? Oamenii se fut. Tatăl tău se fute, mama ta se fute, mama ta se fute cu prietenii tatălui tău, tatăl tău se fute cu pacientele lui, care-i problema?

Gabriela avea un aer dezorientat. Jocul ei de-a hai să ne futem îi scăpase de sub control.

Spune, Gabriela: vreau să mă fut.

Nimic, Gabriela nu mă asculta. Mi-am controlat iritarea.

Măi, Gabriela, eu credeam că ești o fată mai modernă. Care e problema, cuvântul a se fute? Foarte bine. Să-l schimbăm. A copula, îți place să

copulezi? A copula pare a fi o chestie pentru cai, nu ți se pare? A ți-o trage. A ți-o trage e bine. Hai, spune, vreau s-o aud din gura ta. Gabriela se uita în pământ. Gata, știu, preferi a face sex. Hai să facem sex. Știi ce cred eu despre cuvântul ăsta? E cuvânt de poponar. A te fute pe jumătate. Futai de rahat. Știi, tipii ăștia cărora nu le place să se fută asta fac, zic a face sex, se urcă pe tine, își varsă pe tine sperma și se cară, eu nu cred că asta înseamnă a te fute, nu crezi, Gabriela?

Gabriela era serioasă.

Hai, Gabriela, hai, vreau s-o aud de la tine. Fute-mă. Fute-mă, spune așa, Máiquel, fute-mă cu măciuca ta enormă. Gândește-te la zăpadă.

Ea a spus foarte în șoaptă, dar eu am auzit, fute-mă. Poftim, am întrebat, ce-ai spus? Vrei să te fut? Da, a spus ea. Atunci spune, i-am poruncit. Vreau, a spus ea. Toată fraza, am spus eu: Eu vreau ca tu să mă fuți. Eu vreau ca tu să mă fuți, a repetat ea. Ah, acum, da, dezbracă-te, am spus eu, și culcă-te. Ea m-a ascultat. A rămas goală în pat. Gabriela era o bucățică bună, ar fi fost o călăreală ca lumea. Desfă-ți picioarele, am spus. Ea și le-a desfăcut.

Problema, Gabriela, am spus eu, problema e că eu azi nu am chef să mă fut. I-am întors spatele și am ieșit.

Gabriela a rămas pe pat, cu picioarele desfăcute. Și când mă gândesc că am omorât un tip pentru vaca asta.

Doctorul Carvalho a sărit din pat imediat ce m-a văzut, a încercat să ajungă la telefon. Am fost mai rapid, am smuls firul din priză. Nevastă-sa era sub duș, auzeam zgomotul apei. Máiquel, a spus el, calmează-te. Ai grijă. Grijă avem când traversăm strada, am spus eu, eu nu vreau să traversez strada. Doctorul Carvalho șchiopăta de colo-colo, într-un halat alb. Dă-ți jos halatul, am spus eu, îndreptând arma spre el, nu vreau să-ți pătez hălățelul alb, nu merită asta halatul. Îmi făcea o mare plăcere să-l văd pe doctorul Carvalho gol, șchiopătând, burtos, căcându-se pe el de frică, îmi plăcea să-l văd așa. Am tras drept în mijlocul burții ăleia pline de căcat.

40.

Mașina era furată, Enoque o furase. Mergeam spre sud. Fără țintă. Am călătorit toată noaptea. Când se crăpa de ziuă, am oprit într-un orășel care ne-a ieșit în cale. Am mâncat într-un bar. Lui Enoque i s-a părut ciudată fața patronului, oare ne-a recunoscut? Nu, am spus eu. Așa sunt țăranii. Așa au ei mutra asta de rahat.

Am mai condus o bucată de drum, am ajuns la o construcție abandonată, azilul orașului. Scria acolo, Azilul São Francisco. Am ascuns mașina. Ești nebun, mi-a spus Enoque, văzându-mă scoțând sticla de votcă din portbagaj, ce faci cu asta? Nu putem bea, a spus el. Nu putem dormi.

•

Am deschis sticla de votcă, voiam să stau liniștit, să mă gândesc la Erica, să-mi amintesc de noi doi, cum mă învăța ea să dansez, după ce a murit Cledir. Bun, a spus Erica, o să te învăț, dar trebuie să te relaxezi, ești foarte țeapăn. Hai, fă așa, dă din umeri, rock, a spus ea, asta nu e muzică lentă, nu e doi pași încoace, doi pași încolo, te miști cum îți vine, a spus ea, dar nici nu e samba, nu mai da așa din șolduri, pentru numele lui Dumnezeu, doar știi că urăsc samba, a spus Erica. Eu nu voiam să dansez, am împins-o încet-încet, ea a căzut în pat. Am căzut peste ea, ne-am sărutat. Máiquel, a spus ea, mă tot gândesc dacă o să fie mereu așa, dacă o să simțim mereu nevoia asta să ne futem. Oare așa o să fie, oare n-o să te plictisești de mine?

Enoque nu mă lăsa să mă gândesc, el voia să vorbim. Îi era frică. Crezi că o să ne prindă? m-a întrebat.

Câteodată, am spus eu, câteodată am impresia că lumea stă cu spatele la om, omul cu spatele la Dumnezeu, Dumnezeu cu spatele la lume, e un balamuc total, nu crezi?

Enoque nu știa să converseze. Trebuia să conversez cu mine însumi. Un balamuc total, poate fi asta, am spus, pot fi și alte lucruri. Nu m-am mai adresat lui Enoque. Habar n-am de ce spuneam lucrurile alea. Nu mă interesa chestia aia, nu mă interesau ceilalți. Ceilalți n-aveau decât să se ducă la dracu'. Toți oamenii. Lumea întreagă. Ce voiam eu era să beau votcă, să mă gândesc la Erica și să ajung în Argentina cât mai repede posibil.

Dacă Erica ar fi fost cu mine, ea ar fi zis: ai dat-o în bară pentru că ai avut prea mare încredere în tipii ăia.

•

Erica, aș vrea atât de mult să-ți spun ceva. Atât de mult. Kamikaze, îți aduci aminte? Eu am o teorie, Erica. Omul, Erica, omul, când dă de faimă, își pierde caracterul. Asta e. Devii faimos și problema cu faima e că te face să crezi ce spun ceilalți despre tine. Intri în peisajul ăla, e albastru și aluneci pe noroiul ăla albastru și te duci la vale până când te trezești că ești complet futut. Asta s-a întâmplat cu mine. Nu pot spune că a durat mult până am învățat lecția. Am învățat suficient de repede, am înțeles din prima zi, înțelegeam în fiecare zi, la drept vorbind. Dar înțelegeam și făceam totul ca să uit a doua zi, asta era problema. Succesul, Erica, succesul, asta e o regulă, succesul nu poate dura. Succesul cere anumite lucruri, cere căderea, mai ales căderea, ei, oamenii, care cred că ai succes, ei sunt cei care cer să cazi în abis.

O cădere lentă, ei vor să continue să se distreze pe seama ta, îți cer asta. Îți cer să faci tâmpenii, îți cer să bei, să ai probleme cu drogurile. E bine și să ai probleme cu poliția din cauza drogurilor. Îți cer să tot intri și să ieși din spitale de nebuni. Clinicile de reabilitare, le plac și astea, nu fiindcă încerci să ieși din rahat, ci fiindcă au ei ocazia să le fie milă de tine. Asta le place cel mai mult, compasiunea. Trebuie să faci cutare lucru, succesul cere să-l faci. Și trebuie și să te omori. Și asta face parte din succes. În sensul ăsta, cariera mea a fost perfectă. Am urmat manualul punct cu punct. Nu mai lipsea decât să mă omor, dar asta nici nu-mi trecea prin cap.

•

Casa e încercuită, nu ai nicio scăpare.

M-am trezit, speriat, Enoque nu era acolo, ieșise să cumpere țigări, un bilet pe jos, vin imediat. Sunt colonelul Alfredo, ești înconjurat și ar fi mai bine să te predai. Avem treizeci de oameni aici. Poți să alegi. Poți să ieși de acolo cu mâinile în sus și o să fie bine. Sau intrăm noi peste tine. Și o să intrăm trăgând. Știu că mă auzi, o să număr până la cinci.

Unu. M-am târât până la ușă, încercam să văd scena. Grandioasă. Multe mașini. În spatele lor, ei, arme în poziție de tragere. Nu reușeam să văd mai mult, m-am târât până în partea cealaltă, nimic, nu reușeam să văd oamenii. Doi. Mi-am luat mitraliera, revolverul. Le-am încărcat. Dacă ei credeau că o să fie ușor, se înșelau. Nu eram disperat. Trei. M-am gândit la Erica, la Samanta. Le-am sărutat pe amândouă. Patru. Nu o să mor, comoara mea. Cinci.

Am deschis ușa cu mitraliera în mână. A fost ciudat. Ei. Nu era nimeni acolo. Eu. Nimeni. Vânt. M-am gândit că s-au ascuns, eram confuz, nu apărea nimeni. Vreți să mă omorâți? am strigat. Sunt aici, jigodiilor. Veniți să mă omorâți. Nimic, numai ghetele mele făceau zgomot, eram singur în azilul ăla abandonat. Vocile, unu, oamenii, doi, vântul, armele, trei, ei nu erau acolo, patru, erau în mine, cinci, în capul meu. Asta nu era bine. În mine nu puteau să rămână. Înăuntru, eu eram al meu. Și acum tipii ăștia grețoși voiau să intre și aici, în mine.

N-o să-i las. Niciodată. Niciodată n-o să mai intre în mine, eu o să închid bine ușile. Doar Erica o să rămână înăuntru, Erica, da, ea putea să rămână înăuntru.

Enoque s-a întors și a claxonat, hai să ne cărăm chiar acum, a spus el, am un presentiment urât, am dat o raită prin oraș, am cumpărat țigări, nu știu, e ceva în aer. Enoque credea că ne localizaseră deja. Sunt pe urmele noastre, a spus el, simt asta.

Am luat-o pe șosea, eu la volan. Un vânt rece. Enoque a dat drumul la radio. Poliția, spunea jurnalistul, nu l-a găsit încă pe banditul Máiquel, acuzat

de mai mult de – am tras un picior în radio, l-am făcut praf. Am oprit mașina. Pleacă, i-am spus lui Enoque, tipii nu te urmăresc pe tine. L-am împins afară din mașină și am demarat. Nu mai voiam să știu ce se întâmpla, voiam să las totul în urmă, să merg înainte, până când o să găsesc o gaură unde să mă bag, o gaură unde să mă ascund, până când trecea frigul, până când venea timpul să ies.

PATRÍCIA

MELO

virtual-project.eu

Ucigaşul

virtual-project.eu